

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ «ΗΓΕΤΩΝ»

Σ

ΣΤΙΓΜΑ: Τὸ ἐξαφανισθὲν 6ο γράμμα
τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου

«ΟΙ ΣΠΑΡΤΙΑΤΕΣ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ»!

Σιωνιστική προπαγάνδα στὰ ἑλληνικὰ σχολικὰ βιβλία

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 Αθήνα
τηλ.: 3223957 ή 9841655.

Τα Γραφεία του Περιοδικού
λειτουργούν πρωινές ώρες
9.30-13.30 καθημερινώς.

Ίδιοκτήτης: Εκδότης
—Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΔΑΜΠΡΟΥ
Αχιλλέως Μουσών 51
Παλαιό Φάληρο.

Φωτοστοιχειοθεσία: Ατελιέ:
«Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ & ΣΙΑ ΕΠΕ»
Μάγερ 11, Αθήνα, τηλ. 5221792.
Εκτύπωση: Βιβλιοδεσία:
«ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ & ΣΙΑ ΕΠΕ»
Καλλιθέρας 10
Μπουρνάζι, τηλ. 5726819.

—Τιμή αντίτυπου: 300 δραχ.
—Ετήσια συνδρομή: 3.000 δραχ.
—Οργανισμών κ.λπ.: 5.000 δραχ.
—Φοιτητών: 2.000 δραχ.
—Εξωτερικού: 50 δολλ. ΗΠΑ.

Οι συνδρομές προκαταβάλλονται
τόν μήνα Ιανουάριο κάθε χρόνου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφον-
ται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά έμβασματα στη
διεύθυνση:

ΔΗΜ. Ι. ΔΑΜΠΡΟΥ, Μουσών 51
175 62, Π. Φάληρο, Αθήνα.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να τα
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 5660:

Το λυκόφως των επαγγελματιών «ήγετων»

Δ.Ι.Λ.

ΣΕΛΙΣ 5661:

Οί Έλληνες μουσουλμάνοι

ΟΡΕΣΤΗΣ ΗΛΙΑΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ 5670:

Γενική διάλυση: Τιμές εύκαιρίας

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 5672:

Ή λογική των νόμων

ΑΝ. Ν. ΖΟΥΜΠΟΣ

ΣΕΛΙΣ 5673:

Περί δικαιωμάτων και υποχρεώσεων

ΗΛ. Α. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ 5677:

Σπάρτη—Σπαρτοί—Λακε-δαίμονες

ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΠΑΝ

ΣΕΛΙΣ 5687:

Τα προϊστορικά ταξίδια των Ελλήνων

στην Αυστραλία, τόν Ειρηνικό Όκεανό κ.λπ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ

ΣΕΛΙΣ 5698:

Ή Φύση

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΑΓΚΑΡΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ 5701:

Το εξαφανισθέν 6ο γράμμα της Άλφαβήτου

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Π. ΔΑΚΟΓΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ 5715:

Επιλογή έπιστολών άναγνωστών

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ, ΠΑΝ. ΤΕΙΝΑΣ,

ΣΠ. ΝΟΝΙΚΑΣ κ.ά., ΕΜΜ. Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΗΣ,

Μ. ΔΑΝΙΚΑΣ, ΕΜΜ. ΓΑΜΠΑΣ,

Κ. ΨΥΧΟΓΥΙΟΣ, ΣΠ. ΕΥΛΑΜΠΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ 5720:

Πρώτη νύχτα

ΛΟΥΛΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΗ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΠΟΙΗΣΗ

Δημ. Κράνης, Π. Βυσσούλης, Ν. Κεχαγιᾶς,
Νικ. Κατζουρός, Στέλλα Καρυτινού, Κ. Ψυχογιός.

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ: σελ. 5671 • ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ: σελ.
5699 • ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ. 5711 • Α-ΠΑΙ-
ΔΕΥΤΑ, ΑΝ-ΙΣΤΟΡΗΤΑ ΚΑΙ Α-ΛΟΓΑ: σελ. 5684 •
ΔΙΗΓΗΜΑ: σελ. 5713 • Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ:
σελ. 5720.

Τὸ λυκόφως τῶν ἐπαγγελματιῶν «ἡγετῶν»

Τὸ δημόσιο λειτούργημα ἐξ ὀρισμοῦ ἀποτελεῖ προσφορά στὸ σύνολο κι ὄχι ἀπολαυή. Ὁ «ἐπαγγελματίας λειτουργός», ὁ καρπούμενος δηλαδή προσωπικὰ ὀφέλη καὶ ἀποζῶν ἀπὸ τὴν συμμετοχὴ του στὰ κοινὰ, ἀντιπροσωπεύει εἶδος ἀφ' ἑαυτοῦ ἀντινομικό, ἀντιφατικό καὶ αὐτοαναιρούμενο. Συνεπῶς ἡ ἐπαγγελματοποίηση τῶν λειτουργημάτων ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν αὐτοκατάργησή τους.

Σήμερα ἡ ἐπ' ἀμοιβῇ δημόσια δράση, ἡ «νομὴ τῆς ἐξουσίας» ὅπως ὠμότατα ὁμολογεῖται ἀπὸ τοὺς φορεῖς της, εἶναι γενικὸς κανόνας. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας ἄνθρωπος ἀσχολούμενος μὲ τὰ δημόσια πράγματα, πὺν νὰ εἶναι ἄμισθος. [Παραλείπω ἐδῶ τὴν διὰ παντός ἄλλου τρόπου, πλὴν τῆς μισθοληψίας, τεράστια λεηλασία τοῦ δημόσιου χρήματος]. Ἡ κατάστασις αὐτὴ φέρει δύο ἀποτελέσματα: 1) Δὲν ὑπάρχουν στὴν πραγματικότητα δημόσιοι λειτουργοί, ἀφοῦ οἱ ἀπολαμβάνοντες ἀγαθὰ ἐκ τοῦ ἀξιώματός τους δὲν εἶναι λειτουργοί. Καὶ 2) Δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα Δημόσιο, Κράτος, Πολιτεία, ἢ ὅπως θέλετε πέστε το, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν ταγοί, θεματοφύλακες, φόρεῖς, ἢ ὅπως θέλετε πέστε τους, τῆς Ὁμαδικῆς Ζωῆς, τοῦ Συνόλου.

Οἱ σημερινοὶ ἐπαγγελματίες «λειτουργοί» εἶναι θνησιγενεῖς. «Ἀσκοῦν λειτουργήματα» χωρὶς νὰ τὰ ἀσκοῦν, «κυβερνοῦν» χωρὶς νὰ κυβερνοῦν, «πολιτεῦνται» χωρὶς νὰ πολιτεῦνται, «ἡγοῦνται» χωρὶς νὰ ἡγοῦνται.

Δὲν διαφέρουν ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο συνδικάτο ἐπαγγελματιῶν, παρὰ μόνο ὡς πρὸς τὶς μεθόδους:

Ὁ συνδικαλισμὸς δηλώνει τὸν σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς του (τὴν ἐπιδίωξη τῶν προσωπικῶν καὶ ταξικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν του), ἐνῶ τὸ «συνδικάτο τῶν πολιτευομένων» τὸν κρύβει. Στὴ διαφορὰ αὐτὴ ὀφείλεται τὸ γεγονὸς τῆς «διγλωσσίας», ὅπως ὠμότατα ἐπίσης ὁμολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐπαγγελματίες «λειτουργούς», δηλαδή τὸ γεγονὸς ὅτι, ἐνῶ παρουσιάζουν διάφορα «δημόσια πρόσωπα», ἐν κρυπτῷ συνεργάζονται, συνομολογοῦν καὶ συνωμοτοῦν ἐν πλήρει ὁμφωνίᾳ.

Ἡ ἐξέλιξις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει στὴν ἀπόλυτη ἀναξιοπιστία τοῦ εἶδους αὐτοῦ τῶν «λειτουργῶν» ἐναντι τῶν ὑπολοίπων μελῶν τοῦ συνόλου. Σήμερα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας συνειδητὸς πολίτης, πὺν νὰ μὴν εἶναι ὀριστικὰ πεπεισμένος, ὅτι ἡ «πολιτικὴ» αὐτὴ εἶναι ἀπλῶς θέατρο, καὶ μάλιστα θέατρο στηριζόμενο ἄποκλειστικὰ στὸ δόλο καὶ τὴν ἀπάτη. Ἡ ἐξ ὀρισμοῦ θνησιγένεια τοῦ ἐπαγγελματία «ταγοῦ», γιὰ τὴν ὁποία μίλησα, θὰ ἐπιφραγισθῇ μὲ τὴν τυπικὴ ἐξαφάνισις τοῦ εἶδους αὐτοῦ τοῦ «ἡγέτου». Σύντομα ἐπίσης θὰ ἀποθάνῃ καὶ τυπικὰ καὶ τὸ «Δημόσιο», «Κράτος», «Πολιτεία», τοῦ ὁποίου φορεῖς εἶναι οἱ «ἡγέτες» τοῦ παραδόξου αὐτοῦ εἶδους, πὺν σήμερα μᾶς «κυβερνοῦν».

Δ.Ι.Α.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΗΛΙΑΝΟΣ

Οί Έλληνες μουσουλμᾶνοι

Ο ΕΞΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἡ εἰσβολὴ τῶν Τούρκων καὶ ἡ κατάλυση τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας προκάλεσαν κύμα ἐξισλαμισμῶν στὴν Μικρασία καὶ τὰ Βαλκάνια. Κανένας ἱστορικὸς δὲν φαίνεται νὰ θέτει σὲ ἀμφισβήτηση τὸ γεγονός αὐτό. Τὴν ἐπαύριον ἤδη τῆς ἄλωσης ὁ πρῶτος Πατριάρχης τῆς Τουρκοκρατίας Γεννάδιος ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν «*ἀθρόα προσέλευση λαϊκῶν καὶ κληρικῶν στὸν ἰσλαμισμό*», μιλώντας γιὰ «*τοὺς ἀφισταμένους ὁσημέραι τῆς πίστεως πανταχοῦ*»¹. Οἱ ἐξισλαμισμοὶ ὅμως εἶχαν ἀρχίσει πρὶν ἀκόμα τὴν ἄλωση: «*Οἱ ἐξωμοσίες ἑλληνικῶν πληθυσμῶν εἶχαν ἀρχίσει πολὺ πρὶν τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τὴν ἐδραίωση τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ μὲ τὴν προέλαση τῶν Ὀθωμανῶν στὴ χερσόνησο τοῦ Αἴμου*»¹. «*Ἀλλ' οὐχ ἥττον ἡ θρησκεία τοῦ Μωάμεθ προσεῖλκε σωρηδὸν προσηλύτους ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταῖς παρὰ τὸν Αἶμον σλαβικαῖς χώραις καὶ τῇ Ἀλβανίᾳ*»². Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὴν Κρήτη, ὅταν ἔπεσε καὶ αὐτὴ στὰ χέρια τῶν Τούρκων τὸ 1669: «*Ἡ τουρκικὴ κατάκτησις ἀπέβη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καταθλιπτικὴ διὰ τὸν χριστιανικὸν πληθυσμόν, μέγα μέρος τοῦ ὁποίου, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν διώξεων καὶ ἀτιμώσεων, ἠναγκάσθη νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν μωαμεθανικὴν θρησκείαν*»³.

Πολλοὶ ἦταν οἱ λόγοι ποὺ ὀδηγοῦσαν τοὺς Χριστιανοὺς στὸ νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους. Πρῶτα ἀπ' ὅλα βέβαια ἡ ὑποδεέστερη θέση, στὴν ὁποία βρισκόνταν σὲ σχέση μὲ τοὺς Μωαμεθανοὺς, οἱ ταπεινώσεις, οἱ ἀτιμώσεις, οἱ ἐξευτελισμοὶ, τὰ χαρατσώματα ποὺ ὑφίσταντο ἀπὸ τὴν τουρκικὴ αὐθαίρεσι. Ἄλλοι ὅμως ἐξισλαμίζονταν μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ «*ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις ἀπένεμε τὰ ἀνώτατα καὶ ἐπικερδέστερα ἀξιώματα εἰς τοὺς ἐκ γενετῆς χριστιανοὺς ἐξωμότας*»⁴. Οἱ ἱστορικοὶ μὲ μιὰ φωνὴ καταγγέλλουν τὶς ἐξωμοσίες, οἰκτεῖρουν τοὺς ἀποστάτες, θρηνοῦν γιὰ τὴν ἐθνικὴ συμφορὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Γιατὶ γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία: «*κάθε προσχώρησις στὸ Ἰσλὰμ σήμαινε συγχρόνως καὶ ἀπώλεια γιὰ τὸ ἔθνος*»⁵, πεπεισμένοι καθὼς εἶναι ὅτι κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν «*Ἡ ἔθνος καὶ Πίστις εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐταυτίσθησαν*»⁵. Ἑλληνας=χριστιανός, Τούρκος=μωαμεθανός· ἡ ἐξίσωση εἶναι ἀπλή, τὸ ἴδιο καὶ ἡ λύση της: Ἄν ὁ ἐξισλαμισμὸς τῶν Ἑλλήνων εἶχε ὀλοκληρωθεῖ, εἶναι πιθανὸ ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχε σήμερα ἑλληνικὸ ἔθνος: «*Οἱ ἐξισλαμισμοὶ ἀπετέλεσαν κατὰ τοὺς αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατίας διαρκῆ ἀφαίμαξη τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ σοβαρὴ ἀπειλὴ ἐξαφανίσεώς του*»¹, γιατί ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γινόταν κάποιος μουσουλμᾶνος, «*τί σημασία εἶχε πιά ἡ καταγωγὴ, ἀφοῦ οἱ παλαιοὶ Ἑλληνες ἀποκοτοῦσαν τουρκικὴ συνείδηση*»⁶. Χωρὶς τὴ χριστιανικὴ θρησκεία οὔτε κἂν ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲ θὰ εἶχε διασωθεῖ, μᾶς διαβεβαιώνει ὁ Κορδάτος⁷.

Ἀναρωτιέται ὅμως κανεὶς: Καλὰ, τόσο χαλαρὴ συνείδηση εἶχαν τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ Ἑλληνες, ποὺ μὲ τὸ ποὺ ἄλλαζαν πίστη καὶ ὄνομα καὶ φοροῦσαν

τὸ τουρμπάνι ξεχνοῦσαν ἀμέσως τὰ πάντα· καὶ γλῶσσα, καὶ καταγωγή, καὶ ἦθη καὶ παραδόσεις; Ἡ ἀπορία τίθεται δικαιολογημένα, εἰδικὰ ὅταν γνωρίζουμε περιπτώσεις λαῶν καθυστερημένων, μὲ ἀνύπαρκτη ἢ ὑποτυπώδη πολιτισμική παρουσία, ὅπως οἱ Κοῦρδοι, οἱ Λαζοί, οἱ Πομάκοι, οἱ Βόσνιοι, πού, ἂν καὶ σὲ μεγάλο βαθμὸ ἐξισλαμισμένοι, διατήρησαν ὥστόσο καὶ τὴν ἐθνική τους συνείδηση καὶ τὰ ἦθη καὶ τὴ γλῶσσα τους, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀφομοιωθοῦν πρὸς τοὺς Τούρκους. Εἶναι δυνατό οἱ λαοὶ αὐτοὶ νὰ κατόρθωσαν ἔτσι νὰ ἀντισταθοῦν στὸν ἐκτουρκισμό, καὶ οἱ Ἕλληνες μὲ τὴν τρανὴ πολιτιστικὴ παράδοση, μὲ τὴν πλούσια γλῶσσα, μὲ τὸ ὅπωςδῆποτε ἀνώτερο μορφωτικὸ τους ἐπίπεδο νὰ ἐγίναν στὸ ἄψε-σβῆσε Τούρκοι; Κάπως περίεργο φαίνεται.

ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὁ ἰσλαμικὸς Νόμος πού ἴσχυε στὸ Κράτος τῶν Ὀθωμανῶν διέκρινε τοὺς λαοὺς μὲ μόνο κριτήριό τὴ θρησκεία τους. Οἱ ὑπήκοοι τῆς Αὐτοκρατορίας χωρίστηκαν ἔτσι σὲ τέσσερα *millet* — θρησκευτικὲς κοινότητες: τὸ μουσουλμανικό, τὸ ἑλληνορθόδοξο, τὸ ὀρθόδοξο ἄρμενικό καὶ τὸ ἐβραϊκὸ. Φαίνεται ὥστόσο, πὼς ἡ κατάταξη αὐτὴ ἦταν ἀπλῶς ἓνα νομικὸ καθεστῶς καὶ δὲν ἀνταποκρινόταν στὶς πραγματικὲς ἐθνικὲς καὶ πολιτιστικὲς ἰδιομορφίες τῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς Μικρασίας. Στὴν περίπτωσή πού πραγματικά οἱ λαοὶ δὲν θὰ εἶχαν καμμιά ἄλλη συνείδηση ἀπὸ τὴ θρησκευτική — ὅπως διατείνονται κάποιοι ἱστορικοί⁷ — μετὰ τέσσερις καὶ πέντε αἰῶνες ὀθωμανικῆς κυριαρχίας καὶ ἰσχύος τοῦ Ἰσλαμικοῦ Νόμου, θὰ περίμενε κανεὶς ὅλοι οἱ ἑλληνορθόδοξοι πού ὑπάγονταν στὸ Πατριαρχεῖο νὰ ἔχουν ἐντελῶς ἐξελληνιστεῖ (πρᾶγμα πού ὁ ἱστορικὸς Παραρρηγόπουλος φρονοῦσε πὼς τὸ Πατριαρχεῖο μπορούσε καὶ ὤφειλε νὰ ἔχει ἐπιτύχει) καὶ ὅλοι οἱ μουσουλμᾶνοι ἀντίστοιχα νὰ ἔχουν ἐκτουρκισθεῖ. Τοῦτο ὅμως ξέρομε πὼς δὲν συνέβη. Θὰ πρέπει ἄρα νὰ ὑποθέσουμε ὅτι παράλληλα μὲ τὴ θρησκευτικὴ ὑπῆρχε καὶ κάποιο ἄλλο εἶδος συνείδησης, πού πιστοποιοῦσε τὴν ἑνταξί τοῦ ἀτόμου σὲ κάποια συγκεκριμένη ἐθνότητα. Ὁ Ἕλληνας δηλαδὴ, ὁ Βούλγαρος, ὁ Σέρβος, ὁ Ρουμᾶνος πρέπει νὰ εἶχαν συναίσθηση ὅτι, πέραν ἀπὸ τὴν κοινὴ τους πίστη στὴν Ὀρθοδοξία, ἀνῆκαν ὁ καθένας σὲ ξεχωριστὴ ἐθνότητα, εἶχαν διαφορετικὴ καταγωγή, διαφορετικὲς παραδόσεις. Ἡ διατήρηση τῶν ἐθνικῶν ἰδιωμάτων συνηγορεῖ πρὸς αὐτὴ τὴν ἄποψη.

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα στὸν ἐκτουρκισμό τῶν ἐξισλαμισμένων, αὐτὸς δυσχεραίνεται καὶ ἀπὸ ἓναν πρόσθετο λόγο: τὸ ὅτι οἱ Τούρκοι, ὡς λαός, ἀποτέλεσαν πάντα μειοψηφία μέσα στὸ Κράτος τους. Ἐπιβλήθηκαν στοὺς ἄλλους λαοὺς ὡς τάξι κυριάρχων καὶ ὄχι ὡς ἔθνος: «Τὸ νέον ἰσχυρόν κράτος τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὀσμάν... δὲν ἠρείδετο ἐπὶ τῆς αὐτομάτου ἰσχύος μεγάλου ἔθνους, ἀλλ' ἐπὶ δυναστείας κραταιῶν ἡγεμόνων, ἐπὶ τάξεως μαχίμων...»². Αὐτὸς εἶναι ἴσως καὶ ὁ λόγος πού οἱ Τούρκοι ἦταν ὁ τελευταῖος ἴσως ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας πού ἀνέπτυξε ἐθνικὴ συνείδηση.

Αὐτοὶ πού ὀνομάζονται «Τούρκοι» ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς περιόδου τῆς Τουρκοκρατίας δὲν πρέπει νὰ ἦταν τίς περισσότερες φορὲς παρὰ ἐξισλαμισμένοι χριστιανοί. Ὅπως φαίνεται ἐξάλλου, ἐλάχιστοι Τούρκοι ἐποικοὶ εἶχαν ἔρθει στὰ Βαλκάνια ἀπὸ τὴν Ἀσία: «Πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν κατάκτησιν δὲν συνεδυάσθη ἡ μετανάστευσις ἀσιατικῶν σιφῶν»². Ὁ λαὸς ἄλλωστε ξεχώριζε τοὺς

ντόπιους «Τούρκους» ἀπὸ τοὺς Ἀσιάτες, ποὺ τοὺς ἀποκαλοῦσε Κονιάρους ἢ Χαλδούπηδες. Εἶναι ὅμως περιττὸ νὰ ἐπεκτείνουμε τὴ θεωρητικολογία πάνω σὲ αὐτὸ τὸ θέμα. Οἱ ἄφθονες ἱστορικὲς μαρτυρίες ἀπὸ ὁλόκληρὴ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας δὲν ἀφήνουν ἀμφιβολία πῶς, σὲ πολλὲς τουλάχιστον περιπτώσεις, οἱ ἐξωμότες χριστιανοὶ μόνο τὴν πίστη τοὺς εἶχαν ἀλλάξει (κι αὐτὸ κάποτε μόνο εἰκονικά), ἀλλὰ διατηροῦσαν καὶ τὰ ἦθη καὶ τὴ γλῶσσα τοὺς, συχνὰ ἀκόμα καὶ τὴν ἀγωνιστικὴ τοὺς διάθεση ἐνάντια στὴν τουρκικὴ κυριαρχία.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΩΝ ΕΞΙΣΛΑΜΙΣΜΕΝΩΝ

Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀποφάσιζαν νὰ προσχωρήσουν στὸν ἰσλαμισμό, γιὰ νὰ γλυτώσουν τοὺς κατατρεγμοὺς καὶ τὶς ταπεινώσεις, δὲν τὸ ἔκαναν παρὰ εἰκονικά. Υἱοθετοῦσαν δηλαδὴ τὸ τυπικὸ τῆς λατρείας ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν οὐσία της, οὔτε καὶ τὰ ἦθη τῶν παραδοσιακῶν μουσουλμανικῶν λαῶν (π.χ. πολυγαμία): «Σὲ μερικὰ χωριά (*Ἡπειρος*) οἱ Μουσουλμᾶνοι παντρεύονται Ἑλληνίδες. Ἐκεῖ συνηθίζεται τὰ ἀγόρια νὰ τουρκεύουν καὶ τὰ κορίτσια νὰ γίνονται χριστιανές. Ἔτσι βλέπεις στὸ ἴδιο τραπέζι τὸ ἀρνὶ νὰ συντοφεύει τὸ χοῖρο»⁸. Στὴν *Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους* ὁ ἱστορικὸς Ἀπόστολος Βακαλόπουλος ἐκφέρει τὴν ἄποψη ὅτι ὁ κρυπτοχριστιανισμός, ὅπως συνήθως ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ φαινόμενο, δὲν ἀξίζει νὰ ληφθεῖ στὰ σοβαρὰ ὑπ' ὄψη, γιὰ τὸ λόγο ὅτι οἱ κρυπτοχριστιανοὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα γίνονταν παραγματικοὶ μουσουλμᾶνοι. Σχετικὰ ὡστόσο μὲ τοὺς Κρητικούς ποὺ ἐξισλαμίστηκαν μετὰ τὴν κατάληψη τῆς μεγαλονήσου ἀπὸ τοὺς Τούρκους μαθαίνουμε ὅτι: «Ἐκ τῶν ἐξισλαμισθέντων τότε Ἑλλήνων τῆς νήσου πολλοὶ διετήρησαν ἐν κρυπτῷ τὴν χριστιανικὴν αὐτῶν πίστιν ἀποκαλύψαντες αὐτὴν κατὰ τὰς μεγάλας ἐπαναστάσεις τοῦ 19ου αἰῶνος»⁹. Ἀλλὰ καὶ σὲ μιὰ μυστικὴ ἔκθεση γιὰ τὴν σύνθεση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μικρασίας, ποὺ κατατέθηκε τὸ 1920 στὴ συνδιάσκεψη τῶν Σεβρῶν, ὑπῆρχε ἡ ἐξῆς σημείωση κάτω ἀπὸ τὴν κατηγορία «Μουσουλμανοφανεῖς»: «Μεταξὺ τῶν Μουσουλμανοφανῶν καταλέγονται 500.000 κρυπτοχριστιανῶν Ἑλλήνων»⁹. Πέντε αἰῶνες Τουρκοκρατίας δὲν εἶχαν καταφέρει λοιπὸν νὰ τουρκεύουν αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνες;

Δὲν εἶναι ὅμως μόνο ὁ κρυπτοχριστιανισμός. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ποῖον τῆς θρησκευτικῆς τοὺς πίστης οἱ Ἑλληνες δὲ φαίνονται νὰ ἀπαρνοῦνται οὔτε τὴν καταγωγὴ οὔτε τὶς συνήθειές τοὺς: «Ἡ πλειοψηφία τῶν Τούρκων τῆς Ἀθήνας μιλάει ἑλληνικά. Ἀπὸ τὴν τουρκικὴ γλῶσσα γνωρίζουν μονάχα ἑφτά ἢ ὀχτὼ λέξεις χρήσιμες γιὰ τὴ θρησκευτικὴ τοὺς λατρεία... Οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν ξεχωρίζουν. Ἄν ἐξαιρέσουμε τὸ τουρμπάνι, ἢ φορεσιά τοὺς εἶναι ἑλληνικὴ. Ὅσο γιὰ τὶς Τουρκάλες, δὲν διαφέρουν διόλου ἐξωτερικὰ ἀπὸ τὶς Ἑλληνίδες»¹⁰. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὴν Πελοπόννησο: «Οἱ Ὀθωμανοὶ τοῦ Μυστρᾶ μιλοῦσαν ἑλληνικά. Εἶχαν μάλιστα ξεμάθει καὶ τὰ τούρκικα καὶ τὰ μιλοῦσαν μὲ ἑλληνικὴ προφορά... Στὴν Ἀνδρουῖσα παντρεύονταν Ἑλληνίδες καὶ μιλοῦσαν τὴ γλῶσσα τῶν συζύγων τοὺς. Γενικὰ οἱ Τούρκοι τοῦ Μωριά εἶχαν ἀποξεχάσει τὴ γλῶσσα τοὺς καὶ μιλοῦσαν ὅλοι ἑλληνικά»¹¹. Καὶ στὴ Μακεδονία: «Τὴν ὕπαιθρο τῶν Γρεβενῶν καὶ τῆς Ἀνασελίτσας τὴν κατοικοῦν ἀκόμη μουσουλμᾶνοι ἑλληνόφωνοι... Ὁ προσηλυτισμός αὐτὸς μετέτρεψε ἀπλῶς τὶς ἐκκλησίες σὲ τζαμιά. Τὰ ἦθη καὶ ὅλες οἱ λέξεις τῆς γλώσσας ἔμειναν ἑλληνικά»¹². Καὶ στὸν Πόντο: «Οἱ Πόντιοι, ἔστω κι ἂν ἔγιναν μουσουλμᾶνοι, μιλᾶνε ποντιακὰ καὶ συνεχί-

ζουν νὰ τονίζουν *ὅτι εἶναι Πόντιοι καὶ ὄχι Τοῦρκοι*»¹³.

Ὅμως ἡ ἔκφραση τῆς ἑλληνικῆς συνείδησης δὲν περιορίζεται στὴ διατήρηση τῆς γλώσσας, τῶν ἡθῶν καὶ τῶν παραδόσεων· φτάνει ὡς τὴν ἐπίγνωση τῆς καταγωγῆς καὶ τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος τοῦ Ἑθνους. Στὴν Ἀθήνα γιὰ παράδειγμα, εἴτε χριστιανοὶ ἦταν εἴτε μουσουλμᾶνοι, ἴδια θρήνησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἀρπαγὴ τῶν μαρμάρων τοῦ Παρθενῶνα ἀπὸ τὸν λόρδο Ἑλγιν: «*Τὸν Παρθενῶνα θεωροῦσαν σεβαστὸ μνημεῖο ὄχι μόνο οἱ Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ οἱ Τοῦρκοι... Ἀκόμα καὶ οἱ Τοῦρκοι κατέκριναν ἀνοιχτὰ τὸ Σουλτάνο γιὰ τὴ χορήγηση τῆς ἄδειας*»⁸.

Θὰ ἦταν ἀνώφελο βέβαια νὰ ἀρνηθοῦμε ὅτι οἱ ἐξωμότες συχνὰ καταπίεζαν καὶ τυραννοῦσαν τοὺς ὁμοεθνεῖς τοὺς χριστιανούς. Εἶναι ὅμως ἀπόδειξη αὐτό, ὅτι εἶχαν τουρκέσει καὶ ἀρνηθεῖ τὴν καταγωγὴ τους; Μὰ καὶ οἱ κοτζαμπάσηδες, ποὺ ἦταν χριστιανοὶ καὶ ποὺ ἡ ἑλληνικότητά τους ἀπὸ κανένα δὲν ἀμφισβητεῖται, μήπως δὲν ἐκμεταλλεύονταν καὶ δὲν καταπίεζαν τὸ λαό, πολλὲς φορές χειρότερα κι ἀπὸ τοὺς Τοῦρκους; Ἔτσι κι ἄλλιῶς εἶναι γνωστὸ, ὅτι γιὰ τὸν Ἕλληνα ὁ χειρότερος ἐχθρὸς καὶ τύραννος ἦταν πάντα ὁ ἴδιος ὁ Ἕλληνας!

Δὲν μπορούμε ὅμως καὶ νὰ μὴ θαυμάσουμε τὸ γεγονός ὅτι οἱ μουσουλμᾶνοι Ἕλληνες, παρ' ὅλο ποὺ κατεῖχαν θέση πλεονεκτικὴ μέσα στὴν ὀθωμανικὴ κοινωνία καὶ δὲν ὑπέφεραν τὰ ὅσα δεινὰ ὑπέφεραν οἱ χριστιανοί, δὲν δίσταζαν νὰ πάρουν τὰ ὅπλα ἐνάντια στοὺς Τοῦρκους. Δὲν ἦταν μόνο οἱ χριστιανοὶ ποὺ ἔβγαιναν στὸ κλαρί. Οἱ μουσουλμᾶνοι Ἕλληνες πύκνωναν κι αὐτοὶ τὶς τάξεις τῆς κλεφτουριάς. Ἀπὸ μουσουλμάνους ἀποτελοῦνταν ἡ κύρια δύναμη τοῦ ἀρχικαπετάνιου τοῦ Μωριᾶ Ζαχαριᾶ· μουσουλμᾶνο εἶχε καὶ γιὰ πρωτοπαλλήκαρό του, τὸν Ὄσμᾶν ἢ Μάνη - Μπουλούκμπαση. «*Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους Τοῦρκους εἶχε φίλους καὶ θαυμαστάς ὁ Ζαχαριᾶς... πολλοὶ δὲ τῶν ἐπιτυχιῶν του ὀφείλονται εἰς καταδότας Τοῦρκους*», οἵτινες προελάμβανον τὰς κατ' αὐτοῦ ἐνέδρας καὶ καταδιώξεις τῶν Τοῦρων⁹. Μὰ καὶ ἄλλοι καπετάνιοι τῆς κλεφτουριάς εἶχαν φίλους, βλάμηδες καὶ πρωτοπαλλήκαροι μουσουλμάνους: Ὁ Κολοκοτρώνης ἦταν βλάμης μὲ τὸ Λαλαῖο Ἀλῆ Φαρμάκη¹⁰. μουσουλμᾶνος ἦταν καὶ ὁ Μουσταφᾶς, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ καπετὰν Λιάκου ἀπὸ τὰ Ἀγραφα· φίλο καὶ συναγωνιστὴ Μουσταφᾶ εἶχε καὶ ὁ Ὀδυσσεύς Ἀνδρουτσός, ὁ ὁποῖος μάλιστα μετὰ τὴν ἐπανάσταση ἔγινε χριστιανός¹¹.

Ἀπὸ τὰ προεπαναστατικὰ ἤδη χρόνια, ὅταν ἄρχιζε ἡ ἐπαναστατικὴ ζύμωση, ἐμφανίζονται τὰ πρῶτα σημάδια τῆς θέλησης γιὰ τὴν σύμπραξη χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων στὸν ἀγῶνα ἐνάντια στὴν τουρκικὴ κυριαρχία: «*Ἀμα δὲ τῇ ὑπὸ τῶν Γάλλων κατοχῇ τῆς Ἑπτανήσου διάφοροι τῆς Ἑλλάδος ὀπλαρχηγοὶ διενεώθησαν περὶ νέας κατὰ τοῦ Σουλτάνου ἐπαναστάσεως θαρροῦντες εἰς τὴν σύμπραξιν καὶ αὐτῶν τῶν Ὀθωμανῶν*»¹². Στὴν Πελοπόννησο τὴν πρωτοβουλία γιὰ τὴ συνεργασία ἀναλαμβάνουν ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Ἀλῆ Φαρμάκης: «*Καὶ ἤλθον ὅλοι οἱ Τοῦρκοι καὶ Ρωμαῖοι οἱ σημαντικοὶ καὶ ὠμίλησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον νὰ κάμωμεν μίαν κυβέρνησιν συνθεμένην ἀπὸ 12 Τοῦρκους καὶ 12 Ἕλληνας, νὰ κυβερνοῦν τὸν λαόν. Ἡ σημαία μας ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὸ φεγγάρι καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ σταυρό... Διὰ τρεῖς ἡμέραις καὶ νύκταις ἐγώ, ὁ Ἀλῆ Φαρμάκης καὶ ὁ Δοντζελότ' μὲ ἓνα γραμματικὸ ἐκάμαμε τὸ σχέδιο αὐτὸ καὶ προετοιμάσαμεν ὅσα ἐμελλοῦν νὰ γίνουν*»¹³. Τὸ «Συμβούλιο τῶν Καπεταναίων τῆς Ρούμελης» τοῦ 1820

θέτει τις βάσεις τοῦ κοινοῦ ἀγῶνα. Ἡ συμφωνία τέλος γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἐνότητα κλείνει τὶς παραμονὲς τῆς ἐπανάστασης, στίς 15 Γενάρη 1821, μὲ πρωτοβουλία τῶν Σουλιωτῶν. Τὸν Νοέμβρη τοῦ 1821 ὁ Ταχὴρ Ἀμπάζης, ἐπικεφαλῆς μουσουλμανικῆς ἀντιπροσωπίας, ἔρχεται νὰ λάβει μέρος στὴν Α΄ Ἐθνικὴ Συνέλευση τῶν Ἑλλήνων στὴν Ἐπίδαυρο¹⁴.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ἡ ὑπόθεση ὅμως τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν μουσουλμάνων Ἑλλήνων δὲν ἦταν ἀπλῆ. Τόσο στὸ ἐσωτερικὸ ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ οἱ παράγοντες τοῦ διχασμοῦ δὲν ἔλειπαν. Ἦταν βέβαια ὁ Σουλτᾶνος, οἱ Ἰμάμηδες καὶ τὸ Πατριαρχεῖο, γιὰ τοὺς ὁποίους κάθε συνεργασία μεταξὺ χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων ἀποτελοῦσε ἀσυγχώρητη ἱεροσυλία. Δύο ἀφορισμοὺς ἐξέδωσε ἐνάντια στοὺς Σουλιωτὲς ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄ γιὰ τὴν πρωτοβουλία τοὺς νὰ ἔλθουν σὲ συνεννόηση μὲ τοὺς μουσουλμάνους¹⁴. Ἀλλὰ καὶ ἡ Εὐρώπη τοῦ Διαφωτισμοῦ, παρὰ τὸν οὐμανισμό της καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς συνείδησης τῶν λαῶν της, βαθεῖα χριστιανικὴ στὸ πνεῦμα καὶ τὶς ἀντιλήψεις της, ἀντιμετώπιζε μὲ ἀπέχθεια τὸν ἰσλαμισμό, ποὺ τὸν θεωροῦσε περίπου συνώνυμο τῆς βαρβαρότητας. Γι' αὐτὴν ἐπίσης ὁ διαχωρισμὸς Τούρκων-μουσουλμάνων καὶ Ἑλλήνων-χριστιανῶν ἦταν ἀπόλυτος, ἀγεφύρωτος.

Τὶς πιὸ σοβαρὲς ὅμως διχαστικὲς συνέπειες γιὰ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ τὶς εἶχαν οἱ ρωσικὲς ἐπεμβάσεις. Οἱ Ρῶσοι, ζώντας οἱ ἴδιοι σὲ καθεστῶς θεοκρατικὸ, δὲν ξεχώριζαν κι αὐτοὶ ἔθνη, παρὰ μόνο θρησκείες. Σὰν ἦρθε ὁ κόμης Ὁρλώφ τὸ 1770, γιὰ νὰ ὑποκινήσει τὴν ἐπανάσταση στὴν Πελοπόννησο, δὲν ἦταν σὲ Ἑλλήνες ποὺ ἀπεύθυνε τὴν προκήρυξή του, ἀλλὰ: *«εἰς ὅλους κοινῶς τοὺς Ὀρθοδόξους χριστιανούς Ρωμαίους»*, ποὺ βασανίζονταν *«ἀπὸ τοῦ ἄπιστον γένος τῶν Τούρκων»*, δὲν ἦταν γιὰ τὰ πάθη τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ποὺ κοπτόταν, παρὰ γιὰ ἐκεῖνα τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ πάσχιζαν νὰ τὸ σβήσουν οἱ Μωαμεθανοὶ *«καὶ ἀπὸ ταῦτα τὰ μέρη (τὴν Ἑλλάδα), καθὼς τὸ ἔσβησαν καὶ εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, Ἀραβίαν, Ἀφρικὴν καὶ Ἀνατολήν»*. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ ὁ Ὁρλώφ δὲν μπορούσε παρὰ νὰ αἰσθάνεται βδελυγμία γι' αὐτοὺς, ποὺ *«φεῦ! εἰς Ρούμελην, Μωρέαν, Κρήτην καὶ ἄλλους διαφόρους τόπους ἐπρόδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀλλάζοντες τὴν πίστιν τους»*⁵.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες στιγμὲς τῆς ἐλληνικῆς ἐπανάστασης ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ κάθε μέσο εἶχαν πασχίσει νὰ τὴν ἀποτρέψουν: τὸ Πατριαρχεῖο, οἱ Φαναριῶτες, οἱ μεγαλονουκοκυραῖοι κοτζαμπάσηδες, ἔκαναν τὰ πάντα γιὰ νὰ τὴ θέσουν κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό τους. Περνοῦσαν στὸ λαὸ τὸ μήνυμα πὼς ἡ Ἑλλάδα ἦταν πολὺ ἀδύναμη, γιὰ νὰ νικήσει μόνη της τὸν Τούρκο· χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς Εὐρώπης, ἔλεγαν, δὲν ἔβλεπαν οἱ Ἕλληνες λευτεριά. Γιὰ νὰ βοηθήσουν ὅμως οἱ Εὐρωπαῖοι, ἔπρεπε ἡ ἐπανάσταση νὰ μὴν ἀντιβαίνει στίς ἀρχές τους: νὰ μὴν ἔχει δηλαδὴ κανένα στοιχεῖο κοινωνικῆς ἀνατροπῆς, ἀλλὰ νὰ φαίνεται ὅτι στρέφεται ἀποκλειστικὰ ἐνάντια στὴν τουρκικὴ τυραννία, ὅτι εἶναι ἀγῶνας τῆς χριστιανοσύνης ἐνάντια στὸ μωαμεθανισμό.

Παρὰ τὶς ἀντιδράσεις πολλῶν ἀγωνιστῶν ἡ γραμμὴ αὐτὴ ὑπερίσχυσε· τὰ προνόμια τοῦ Κλήρου καὶ τῶν ἀρχόντων ἐξασφαλίσθηκαν. Ἡ πρώτη συνέπεια τοῦ «καπελώματος» τῆς ἐπανάστασης ἀπὸ τὸν Κλῆρο καὶ τοὺς κοτζαμπάσηδες ἡ-

ταν τὸ σπάσιμο τῆς ἐθνικῆς συμμαχίας: *‘Ο Ταχὴρ Ἀμπάζης, ἀντιπρόσωπος τῶν μουσουλμάνων ἀγωνιστῶν, ἐξουσιοδοτεῖται νὰ ἐπισκεφθεῖ τὰ ἀπελευθερωμένα μέρη καὶ πηγαίνει στὴν Αἰτωλοακαρνανία. Ἐκεῖ «βλέπει τὰ τζαμιά γκρεμισμένα καὶ κοπρισμένα, σφαγμένους τοὺς Μουσουλμάνους, δοῦλες καὶ ξευτελισμένες τίς θυγατέρες τους»¹⁴. Τὰ ἴδια γίνονται καὶ στὸ Μωριά. “Ὅλες οἱ προσπάθειες τῶν λαϊκῶν ἀγωνιστῶν γιὰ τὴ διάσωση τῆς Συνθήκης σαμποτάρονται ἀπὸ τοὺς προεστούς: Κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Τρίπολης ὁ Κολοκοτρώνης ἔρχεται σὲ συνεννόηση μὲ τοὺς μουσουλμάνους τοῦ Κάστρου καὶ τοὺς καλεῖ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τίς δυνάμεις τῶν πολιορκητῶν: «*‘Ο Κολοκοτρώνης εἶχε δεχτεῖ τὸν Κοντὸ Χαμπίμπη σὰν ἀρχικλέφτης τὸν παλιὸ σύντροφο... Τοῦ εἶπε πὼς κι αὐτὸς κι ἡ φαμίλια του πάντα ξεχώρισαν τοὺς Τουρκαρβανίτες καὶ τοὺς ντόπιους Τούρκους ἀπὸ τοὺς Χαλδούπηδες, τοὺς Τούρκους τῆς Ἀσίας. “Ὅτι τοὺς τελευταίους αὐτοὺς τοὺς πολεμοῦσαν καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τοὺς πολεμοῦν οἱ Ἕλληνες μέχρι θανάτου· ὅτι ὅμως δὲν εἶχαν τίποτα μὲ τοὺς ἄλλους Τούρκους· ὅτι θάῃθελαν καὶ θὰ μπορούσαν νὰ ζήσουν μαζί τους εἰρηνικὰ καὶ σὰν ἴσοι μὲ ἴσους»¹⁶.**

Οἱ μουσουλμᾶνοι ἐμπιστεύονται τὸν Κολοκοτρώνη καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν πόλη. Μετὰ τὸ πάρσιμο ὅμως τῆς Τρίπολης ἄγρια σφαγὴ ἐξαπολύεται ἐναντίον τοῦ μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ. Τὰ ἴδια γίνονται στὸ Λάλα καὶ στὴν Κόρινθο. Σὲ κάθε περίπτωση ὁ Κολοκοτρώνης ἐπεμβαίνει προσωπικὰ καὶ κάνει τὰ ἀδύνατα δυνατὰ νὰ σώσει τὴν κατάστασιν· σὲ κάθε περίπτωση ὅμως οἱ κοτζαμπάσηδες παρασπονδοῦν, σπρώχνουν τὸ λαὸ στὸ πλιάτσικο, τοῦ φουντώνουν τὸ θρησκευτικὸ φανατισμό: «*Ἀφοῦ σώθηκαν τὰ πλιάτσικα στὸ Κάστρο, ξέσπασαν στοὺς Τούρκους, ποὺ πρόσμεναν στὸ Λουτράκι τὰ καράβια νὰ τοὺς πάρουν. Ἄλλους σφάζαν, ἄλλους πῆραν σκλάβους, ἄλλοι σκόρπισαν. Ἡ συνθήκη κουρελιάστηκε»¹⁶.*

Ὁ θρησκευτικὸς χαρακτήρας τοῦ μέλλοντος ἐλληνικοῦ κράτους γίνεται φανερό ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας Ἐθνικὴ Συνέλευση στὴν Ἐπίδαυρο: «*Ὅσοι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς Ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος πιστεύουσιν εἰς Χριστὸν εἰσὶν Ἕλληνες...*», γράφει τὸ Σύνταγμα τῆς Ἐπιδάουρου, ποὺ ψηφίστηκε τὸ Γενάρη τοῦ 1822¹⁷. Οὔτε κἂν ἡ γλῶσσα δὲν ἀποτελοῦσε κριτήριον ἐλληνικότητος, μόνο ἡ «*πίστις εἰς Χριστόν*»! Ξαναγυρίζουμε δηλαδὴ στὸ Μεσαίωνα καὶ τὴν ταύτιση «*Ἐθνους καὶ Πίστεως εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν*».

Πῶς ἀντέδρασαν ὅμως οἱ Ἕλληνες μουσουλμᾶνοι στὴν καταπάτηση τῆς συνθήκης καὶ τί ἀπέγιναν μετὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδας; Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἀγῶνα ἀκόμα, ἔχοντας βρεθεῖ σὲ ἐξαιρετικὰ δυσχερῆ θέση μετὰ τὴν παρασπονδία τῶν χριστιανῶν συμμάχων τους, οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς πῆγαν μὲ τὸ μέρος τῶν Τούρκων καὶ μπῆκαν κάτω ἀπὸ τίς διαταγὰς τοῦ Ὁμέρ Βρυώνη. Ὑστερα ἀπὸ τὴν κήρυξη τῆς ἀνεξαρτησίας ἄλλοι ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους ἔγιναν χριστιανοὶ καὶ ἔμειναν στὴν Ἑλλάδα: οἱ περισσότεροι πῆραν τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας. Παρ’ ὅλα αὐτὰ ὅμως καὶ πάλι δὲν τούρκεψαν: Ὁ Victor Bérard, ποὺ ἐπισκέφτηκε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία στὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνα, συνάντησε τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν τῶν προσφύγων: «*Ἡ πόλη τῆς Ἀττάλειας στὴ Μικρὰ Ἀσία ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ συνοικίες: μέσα στὸ Κάστρο οἱ χριστιανοὶ μιλοῦν μόνο τουρκικὰ καὶ δηλώνουν Ἕλληνες· ἀπ’ ἐξω οἱ μωαμεθανοί, ἀπόγονοι τῶν Τουρκομωραϊτῶν, ποὺ στὴ διάρκεια τῆς ἐπανάστασης τοῦ*

1821 έφυγαν από τη Μεθώνη και Κορώνη, μιλούν μόνο ελληνικά». Και προσθέτει ο συγγραφέας: «Γνωρίζω μουσουλμάνους, που είναι το ίδιο Έλληνες όσο και πολλοί Μωραΐτες»¹². Για τον Έλληνισμό όμως ο κύβος είχε ριφθεί. Τα χρόνια που ακολουθούν την κήρυξη της ανεξαρτησίας βλέπουν και την ισχυροποίηση του θρησκευτικού χαρακτήρα του Κράτους: «Μέσα στο ανεξάρτητο ελληνικό κράτος παρατηρείται μιὰ θρησκευτική έξαρση, παράλληλα με μιὰ αίσθητη ύποχρωση του φιλελευθερισμού των πρώτων χρόνων του Άγώνα. Ένισχύονται θρησκευτικά δημοσιεύματα, που άφορούν στην Όρθοδοξία... Το 1836 εισάγεται ή ύποχρεωτική προσευχή στα σχολεία και ακολουθούν προτάσεις για να προτιμώνται οί ιερείς ως δημοδιδάσκαλοι. Η συμπόρευση των έννοιών θρησκεία-πατρίδα κορυφώνεται με την καθιέρωση της ημέρας του Εύαγγελισμού ως έθνικης έορτής τό 1838»¹⁸. Η άναχρονιστική αυτή ταύτιση του έθνικού με το θρησκευτικό, του «Έλληνας» με το «Χριστιανός», έμελλε να άποβεί όλέθρια και έθνοφόρος για τον Έλληνισμό.

ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Όπως είπαμε και προηγουμένως, οί Τούρκοι άργησαν πολύ να άναπτύξουν έθνική συνείδηση. Είχαν άνέκαθεν νοοτροπία άρχουσας τάξης, όχι έθνους. Δέν νοιάζονταν, παρά για να κυβερνούν και να πολεμούν, και δέν μετείχαν καθόλου στην οικονομική ζωή του κράτους τους. Η έθνική άφύπνιση των Τούρκων πραγματοποιήθηκε στις άρχές του αιώνα μας κάτω από δραματικές γι' αυτούς συνθήκες, ύπό την άπειλή του πολιτικού και έθνικού τους άφανισμού. Τα έθνικά κινήματα και οί άποσχιστικές τάσεις των λαών της Αυτοκρατορίας θορύβησαν τους Τούρκους. Για πρώτη φορά ίσως τότε άπόκτησαν συνείδηση της άριθμητικής τους μειονεκτικότητας. Η αντίδρασή τους ήταν βίαιη και σπασμωδική: άποφάσισαν να έκμεταλλευθούν την κυρίαρχη θέση τους και τα μέσα καταστολής που είχαν στα χέρια τους, για να επιβάλουν τον έκτουρκισμό της χώρας τους. Στην πράξη αυτό μεταφράστηκε με τη σφαγή και την έξωση των χριστιανικών πληθυσμών της Μικρασίας και τη στυγνή καταπίεση των μουσουλμανικών έθνικών μειονοτήτων. Η έθνικιστική αυτή πολιτική, που ούσιαστικά έγκαινιάστηκε μετά την επανάσταση των Νεοτούρκων τό 1908, εξακολουθεί να εφαρμόζεται, πανομοιότυπα σχεδόν, ακόμα σήμερα από το τουρκικό κράτος.

Άπέναντι στην έξαρση του τουρκικού έθνικισμού οί ελληνικές άρχές άντέδρασαν έντελώς άνεύθυνα. Η στενοκέφαλη έμμονή τους να θεωρούν Τούρκους άδιάκριτα όλους τους μουσουλμάνους των ελληνικών χωρών που προσαρτούσαν σταδιακά στο ελληνικό κράτος καθ' όλη τη διάρκεια του 19ου αιώνα και κατά τις δυο πρώτες δεκαετίες του 20ού, έπαιξε τό παιχνίδι της τουρκικής πολιτικής και ευνόησε την ένίσχυση του τουρκικού έθνους σε βάρος του ελληνικού. Έφθασαν έτσι οί Τούρκοι, που οί έκτιμήσεις του 1919 άνέβαζαν τον άριθμό τους στην Μικρασία με βία στα 2.000.000, να άποτελούν σήμερα έθνος 40.000.000!⁹.

Η τελευταία πράξη του δράματος της άποκοπής των Έλλήνων μουσουλμάνων από τον κορμό του ελληνικού έθνους παίχτηκε με την άναγκαστική άνταλλαγή των πληθυσμών, που ήρθε σάν άποτέλεσμα της μικρασιατικής καταστροφής του 1922. «Περίπου 1.300.000 Έλληνες έγκατέλειψαν τότε τις έστίες τους... κι έγιναν πρόσφυγες στην Ελλάδα» και περίπου 500.000 Τούρκοι άκολούθησαν

τὸν ἀντίστροφο δρόμο»¹⁹. Αὐτὰ γράφουν σήμερα ἀκόμα τὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια. Ποιοὶ ἦταν ὅμως αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι ποὺ «ἀκολούθησαν τὸν ἀντίστροφο δρόμο» τὸ 1923-25, ποὺ ἄφησαν κι αὐτοὶ τὶς ἐστίες τους στὴν Κρήτη καὶ τὴ Μακεδονία καὶ ἔγιναν πρόσφυγες σὲ μιὰ ἄγνωστή τους χώρα;

Ἦταν οἱ μουσουλμᾶνοι Βαλαῶδες τῆς Ἀνασελίτσας καὶ τῶν Γρεβενῶν, αὐτοὶ ποὺ «μιλοῦσαν ἑλληνικά... εἶχαν σχέσεις μόνο μὲ Ἕλληνες, μισοῦσαν τοὺς Τούρκους, ἀναβαν κεριὰ στὰ εἰκονίσματα, τραγουδοῦσαν ἑλληνικά τραγούδια»¹¹, καὶ συνέχισαν νὰ μιλοῦν ἑλληνικά στὴν Τουρκία, ὅπου ἐξαναγκάστηκαν νὰ μεταναστεύσουν τὸ 1925· ἦταν οἱ Κρητικοὶ Κουρμούληδες, ποὺ ὡς τὸ 1923 μιλοῦσαν μόνο ἑλληνικά, «ποὺ διατηροῦσαν τὰ ἑλληνικά ὀνόματα καὶ πραγματοποιοῦσαν ἐπιγαμίες μὲ χριστιανικὲς οἰκογένειες»¹¹. Τέτοιους «Τούρκους» ἔδιωξε τὸ ἑλληνικὸ κράτος στὴν Τουρκία, καὶ ἄφησε ἐκεῖ τὶς 500.000 κρυπτοχριστιανούς, τοὺς Μωραῖτες τῆς Ἀττάλειας καὶ τοὺς «Κλωστοῦς» τοῦ Πόντου, ποὺ σήμερα ἀκόμα «μὲ τὴ συμπάθεια ποὺ δείχνουν στοὺς Ἕλληνες ἐπισκέπτες ὑποδηλώνουν τὴν καταγωγή τους, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ὁμολογοῦν φανερά»²⁰. Σήμερα οἱ Πόντιοι αὐτοὶ «λέγονται Μεχμέτ καὶ Ἀλῆς, ὁ παπποῦς τους Γιάννης καὶ Ἰορδάνης»²¹.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ:

1. Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τ. Ι'.
2. Φ. Γρηγορόβιου: Ἱστορία τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, τ. Β
3. Ἑγκυκλοπαιδικὸ λεξικὸ τῆς Πρωίας.
4. Π.Χ. Δούκα: Ἡ Σπάρτη διὰ μέσου τῶν αἰώνων.
5. Β. Σκουλάτου - Ν. Δημακοπούλου - Σ. Κόνδη: Ἱστορία νεότερη καὶ σύγχρονη (ΟΕΔΒ).
6. Γ. καὶ Λ. Κορομηλά: Ἡ ἀθηναϊκὴ περιπέτεια, τ. Β'.
7. Γ. Κορδάτου: Ἡ κοινωνικὴ σημασία τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.
8. Κ. Σιμόπουλου: Ξένοι ταξιδιώτες στὴν Ἑλλάδα, τ. Γ'.
9. Π. Ροδάκη: Ἡ Μικρὰ Ἀσία χωρὶς μύθους, Περ. «ΤΟΤΕ».
10. Κ. Σιμόπουλου: Ξένοι ταξιδιώτες στὴν Ἑλλάδα, τ. Α'.
11. Κ. Σιμόπουλου: Ξένοι ταξιδιώτες στὴν Ἑλλάδα, τ. Γ'.
12. V. Bérard: Τουρκία καὶ Ἑλληνισμός.
13. Π. Ροδάκη: Τὶ ἀπένειναν οἱ λαοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Περ. «ΤΟΤΕ» τ. 31.
14. Α. Κόλλια: Ἀρβανίτες καὶ ἡ καταγωγή τῶν Ἑλλήνων.
15. Θ. Κολοκοτρώνη: Διήγησις συμβάντων ἑλληνικῆς φυλῆς.
16. Σ. Μελά: Ὁ Γέρος τοῦ Μωριά, τ. Β'.
17. Θέματα νεότερης καὶ σύγχρονης ἱστορίας ἀπὸ τὶς πηγές, τ. Α' (ΟΕΔΒ).
18. Περιοδικὸ «ΑΝΤΙ» τ.;
19. Θέματα νεότερης καὶ σύγχρονης ἱστορίας ἀπὸ τὶς πηγές, τ. Β' (ΟΕΔΒ).
20. Γ.Ν. Λαμπρίδη: Οἱ πρόσφυγες τοῦ 1922.
21. Ν.Δ. Τριανταφυλλοπούλου: Τὸ ὄνομα τοῦ παπποῦ, Περ. «ΑΝΤΙ» τ. 41.

α. Οἱ ἐξιλαμισμένοι χριστιανοὶ διατηροῦσαν συχνὰ τὸ χριστιανικὸ τους ὄνομα, π.χ.: Yani Veled-i, Kosta Veled-i, Veled-i, Yorgi κ.λπ.

β. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ὁ ὅρος «Τούρκος» κατὰ τὴν Τουρκοκρατία χρησιμοποιοῦνταν ὡς συνώνυμο τοῦ «μουσουλμᾶνος». Ἀνάλογη σημασία εἶχαν καὶ τὰ παράγωγα «τουρκεύω» = ἐξιλαμίζομαι καὶ «Τουρκαλβανός» = Ἀλβανὸς μουσουλμᾶνος. Ἀντίστοιχα τὰ «Ρωμαῖος» καὶ «Ρωμιός» δηλώνουν τὸν χριστιανό. Ἀκόμα καὶ τὸ «Ἑλληνας» μεταχειριζόταν συχνὰ μὲ τὴν ἴδια σημασία. Ἡ ἄκριτη χρησιμοποίηση τῶν ὀρων αὐτῶν ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ἱστορικοὺς ὄχι μὲ τὴ σημερινὴ ἔθνικὴ τους σημασία παρὰ μὲ ἐκείνη τῆς Τουρκοκρατίας εἶναι ἀναχρονιστικὴ, προκαλεῖ σύγχυση καὶ δυσχεραίνει τὴν κατανόηση τῶν καταστάσεων. Τὸ «Τούρκος» μὲ τὴν ἔννοια τοῦ «μουσουλμᾶνος» πρέπει, κατὰ τὴν γνώμη μου, νὰ μπαίνει πάντα μέσα σὲ εἰσαγωγικά. Ἐπίσης πρέπει νὰ διευκρινίζεται, ὅπου αὐτὸ

εἶναι δυνατό, ἂν τὰ «Ρωμιός» ἢ «Ἑλληνας» σημαδεύουν πραγματικά τὸν Ἕλληνα ἢ μόνο τὸ χριστιανό.

γ. Ὁ Κ. Σιμόπουλος σὲ σχόλιό του σὲ αὐτὴ τὴ μαρτυρία ἀναφέρει: «Καὶ σὲ ἄλλες πόλεις εἶχαν γλωσσικὰ ἀφομοιωθεῖ οἱ Τοῦρκοι, ἐπειδὴ ἀποτελοῦσαν μικρὴ μειονότητα». Αὐτὸ ὅμως βγάζει μάτι. Ἀπὸ τὴ μιὰ δηλαδὴ οἱ Ἑλληνες ποὺ ἐξισλαμίστηκαν ξεχνοῦσαν καὶ γλῶσσα καὶ καταγωγὴ καὶ τούρκευαν, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ πραγματικοὶ Τοῦρκοι ἀφομοιώνονταν γλωσσικὰ καὶ μιλοῦσαν ἑλληνικά: Μὰ τί ταχυδακτυλουργικά ἐπιχειρήματα εἶναι αὐτά;

δ. Δεῖγμα τῆς σύγχυσης ποὺ προκαλεῖ ἡ ἄκριτη χρησιμοποίηση τοῦ «Τοῦρκος» ἄλλοτε μὲ ἐθνικὴ καὶ ἄλλοτε μὲ θρησκευτικὴ σημασίαν.

ε. Ὁ Γάλλος διοικητὴς τῶν Ἑπτανήσων. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ Κολοκοτρώνη ναυάγησε μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν Γάλλων.

Ο Η' ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ «Δ»

Ὁ Η' Τόμος τοῦ «Δαυλοῦ» 1989 (τεύχη 85-96) ὠλοκληρώθηκε καὶ δεμένος καλλιτεχνικὰ διατίθεται στὰ Γραφεῖα τοῦ «Δαυλοῦ».

Περιέχει:

- τὶς ριζοσπαστικὲς ἐρευνες γιὰ τὴ γένεση τῆς γλώσσας καὶ τῆς γραφῆς, ποὺ μὲ συστηματικὲς ἐπιστημονικὲς θεμελιώσεις ἀνατρέπουν τὶς ἱσχύουσες ἀκαδημαϊκὲς θεωρίες καὶ ἀνοίγουν νέους ὁρίζοντες στοῦ Συνασπισμοῦ καὶ τὶς ἀντιλήψεις γιὰ τὴν Πρωτοϊστορία καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ Πολιτισμοῦ,
- τὶς πρῶτες βάσεις γιὰ τὴν πρωτοποριακὴ διερεύνηση τῆς μαθηματικῆς πλευρᾶς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, ποὺ ἀποκαλύπτει ἄγνωστο σ' ἐμᾶς βαθύτατη σοφία -κτῆμα τοῦ Πανάρχαιου Πολιτισμοῦ, δημιούργημα τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε ἡ τέλεια αὐτὴ γλῶσσα,
- τὴ συντριπτικὴ κριτικὴ τῶν διαφόρων ἀκαδημαϊκῶν δογμάτων (Φοινικισμοῦ, Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ κ.λπ.), ποὺ ἐξέτρεψαν τὴν ἐπιστημονικὴ ἐρευνα κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες καὶ χρησιμοποιήθηκαν ὡς ἰδεολογικὴ νομιμοποίηση τῆς ἐξουσιαστικῆς παράνοιας,
- τὶς πρωτοποριακὲς ἐπίσης ἐρευνες γιὰ τὴν ἄγνωστη καὶ διαστρεβλωμένη ἱστορικὰ περίοδο τῶν Ἑλληνικῶν Προϊστορικῶν Χρόνων,
- πληθώρα ὑπερχρονικῆς ἀξίας δοκιμίων, μελετῶν, σχολίων καὶ ἐκτιμήσεων, ποὺ παρέχουν τὴ δυνατότητα γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ κατανόηση τῶν γεγονότων τοῦ παρόντος ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πρόβλεψη τῶν ἐξελίξεων τῆς κοσμοϊστορικῆς καμπῆς ποὺ διανύει σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα.

ΣΕΛΙΔΕΣ 710: ΔΡΧ. 5.000.

● Μὴ γεμίζετε τὶς βιβλιοθῆκες σας μὲ ἄχρηστο τυπωμένο χαρτί. Βάλτε στὰ ράφια τοὺς τοὺς ἐτήσιους τόμους τοῦ «Δαυλοῦ», ποὺ θὰ βοηθοῦν ἐσᾶς καὶ κάθε συνειδητὸ κάτοικο τοῦ Τόπου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπογόνους σας, στὴν ἐμβάθυνση καὶ ὀρθὴ ἀντίληψη τῶν συμβάντων, τῶν συμβαινόντων καὶ τῶν συμβησομένων.

● Διατίθενται στὰ Γραφεῖα τοῦ Περιodikou.

● Ἀποστέλλονται καὶ ταχυδρομικῶς κατόπιν τηλεφωνήματος τῶν ἐνδιαφερομένων στὰ τηλέφωνα 3223957 ἢ 9841655.

Γενική διάλυση: Τιμές ευκαιρίας

Τò γεγονός ότι τò πλοίο τῆς πολιτείας μας μπάζει ἀπ' ὅλες τὶς μὲντες εἶναι ἀδιαμφισβήτητο. Βέβαια ὁ ταλαίπωρος "Ἕλλην οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν μποροῦσε νὰ φανταστῇ ὅτι ἡ Δημόσια Διοίκηση εἶναι πλέον κλινικὰ νεκρὴ καὶ ἀδύνατη γιὰ ὅποια-δήποτε ἀντίδραση. Καὶ δόστου νὰ πληρῶνῃ ἀγόγγυστα γιὰ μισθοὺς ἀργόσχολων καὶ σουλατσαδόρων ποὺ διορίστηκαν στὸ Δημόσιο μὲ μόνο προσὸν τὴν κομματικὴ τους ταυτότητα καὶ εὐαγγελιζόμενοι τὰ θέσφατα τοῦ ἐκάστοτε ἀρχηγοῦ.

"Ὅμως ἡ Δημόσια Διοίκηση δὲν εἶναι παρὰ ὥχρὰ ἀντανάκλαση τῶν ὧσων συμβαίνουν στὴν κοινωνία μας. Ἡ κρίση ἀξιῶν ποὺ σοβεῖ ἀπὸ καιρὸ ἔχει ἐπηρεάσει καταλυτικὰ τὴν διαμόρφωση τοῦ κοινωνικοῦ πεδίου, πᾶν ὅπου παίζεται τὸ πολιτικὸ καὶ ἠθικὸ παίγνιο. Ἐτσι σὲ μιὰ κοινωνία χωρὶς ἰδανικὰ τί μπορεῖ νὰ περιμένῃ κανεὶς; Οἱ πολιτικοὶ πάσης φύσεως καὶ πάσης ἀποχρώσεως δημοσκοποῦν ἀσύστολα τάζοντας ἐπίγειους παράδεισους σὲ ὅλους, τὴν στιγμὴ ποὺ ἀναδεικνύονται πρωταθλητὲς στὴν ρεμούλα καὶ στὴν ἀπάτη. Ἡ οἰκογένεια εἶναι διαλυμένη καὶ ὅλως κατὰ τύχην συνοικοῦσα ὑπὸ τὴν ἰδίαν στέγῃ, ἀφοῦ μετὰ τὸ «καλημέρα» καθέναν τραβᾷ τὸν δρόμο του μὲ ἄγνωστη κατεύθυνση καὶ ὥρα ἐπιστροφῆς. Οἱ δάσκαλοι τὸ παίζουν «δημόσιοι ὑπάλληλοι», ἡ ἐκκλησία μονίμως ὑπεράνω πάντων καὶ ἀνεδαφικὴ καὶ οἱ συνέλληνες ἠθικῶς νεκροί. Γιὰ ποιὲς δυνάμεις ἀντίστασης μιλάμε;

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶναι καθόλου περίεργο ποὺ τὰ ναρκωτικὰ σχεδὸν πωλοῦνται σὰν καραμέλλες στὰ περίπτερα καὶ ποὺ μόνο τὴν Ἀκρόπολη δὲν ἔχουν πωλήσει τὰ «πρεζόνια» γιὰ νὰ βροῦν τὴ δόση τους. Οὔτε βέβαια εἶναι περίεργο ποὺ ὁ σύγχρονος εὐδαιμονισμὸς ἐκτρέφει τὴν πορνεία. Καθ' ὅσον, ἂν ὁ μαμπᾶς δὲν «στάξει» γιὰ τὸ μοντελλάκι, ἡ Περμαθούλα (ἐτῶν 15) θὰ τ' ἀγοράσῃ σίγουρα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ «κυρίου», ποὺ θὰ ψαρέψῃ στὴν Βουκουρεστίου ἢ σὲ κάποιο ἄλλο στέκι. Τὰ ὑπόλοιπα τοῦ κατήφορου εἶναι γνωστά.

Καὶ φτάνουμε νὰ διερωτώμεθα, ποῦ διάβολο τραβᾷ αὐτὸς ὁ τόπος, ἂν ἓνας γονιὸς δὲν μπορῇ νὰ ἐλέγξῃ τὶς κινήσεις τοῦ παιδιοῦ του καὶ καμαρώνῃ σὰν γύφτικο σκεπάρνι, ὅταν ἀκούῃ ὅτι ὁ γιὸς του εἶναι «χοῦλικαν», «πάνκ», ἢ «φρικιό»! Ἡ, ὅταν ἡ ἀστυνομία δὲν μπορῇ νὰ συλλάβῃ δυὸ ἑκατοντάδες ἀναρχικοὺς, ποὺ διαλύουν τὸ σύμπαν ὑπὸ τὶς εὐλογίες τῆς. Ἀλλὰ πάλι, θὰ μοῦ πῆς, τί νὰ κάνουν κι αὐτοί, ὅταν οἱ πολιτικοὶ μας συζητοῦν, ἂν πρέπει νὰ δημοσιεύονται ἢ ὄχι οἱ ἀνακοινώσεις τῶν τρομοκρατῶν. Δηλαδή, γιὰ νὰ λάβουν μέτρα, πρέπει νὰ κλέψουν καμμιὰ ἐπιλαρχία μέσων ἀρμάτων; Κύριε Ἀρχηγέ τῆς ΕΛΑΣ, ἂν δὲν μπορῆς νὰ βρῆς τοὺς τρομοκράτες, γιατί δὲν ἀπευθύνεσαι σὲ κάποιο διάσημο μέντιουμ (ἢ ἐν ἀνάγκῃ σὲ κάποια καφετζοῦ), ποὺ στὸ κάτω-κάτω ὅλο καὶ κάτι περισσότερο θὰ ξέρῃ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία;..

Γιῶργος Πετρόπουλος

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ

Παγκόσμια πολεμική ειρήνη

‘Οριστικοποιείται τὸ καθεστὼς τῆς «Παγκόσμιας Ειρήνης». Ἡ κατάσταση αὐτὴ εἶναι πρωτοφανὴς στὴν Ἱστορία καὶ ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὴν ἀνακάλυψη τῆς πυρηνικῆς βόμβας. Ἀπὸ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1945, πού ἐξεργράφη ἡ πρώτη ἀτομικὴ βόμβα, ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία κατάλαβε, ὅτι ὁ πόλεμος ὡς ἡ «τελευταία συνταγὴ» τῆς, μὲ τὴν ὁποία διαιωνίζε τὴν κυριαρχία τῆς καὶ ἠϋξανε τὴν ἰσχύ τῆς, ἔπαυσε νὰ ἔχη γι’ αὐτὴν δυνατότητα ἐφαρμογῆς. Πέρασαν μερικὲς δεκαετίες, γιὰ νὰ τὸ καταλάβουν αὐτὸ καὶ οἱ ὑποδουλωμένοι στὸν Διεθνισμό λαοὶ τῆς Γῆς, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ χιλιάδες ἀσυναίσθητα ὄργανα τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας (εἰρηνιστές, ποιητές, «μελετητές», «ἀναλυτές», «φιλόσοφοι» καὶ πλῆθος ἄλλων ἀκουσίων πρακτῶν τῆς) ὕμνο-λογοῦσαν καὶ προπαγάνδιζαν τὴν εἰρήνην, χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι ἐκτελοῦν «γραμμὴ» τῶν ἀπολέμων πιά ἐξουσιαστῶν τους...

Αὐτὴ ἡ πρωτοφανὴς «Παγκόσμια Εἰρήνη» ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὰ ἰδιάζουσα καὶ ἀφύσικη κατάσταση. Πρόκειται γιὰ τέλμα, πὺλκανεὶς δὲν ξέρεῖ ἂν θὰ ἐξελιχθῇ σὲ ἐπίγειο παράδεισο ἢ σὲ νοσογόνο καὶ θανατηφόρο ἐστία. Διότι βεβαίως ὁ «πόλεμος» μὲ τὴν γενικώτερη ἔννοια τοῦ ὄρου, δηλαδὴ τὴν ἀέναη δυναμικὴ σύγκρουση τῶν πάντων μὲ τὰ πάντα, ἀποτελεῖ τὴν ἴδια τὴ Ζωή, τὸν ἴδιο τὸν Συμπαντικὸ Νόμο, τὴν ἴδια τὴν Ἀλήθεια. Καὶ ἡ τελματώδης Στατικό-της εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θάνατος.

Μποροῦμε συνεπῶς νὰ προβλέψουμε, ὅτι, ἂν ἐπιβίωση ἡ Ζωή, ὁ ἀνέφικτος πιά «Θερμὸς Πόλεμος» θὰ ἀντι-καθίσταται ἀπὸ ὅλο καὶ πιὸ ἄγριες μορφές ἄλλου εἶδους πολέμων. Δὲν ἀναφέρομαι ἐδῶ στὸν οἰκονομικὸ, τὸν διπλωματικὸ, τὸν τεχνολογικὸ, τὸν προπαγανδιστικὸ, τὸν ὀργανωτικὸ

κ.λπ. πολέμους. Αὐτοὶ οἱ πόλεμοι ἀπο-τελοῦσαν ἀναπόσπαστα «στάδια» καὶ ἀ-παραίτητες «βαθμίδες» τοῦ τελικοῦ «Θερμοῦ Πολέμου». Καὶ ἐφ’ ὅσον ὁ τελευταῖος ἐξέλιπε ὀριστικά, δὲν θ’ ἀργήσουν νὰ ἐγκαταλειφθοῦν καὶ τὰ προμνησθέντα «παρελκόμενά» του.

Ἀναφέρομαι στὴν πάλη τῶν ιδεῶν, στὸν πόλεμο δηλαδὴ πὺλ ἐχει σκοπὸ τοῦ τὸν ἔλεγχου τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου, τὴν διαμόρφωση δηλαδὴ τρόπων ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου πὺλ ἐξυπηρετοῦν καὶ ἐξασφαλίζουν τὴν διαιώνιση τοῦ Ἐξουσιασμοῦ. Στὸν «Τομέα Ἐπιχειρήσεων» πὺλ λέ-γεται «Πνεῦμα» πρέπει νὰ ἀναμένεται πράγματι θανάσιμη, ἐπικὴ, γενικὴ σύρραξη. Ἡ πρόβλεψη αὐτὴ πρέπει νὰ θεωρῆται ἀπολύτως θεμελιωμένη λογικὰ καὶ ἱστορικὰ.

Οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ», ἄν-θρωποι δηλαδὴ πὺλ θεωρῶ ὅτι εἶναι οἱ πιὸ εὐαίσθητοποιημένοι, ἡσκημένοι, προετοιμασμένοι καὶ ἀξιόμαχοι στὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ πολέμου ἀπ’ ὅλες τίς ἄλλες κατηγορίες τῶν κατοίκων τοῦ τό-που αὐτοῦ (ἀλλὰ καὶ σὲ παγκόσμιο ἐ-πίπεδο, ἀφοῦ ἡ ριζοσπαστικὴ σκέψη καὶ πληροφόρηση τοῦ Περιοδικοῦ αὐ-τοῦ στὰ ἐννέα χρόνια πὺλ κυκλοφορεῖ ἔσπασε φράγματα ψεύδους αἰώνων καὶ ἄνοιξε τεράστιους ὁρίζοντες γιὰ τὴν κατανόηση τῶν συμβάντων, τῶν συμ-βαινόντων καὶ τῶν συμβησομένων), οἱ ἀναγνώστες λοιπὸν τοῦ «Δαυλοῦ», ἰ-δίως οἱ νέοι ἐπιστήμονες καὶ φοιτητές πὺλ ἀποτελοῦν τὸ μέγα ποσοστὸ τοῦ ἀ-ναγνωστικοῦ τοῦ κοινοῦ, ἃς ἔχουν ὑπ’ ὄψιν τους τί θὰ ἐπακολουθήσῃ. Κι ἃς ξέρουν στὸν ἀγῶνα τους μὲ βεβαιότητα κάτι: “Ὅ,τι κι ἂν συμβῇ, ὅσο κι ἂν ἐ-μποδισθῇ, ὅσα χρόνια κι ἂν χρει-ασθοῦν, τὸ μέλλον τῆς Οἰκουμένης θὰ εἶναι ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ.

Μετέωρος

ΑΝ. Ν. ΖΟΥΜΠΟΣ

(ἀ.μ. Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν)

Ἡ λογικὴ τῶν νόμων

Οἱ νόμοι, ὡς γνωστόν, ἀποτελοῦν τὸ σύνολον τῶν κανόνων, οἵτινες ρυθμίζουν τόσον τὰς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις ὅσον καὶ τὰς πρὸς τὸ σύνολον γενικώτερον· ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς κανόνας τοὺς λεγομένους νόμους, οὗτοι πηγάζουν εἴτε ἐκ τοῦ φυσικοῦ δικαίου (jus naturale) εἴτε ἐκ τοῦ θετικοῦ τοιούτου (jus positivum). Δυνάμεθα ὡς ἐκ τούτου νὰ εἰπώμεν, ὅτι οἱ ὡς ἄνω νόμοι ἀπορρέουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐκ τοῦ περιβάλλοντος ὡς ἐπιτεύγματα ἀνθρωπίνων πράξεων, βουλήσεων καὶ ἐνεργειῶν· τὸ φυσικὸν δίκαιον εἶναι δημιούργημα κατ' ἀρχὴν τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας· καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις, ἀνανεωθὲν ὑπὸ τοῦ Grotius (1583-1665), θὰ ἔδει νὰ ἀποτελῇ νῦν παράδειγμα πρὸς μίμησιν, διότι ἐν αὐτῷ ὑποκρύπτεται ἡ τελειότης τῶν κανόνων ἐξ ἐπόψεως ἰσχύοντος δικαίου· ἀλλ' οἱ κανόνες οὗτοι ὡς προερχόμενοι ἐκ τῆς ἱστορικῆς σχολῆς, ὡς εἶναι τὸ θετικὸν δίκαιον, θὰ θελήσουν νὰ τύχουν ἐμπεριστατωμένης λογικῆς ἐπεξεργασίας, ἔχοντες μάλιστα ὡς γνώμονα τὰ τῆς ἠθικῆς ἐπιστήμης, ὡς ἐπρέσβευον οἱ Ἑρβᾶτος (1776-1841), Φίχτε (1762-1814), v. Hartmann (1842-1906) καὶ ὁ Wundt (1832-1920). Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην θὰ ἠδύναντο οὗτοι νὰ ἀποτελέσουν εἶδος ἰδανικοῦ δικαίου καὶ ἐπομένως νὰ μὴ τυγχάνη τὸ τελευταῖον παράγωγον κοινωνιοκρατικῶν ἀντιλήψεων, τουτέστι κατευθυνομένων βουλήσεων καὶ βιαίων καταστάσεων, τῶν ὁποίων ἡ κατὰ καιροὺς κρατοῦσα τάξις νὰ τυγχάνη ρυθμιστῆς.

Ὁ Πλάτων δίδων ἐν τῇ *Πολιτείᾳ* αὐτοῦ (Ε 473α) ἀκροθιγῶς τὴν ἔννοιαν τοῦ δικαίου, κεκαλυμμένην ὑπὸ τὸν μανδῦαν τῆς πολιτικῆς, ἔγραφε: *«ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς καὶ τοῦτο εἰς ταῦτὸν ξυμπέσῃ δύναμις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία»*. Ὁ Πλάτων πιστεύει ὅτι ὁ πολιτικὸς φιλόσοφος θὰ ἐφαρμόσῃ δίκαιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι τι ἄλλο ἢ ἡ ἐκ τοῦ καθήκοντος προερχομένη ἐξουσία, τοῦ ὁποίου ἡ διανομὴ ἀποδίδεται εἰς τὰς ἐννοίας «ὀφείλειν» καὶ «δύνασθαι»· τὸ δίκαιον ὡς δικαίωμα προέρχεται εἴτε ἐκ τῆς ἐπιστήμης τῶν νόμων εἴτε ἐκ τῆς ἠθικῆς τοιαύτης, καὶ δύνανται αἱ δύο ὡς ἄνω ἔννοιαι νὰ συμπίσουν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Τὸ λογικὸν δίκαιον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἄνευ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἠθικῶν κανόνων. Ὡς εἶναι γνωστόν, τὸ δίκαιον, προῖον τῆς ἀνθρωπίνης βουλήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου τοῦ περιβάλλοντος, δὲν μετέχει πολλάκις λογικῶν διεργασιῶν, καὶ τοῦτο διότι ἡ ἐκάστοτε κρατοῦσα νομοθετικὴ ἐξουσία κατασκευάζει κανόνας, οἵτινες οὐδεμίαν λογικὴν ἢ ἠθικὴν εἰκόνα παρουσιάζουν.

Ἐν κατακλείδι οἱ νόμοι δύνανται τῇ βοηθείᾳ τῆς λογικῆς, τῆς ἐχούσης μάλιστα συνεπικούρουν καὶ τὰ τῆς ἠθικῆς διδάγματα, νὰ ἀποτελέσουν, προϊόντος τοῦ χρόνου, λαμπρὸν λογικῆς δικαίου οἰκοδόμημα.

ΗΛ. Α. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

Περὶ δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων

«Οὐκ ἂν ἐκώλουν οἱ νόμοι ζῆν ἕκαστον κατ' ἰδίην ἐξουσίην, εἰ μὴ ἕτερον ἐλυμαίνετο». [Δὲν θὰ ἐναντιοῦντο οἱ νόμοι στὸ νὰ ζῇ ἕκαστος κατὰ τὶς ἐπιθυμίες του, ἐὰν καὶ ὁ ἄλλος τὸν ἄλλο δὲν κακοποιοῦσε, ἐβλαπτε, ἐξευτέλιζε, μόλυνε, ἀφάνιζε].

«Τὰ κατὰ τὴν πόλιν χρεῶν τῶν λοιπῶν μέγιστα ἡγεῖσθαι, ὅπως ἄξεται εὖ, μῆτε φιλονικέοντα παρὰ τὸ ἐπιεικὲς μῆτε ἰσχύν ἑαυτῶ περιτιθέμενον παρὰ τὸ χρηστὸν τοῦ ζυνοῦ. Πόλις γὰρ εὖ ἀγομένη μεγίστη ὀρθωσίς ἐστι, καὶ ἐν τούτῳ πάντα ἐνὶ καὶ τούτου σωζομένου πάντα σώζεται καὶ τούτου διαφθειρομένου τὰ πάντα διαφθείρεται».

[Οἱ ἐναντι τῆς πόλεως ὑποχρεώσεις ἐξ ὧν τῶν ἄλλων (ὑποχρεώσεων) πρέπει νὰ θεωροῦνται ὡς οἱ μέγιστες: προκειμένου νὰ ὀδηγηθοῦν αὐτοί, οἱ ἐν τῇ πόλει κατοικοῦντες, σὲ ψυχικὴ κατάστασι ἰσορροπίας, μῆτε νὰ ἀντιμάχωνται, φιλονικοῦν λόγῳ τῆς ἀνεκτικότητος, μῆτε μὲ ἰσχύν νὰ περιβάλλουν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν πέραν αὐτῆς ἢ ὅποια πηγάζει ἐκ τοῦ χρησίου γιὰ τὸ σύνολο. Διότι ἡ πόλις εἰς τὸ πρέπον ὀδηγουμένη ἐπιτυγχάνει αὐτὴ τὴν μεγίστην ἀνόρθωσι καὶ δι' αὐτῆς τὰ πάντα εἶναι δυνατά. Ἐὰν δὲ ἡ ὀρθὴ καθοδήγησι σωθῇ, τὰ πάντα διασώζονται, ἐὰν δὲ αὕτη ἐκφανλισθῇ, ἐξαχρειωθῇ διὰ ὑβριστικῶν πράξεων, καὶ τὰ πάντα τῆς πόλεως καὶ αὐτοὶ οἱ πολῖται ἐξαχρειώνονται].

[Δημόκριτος]

Ἔθεσα στὸν πρόλογο τὶς φιλοσοφικὲς θέσεις τοῦ Ἀβδηρίτη σοφοῦ, διότι σήμερα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ὁ κοινωνικὸς μας βίος ἐλέγχεται ἀπὸ τοὺς φανεροὺς ἢ κρυφοὺς ἐξουσιαστές, ἀπὸ τοὺς «οἴκους» τῶν «-ισμῶν» καὶ τὰ «ὑποκαταστήματα» ποὺ ζοῦνε κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τους. Οἱ ἐκπορνεύσαντες τὸν κοινωνικὸ βίον, ἀνατροπὲς τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀνθρώπου ὄχι μόνο πρὸς τὴν «πόλιν» ἀλλὰ πρὸς τὸν «οἰκουμενικὸν λόγον», παραπλάνησαν τοὺς λαοὺς διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῆς «ὀργανώσεως» αὐτῶν σὲ «συνασπισμοὺς προάσπισης τῶν συμφερόντων τῆς ομάδας». Στὴν οὐσία μέσα ἀπ' τὴν ἀντιπαλότητα ὧν πρὸς ὅλους ἀναπηδοῦν οἱ κλασματικοὶ «ἀρχηγοί», οἱ «καθοδηγητές», τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας τὰ μικρὰ «ἀφεντικά» ποὺ διευθύνουν τὰ «ὑποκαταστήματα». «Ὁ λαὸς τῆς Πολωνίας -- λέει ὁ Λέχ Βαλέσα --, ἐὰν δὲν λυθοῦν τὰ οἰκονομικά του προβλήματα, θὰ μπῇ στὴν περιπέτεια ἐνὸς ἐμφύλιου πολέμου». Ἡ παρανοϊκότης δηλαδὴ τῆς ἐξουσίας σὲ ὅλη τῆς τὴν τραγικότητα. Ὁ λαὸς τῆς Πολωνίας ἐναντίον τοῦ Κομμουνισμοῦ — Σοσιαλισμοῦ — Δημοκρατίας, καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο, ἴσως καὶ τοῦ Καθολικισμοῦ, οἱ ὅποιοι θὰ καταγγελοῦν (ἀπὸ ποιούς;) ὡς ἀντιδραστικοὶ ἀπὸ ἄλλους «προοδευτικούς», ποὺ σήμερα εἶναι ἀντιδραστικοί...

Οἱ σοφοὶ τῶν «ισμῶν» ἢ οἱ θεόσταλτοι τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων μαζί μὲ τοὺς χάσκοντας μείρακας τῶν μέχρι χθὲς ὑπαρκτῶν Μαρξισμῶν κ.τ.τ., ἀνίκανοι νὰ συλλάβουν τὸ τέλος τῶν ποὺ ἐπέρχεται, ἐξακολουθοῦν νὰ νέμονται τὴν ἐξουσία καὶ νὰ ὀδηγοῦν σὲ ἐκρήξεις ἐπικίνδυνες τόσο γιὰ τὴν «πόλιν» ὅσο καὶ γιὰ τὴν οἰκουμένη. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ἐφευρέτες τῶν κομμάτων, τῶν συνδικαλισμῶν, οἱ μεσολαβητὲς τοῦ Θεοῦ, οἱ σαλαμοποιήσαντες τὴν τεράστια δύναμι τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, τί λέγουν; Πῶς φαντάζονται ὅτιμποροῦμε νὰ βγοῦμε ἀπ' τὸν στρόβιλο τοῦ πολιτικοῦ τους «λόγου»; Μὲ ποιά παιδεῖα, τέχνη, ἐπιστήμη θὰ καταδείξουν στοὺς νέους ποὺ ἔρχονται τὸ χρέος καὶ τὰ δικαιώματά των στὴν ζωὴ; Τὸ χρέος τῶν στὴν «πόλιν», ἀλλὰ καὶ στὸν «οἰκουμενικὸν

λόγον»; Πώς θα πείσουν οί ἄρχοντες ὅτι γνωρίζουν τὴν ἀλήθεια, ὥστε οἱ πειθόμενοι σ' αὐτοὺς λαοὶ νὰ πειθ-ἀρχήσουν στὸν πολιτικό τους λόγο; Ἡ ἀλήθεια ὅμως δὲν εἶναι προϊὼν φλυαρίας οὔτε ἐποφοίτησις πνεύματος μυστηριακῆς προελεύσεως. Εἶναι ἡ διὰ λόγου ἐρμηνεία τῶν παρελθόντων καὶ παρόντων καὶ ἡ πρόβλεψις τῶν ἐπερχομένων. Εἶναι αὐτὴ ἡ πεμπτουσία τοῦ πολιτικοῦ λόγου, δηλαδή τοῦ μέλλοντος τῆς «πόλεως», τὴν ὁποία καὶ ἀποκαλοῦσαν οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς ἐλληνικῆς γῆς «μαντική». Πώς ὅμως θὰ ἐρμηνεύσουμε τὰ συμβαινόντα εἰς τὴν «πόλιν», ὅταν ὁ ἴδιος ὁ πολιτικός λόγος διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς «πόλεως» καὶ ἐδίδαξε καὶ διδάσκει τὴν ὀργάνωσι τοῦ λαοῦ σὲ ὁμάδες συμφερόντων; Πώς θὰ διδάξουν οἱ ὑποδύμενοι τοὺς δασκάλους τῶν νέων τὸ χρέος καὶ τὰ δικαιώματα τῶν νέων πρὸς τὴν «πόλιν» καὶ τὸν «οἰκουμενικὸν λόγον», ὅταν διὰ τοῦ πολιτικοῦ τους «λόγου» συνθλίβουν τὸν Λόγον, τὸ μόνο θησαυροφυλάκιο τῆς ἀνθρώπινης ἐμπειρίας χιλιετιῶν; Πώς θὰ κατανοήσουν οἱ νέοι τὸ χρέος τους πρὸς τὴν «πόλιν» καὶ τὴν «ἀνθρωπότητα», ὅταν ἀντὶ ἱστορίας διδάσκονται τίς ἀθλιότητες τοῦ ἐξουσιασμοῦ, πὺ ἐπλήρωσαν καὶ πληρώνουν μέ ἀῖμα οἱ λαοί.

Ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα. Ἐδῶ ὅμως ξαναφθάσαμε καὶ πάλι στὴν ἀρχή. Τὶ περιμένουμε; Μήπως κάποιο νέο Μωϋσῆ, πὺ θὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ βουνὸ μὲ θεϊκὲς ἐντολές; Οἱ πλάνες αὐτὲς θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν σταματήσει ἀπὸ καιρὸ. Ἐπρεπε νὰ εἴχαμε τὸ θάρρος νὰ βροῦμε ξανὰ τὴν Αἰδῶ καὶ τὴν Νέμεσι, πὺ ἐφυγαν ἀπ' τὴν ζωὴ μας, καὶ μ' αὐτὲς ὡς ἀστρολάβον νὰ στρέψουμε τὸ κοινωνικὸ σκάφος στὸ ταξίδι, τὸ μόνο πρὸς τὸν «οἰκουμενικὸν λόγον», γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν οἱ χάριτες στὴ ζωὴ μας. Πρέπει νὰ ἀποβάλουμε τοὺς ὀλέθριους θεσμοὺς πὺ φέρνουν τὴν σύγκρουση, νὰ πάψουμε νὰ θεοποιοῦμε τὰ κοινωνικὰ ἀπόβλητα καὶ νὰ συνθλίβουμε τίς ἀξίες, νὰ χτυπήσουμε τοὺς ἐκμαυλιστὲς τοῦ μυαλοῦ, πὺ μεθοδικὰ ἔχουν βάλει στὴ θέσι τοῦ συμβάντος τὸ σενάριο, νὰ ξεκινήσουμε μιὰ νέα μουσικὴ παιδεία, ἕνα νέο ἀθλητισμὸ, ἕνα νέο θέατρο διαλόγου ἐπὶ τῶν συμβαινόντων, νὰ στηρίζουμε μὲ διαδικασίες ὀλοφάνερες νέους θεσμοὺς, νὰ ἀρχίσουμε πάλι τὴν ἐκπαίδευσι τῶν νέων ἀπὸ τὴ γλῶσσα καὶ τὴν λιτότητα. Νά... Αὐτὲς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι οἱ ὑποχρεώσεις μας, ἂν θέλουμε, ὅπως θὰ ἔλεγε καὶ ὁ Δημόκριτος, τὴν «μεγίστην ἀνόρθωσιν». Ἐὰν δὲ αὐτὴ ἡ ὀρθὴ κατεύθυνσι δὲν κατορθώσῃ νὰ ἀρχίσῃ νὰ μᾶς ἀπασχολῇ, τότε θὰ συνεχισθῇ ὁ ἐκμαυλισμὸς καὶ ἡ ἐξαχρείωσι διὰ τῶν ὑβριστικῶν πράξεων καὶ οἱ πολῖτες θὰ ἐξαχρειωθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι. Καὶ γιὰ τὰ δικαιώματα; Ποιὰ δικαιώματα μπορεῖ νὰ ἔχουν οἱ σκλάβοι τῶν ἐξουσιαστῶν; Δικαιώματα μποροῦν νὰ ζητοῦν ὅσοι ἔχουν ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος τους πρὸς τὸν «οἰκουμενικὸν λόγον». Μέχρι τότε, κανένα δικαίωμα δὲν ὑπάρχει.

Θὰ κλείσω μὲ τὸν Ἀριστοτέλη [Πολιτικά], ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἀναζήτησι τῶν διαδικασιῶν τῆς ἀναθέσεως τῆς ἀρχῆς, δηλαδή τῆς ἀναδείξεως τοῦ ἄρχοντος σὲ κάθε βαθμίδα διοικήσεως, δὲν ὑποδεικνύει ὡς μέθοδο οὔτε τίς «φατρίες» πὺ ἀκολουθοῦσαν τοὺς φιλοδόξους ἀλλὰ καὶ ἐραστὰς τῆς ἐξουσίας οὔτε τίς ἐπαγγελματικὲς τάξεις οὔτε βεβαίως τὸν ἀνύπαρκτο συνδικαλισμὸ. Ἡ διαφορὰ τοῦ τότε μὲ τὸ σήμερα εἶναι τεράστια, καὶ γι' αὐτὸ ὁ Σταγειρίτης ἐξάγει ἕνα συμπέρασμα ἀδιανόητο γιὰ ὅλους μας. Λέγει: «Ἀφοῦ δὲ πᾶσαι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ τέχναι ἔχουν ὡς τελικὸν σκοπὸν ἕνα ἀγαθόν· μέγιστον δὲ ἀγαθὸν ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων εἶναι τὸ “κοινὸν συμφέρον”, αὐτὸ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὸ πολιτικὸν ἀγαθόν. Αὐτὸ δὲ καὶ ὑποδεικνύει τὸ δίκαιον. Διότι δὲν εἶναι δί-

καιον, ὅπως πολλοὶ φαντάζονται, κάποια ἰσότης ἀλλὰ τὸ εἰς ποίους θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἰσότης καὶ εἰς ποίους ἡ ἀνισότης. Οὐτε τέλος εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχη ἡ ἀξίωσις εἰς κάποιον νὰ διοικῇ τὸν Δία».

Κατέβαλαν μεγάλες προσπάθειες οἱ φιλόσοφοι τῶν κλασσικῶν χρόνων, νὰ ἐπανεύρουν τὶς διαδικασίες μὲ τὶς ὁποῖες θὰ ἔπαυαν νὰ κυριαρχοῦν στὴν ζωὴ τῆς «πόλεως» οἱ δημαγωγοὶ καὶ οἱ ὕβριστὲς τῆς ἀλήθειας. Δυστυχῶς ὅμως ἡ παρακμὴ ἔκρουε τὶς θύρες τῶν «πόλεων». Οἱ κόλακες τῶν λαῶν τοὺς ὠδήγησαν στὶς παγίδες τῆς «νομῆς τῆς ἐξουσίας» καὶ τοὺς ἔκαναν συνεργοὺς στὰ ἀνόσια ἔργα τους. Ἔτσι κυριάρχησε ἡ Ἔρις μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ τὸ αἷμα ἔγινε τὸ σύνορο, τὸ ὄριο τὸ ἀδιάβατο μεταξὺ των. Ὁ πανάρχαιος Διὸς-λόγος καὶ ἡ δικαιοσύνη σὲ ὅλη τὴν γῆ καὶ ἐπὶ παντὸς ὄντος συνετρίβη ἀπὸ τοὺς ἐπελθόντας κλασματικούς θεοὺς καὶ τέλος κατεσπαράχθη ἀπὸ τοὺς αἰετοὺς τῆς Ρώμης. Οἱ ἐλάχιστοι αἰῶνες ποὺ ἀκολούθησαν ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ὑπῆρξαν αἰῶνες ἀγωνίας τῶν λαῶν καὶ ἀναζητήσεων ἀλλὰ καὶ αἰῶνες μεταμορφώσεων τοῦ ἐξουσιασμοῦ διὰ τῆς μεθόδου τῶν αἱρέσεων σὲ χιλιάδες πρόσωπα, ὥστε ἡ ἀναζητήσι νὰ πέφτει στὴν παγίδα πάντα τῆς ἐξουσίας.

Εἶναι θλιβερὴ ἡ εἰκόνα τῶν λαῶν, ποὺ χάσκοντας κάτω ἀπὸ τὰ μπαλκόνια ὑποβάλλονται μὲ τὴ θέλησί τους στὴν διαδικασία μετάλλαξης ἀπὸ ἄνθρωπο-πρόσωπο σὲ ἄνθρωπο-ὄργανο τῆς ἐξουσίας. Ποιὸς ὅμως θὰ φωνάξῃ «στόπ!» στὸν πεζοδρομιακὸ ἄνθρωπο; Ποιὸς θὰ φωνάξῃ «στόπ!» στὸ δρόμο τῆς ἐξουσίας; Διότι, ἂν κανεῖς δὲν θελήσῃ νὰ σταματήσῃ αὐτὸν τὸν κατήφορο, τότε οἱ κοινωνίες οἱ ἀνθρώπινες θὰ διαλυθοῦν μέσα στὴ φρίκη αἱματοκυλισμάτων, μέχρις ὅτου σηκώσουν τὰ χέρια καὶ παραδοθοῦν στοὺς ἐπερχόμενους μὲ τὸ πρόσωπο τώρα τοῦ ἀπελευθερωτοῦ ἐξουσιαστῆς, φέρνοντας ὅχι βέβαια τὴν ἐλευθερίαν ἀλλὰ ἓνα πιᾶτο φακῆς.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΑΣ — ΝΑΙΘΩΝΑΣ

Ἐκ Δουρείου

Μὴν κλαῖς, ἂν ἄλλοι πῆραν τὸ θρονὶ σου
κι' ἀνάξια ἀνεβῆκαν πρὸ ψηλά·
σοῦ φτάνει ποὺ ἔχεις τίμια τὴ ζωὴ σου
καὶ δὲν ξεπέφτεις τόσο χαμηλά.

Τὸ δάκρυ μὴν ἀφήσεις νὰ κυλήσει,
τιμὴ τὴν ἀρετὴ νὰ λειτουργεῖς,
ὥσπου νὰ φέρεις τοῦ κακοῦ τὴ δύση
κι' ἐπάξια στὸ θρονὶ σου νὰ ὕψωθεῖς.

Μὲ θάρρος νὰ τό πεῖς καὶ παρρησία,
πῶς σέ καιροὺς ἀμαρτωλοῦς ἀνθοῦν
τὸ κύρτωμα καὶ ἡ ἀναληγσία.

Η 6η ΕΤΗΣΙΑ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ 100

Ἡ 6η «ΕΤΗΣΙΑ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ» τοῦ «Δαυλοῦ» θὰ ἐκδοθῇ στὶς ἀρχὲς τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου καὶ θὰ περιέχῃ ἀποκλειστικῶς ἀνέκδοτα ποιήματα 100 ζώντων Ἑλλήνων ποιητῶν, ποὺ θὰ ἐπιλεγοῦν εὐθύνη τοῦ Περιοδικοῦ μὲ κριτήρια καθαρῶς ποιοτικά, ἀντικειμενικά καὶ ἀπροσωπώληπτα.

● Ἡ «ΕΤΗΣΙΑ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ» μὲ τὴν ἀντικειμενικότητα καὶ τὴν ἀπροσωποληψία της ἔχει καθιερωθῇ ὥς τὸ ἀντιπροσωπευτικὸ πανόραμα τῶν ποιητικῶν τάσεων καὶ ρευμάτων ποὺ σημειώνονται στὸν καλλιτεχνικὸ καὶ λογοτεχνικὸ χῶρο καὶ ὥς μιὰ συστηματικὴ καταγραφὴ τῶν ποιητικῶν δυνάμεων ποὺ κινοῦνται στὸ πνευματικὸ στερέωμα τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος.

Ἄν γράφης ποίηση, μὴ διστάσης καθόλου, εἴτε εἶσαι γνωστὸς καὶ καταξιωμένος εἴτε ἄγνωστος καὶ νέος, νὰ ἐμπιστευθῇς τὸν «Δαυλὸ» καὶ νὰ συμμετάσχῃς στὴν κρίση τοῦ 1990. Ἡ «ΕΤΗΣΙΑ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ» τοῦ «Δαυλοῦ» ἔχει ἤδη δημιουργήσῃ ἀναμφισβήτητη παράδοση στὸ χῶρο τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς Ποιήσεως.

Ὁ «Δαυλὸς» δέχεται ἀπὸ τώρα συμμετοχές.

- 1) Ἀνώτερος ἀριθμὸς ὑποβαλλομένων ποιημάτων: Τρία (3).
- 2) Ὑπεύθυνη δήλωση τοῦ ποιητῆ ὅτι τὰ ποιήματά του δὲν ἔχουν δημοσιευθῇ καὶ δὲν θὰ δημοσιευθοῦν μέχρι τέλους τοῦ 1990.
- 3) Σύντομο αὐτοβιογραφικὸ σημεῖωμα, ὄχι μεγαλύτερο τῶν 10 γραμμῶν γραφομηχανῆς, γραμμένο σὲ α' πρόσωπο.

Τὰ ποιήματα, οἱ δηλώσεις καὶ τὰ αὐτοβιογραφικά νὰ ταχυδρομοῦνται στὴ διεύθυνση:

Δημ. Ι. Λάμπρου, Ἀχιλλέως-Μουσῶν 51
175 62 ΠΑΛΑΙΟ ΦΑΛΗΡΟ, μὲ τὴν ἑνδειξή
«Γιὰ τὴν Ἀνθολογία τοῦ ΔΑΥΛΟΥ»

ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΠΑΝ

Σπάρτη — Σпартоί — Λακε-δαίμονες Τὸ Διογενὲς γένος τῶν Ἑλλήνων Βασιλέων

Σπάρτα, Δωρ. καὶ Ἰων. *Σπάρτη* (ή), ἢ ἄλλως *Λακεδαίμων*, παλαιὰ πρωτεύουσα τῆς Λακωνίας, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα καὶ ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταυγέτου (ὁ πολίτης *Σπαρτιάτης* καὶ θηλ. *Σπαρτιάτις*). (Λεξ. Σ. Βυζαντίου). Ἐντεῦθεν ἐπίρρ. *Σπάρτηθεν*, ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ *Σπάρτηνδε* εἰς τὴν Σπάρτην (Ὁμ. Ὀδύσσεια) ὅπως καὶ ἐπίθετο *Σπαρτιατικός*, ἢ, *ὄν* (Πανσ. Στ' 4). Ἡ πόλη ἔλαβε τὸ ὄνομά της ἀπ' τὴν ὁμώνυμη ἠρωΐδα, ποῦ ἦταν κόρη τοῦ Εὐρώτα, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φέρει ὁ ὁμώνυμος ποταμός. Ὁ Εὐρώτας ἦταν γιὸς τοῦ Μύλη, ποῦ εἶχε πατέρα τὸ Λέλεγα (Ἀθ. Σταγειρίτης, *Ἔργυια*, τόμος Ε', σελ. 2 κ.έ.). Ὁ Λέλεξ φέρεται ὡς αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Λελεγηίδος, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸ ὄνομα τόσο ἡ χώρα — *Ἀλελεγηίς ἢ Λακε-δαίμων πάλαι* — (Ἡσύχιος) — ὅσο καὶ οἱ κάτοικοί της Λέλεγες.

Οἱ Λέλεγες ἦσαν *παλαιὸν ἔθνος τῆς Ἑλλάδος μεταναστεύσαν ἐκ τῆς Καρίας καὶ Τρωάδος* (Λεξ. Σ. Βυζαντίου). Ὡς ἔθνος ἀπαντῶνται στὴν Πελοπόννησο, στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, στὴ Θεσσαλία, στὴ Μακεδονία, στὴ Θράκη· στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου· στὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου Πελάγους καὶ στὴν Ἰταλία (Ἑτροῦσκοι) (G. Tomson, *Ἡ Ἀρχ. Ἑλλ. Κοινωνία, Τὸ Προϊστορικὸ Αἰγαίον*). Τὸ ὄνομά τους παράγεται ἐκ τοῦ ῥήματος *λέγω*, παρακ. *λέλεγα* (=εἴρηκα), πρᾶγμα ποῦ σημαίνει ὅτι σχετίζονται ἅμεσα μὲ τὸ λόγο, τὴ γλῶσσα καὶ τὸν πολιτισμό. (Πρβλ. καὶ *λάλαξ* = φωνακλᾶς, *λάλη* = λαλιά, *λάλος* = φλύαρος, *λαλάζω* καὶ *ἀλαλάζω* κ.ο.κ.). Οἱ Λέλεγες ὡς ἔθνος, φαίνεται καθαρά, ἦταν (διε)σπαρμένοι σ' ὅλο τὸ γνωστὸ πρωτοϊστορικὸ κόσμος, ἦταν δηλαδὴ *Σпартоί*, ἀπόστολοι καὶ δάσκαλοι τῆς Διὸς πολιτικῆς καὶ σοφίας, ἐξανθρωπιστὲς κι ἐκ-πολιτιστὲς τῆς οἰκουμένης.

Σпартоί: Ἔτσι ὠνομάζοντο οἱ ἀριστεῖς τῶν Καδμείων, περὶ τῶν ὁποίων ἐμυθεύετο ὅτι ἀνεφύησαν ἔνοπλοι ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ Δράκοντος. Ὁ Δράκων ὑπῆρξεν Μέγας βασιλεὺς καὶ πενθερός τοῦ Κάδμου, ὁ ὁποῖος τὸν διεδέχθη. Ὀδόντες τοῦ Δράκοντος δὲν ἦταν παρὰ οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ σύμβουλοι τοῦ Μεγάλου βασιλέως, ποῦ ἀνεφύησαν, δηλαδὴ ἐμφανίσθηκαν, στὸν Κάδμο καὶ ὑποσχέθηκαν νὰ τὸν ὑπηρετήσουν. Πρόκειται, φαίνεται, περὶ ἀνωμάλου διαδοχῆς τοῦ Διὸς-σκήπτρου — τὸ ὁποῖο, ὡς γνωστὸ, κατέληξε στὸν Ἀγαμέμνονα —, πρᾶγμα ποῦ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὸν πόλεμο, κατὰ τὸν ὁποῖο πολλοὶ Σпартоί ἐφονεύθησαν, ἐνῶ ἓνα μέρος τους ἔφυγε στὴν Αἴα.

Οἱ παρὰ τὸν Κάδμον Σпартоί ἦταν ὁ Ἐχίων, ὁ Οὐδαῖος, ὁ Χθόνιος, ὁ Ὑπερήνωρ καὶ ὁ Πέλωρ καὶ ἀπόγονοὶ τους ὁ Πενθεύς, ὁ Τειρεσίας, ὁ Νυκτεύς, ὁ Ἀμφίων, ὁ Αἰγεύς, ὁ Πίνδαρος κ.ἄ., ὅλοι τους διαπρεπεῖς ἄνδρες στὴν Ἐπιστήμη, στὴ Φιλοσοφία, στὴν Πολιτικὴ κ.ο.κ. Ἐκ τῶν παρὰ τὸν Αἰήτη Σπαρτῶν διεσώθησαν τὰ ὀνόματα μόνο τοῦ Φινέως καὶ τοῦ Ταντάλου — τοῦ πατέρα τοῦ

Πέλοπος —, πού υπῆρξε βασιλεὺς τῆς Σιπύλου ἀλλὰ καὶ διαπρεπὴς ἀστρονόμος, φυσιολόγος, γιατρὸς καὶ φιλόσοφος (*᾽Ωγυγία*, τόμ. Ε΄ 22).

Αὐτά, θαρρῶ, δικαιώνουν τοὺς ἱστορικοὺς ἐκείνους καὶ φιλοσόφους, πού θεωροῦν τοὺς Σπαρτοὺς ὡς κατάλοιπα τοῦ χαμένου πολιτισμοῦ τοῦ Διὸς, πού δέχτηκαν φοβερὲς ἐπιθέσεις ἐκ μέρους τῶν ἐξουσιαστῶν — ἕνας πόλεμος πού ἀκόμη συνεχίζεται, ἂν κρίνουμε ἀπ' τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων συκοφαντικὴ δυσφήμιση τῆς Σπάρτης. Γιατὶ οἱ Σπαρτιάτες ἦταν Σπαρτοί, πρᾶγμα πού ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὀνόματός τους καὶ τῆς πόλεως τους, ὀνόματος πού κράτησαν πρὸς ἀνάμνησιν τόσο τῆς καταγωγῆς τους ὅσο καὶ τῆς ὑψηλῆς τους ἀποστολῆς. Ἄς σημειωθῇ ἐν παρόδῳ, ὅτι μέχρις ἐνὸς σημείου ὅλοι οἱ Ἕλληνες, προκειμένου ν' ἀποφασίσουν ἐπὶ σοβαρῶν τους θεμάτων, συνεβουλεύοντο τοὺς Σπαρτιάτες· πέραν τοῦ ὅτι οἱ Σπαρτιάτισσες ἀποτελοῦσαν περιζήτητες τροφούς καὶ παιδαγωγούς σ' ὅλο τὸ Μεσογειακὸ χῶρο. Ὅσον ἀφορᾷ στὴ γοητεία πού ἄσκησε ἡ πόλις σ' ὅλους τοὺς μεγάλους πολιτικούς, φιλοσόφους καὶ ποιητές, πού θαυμάζουμε σήμερα, αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ πολὺ γνωστό.

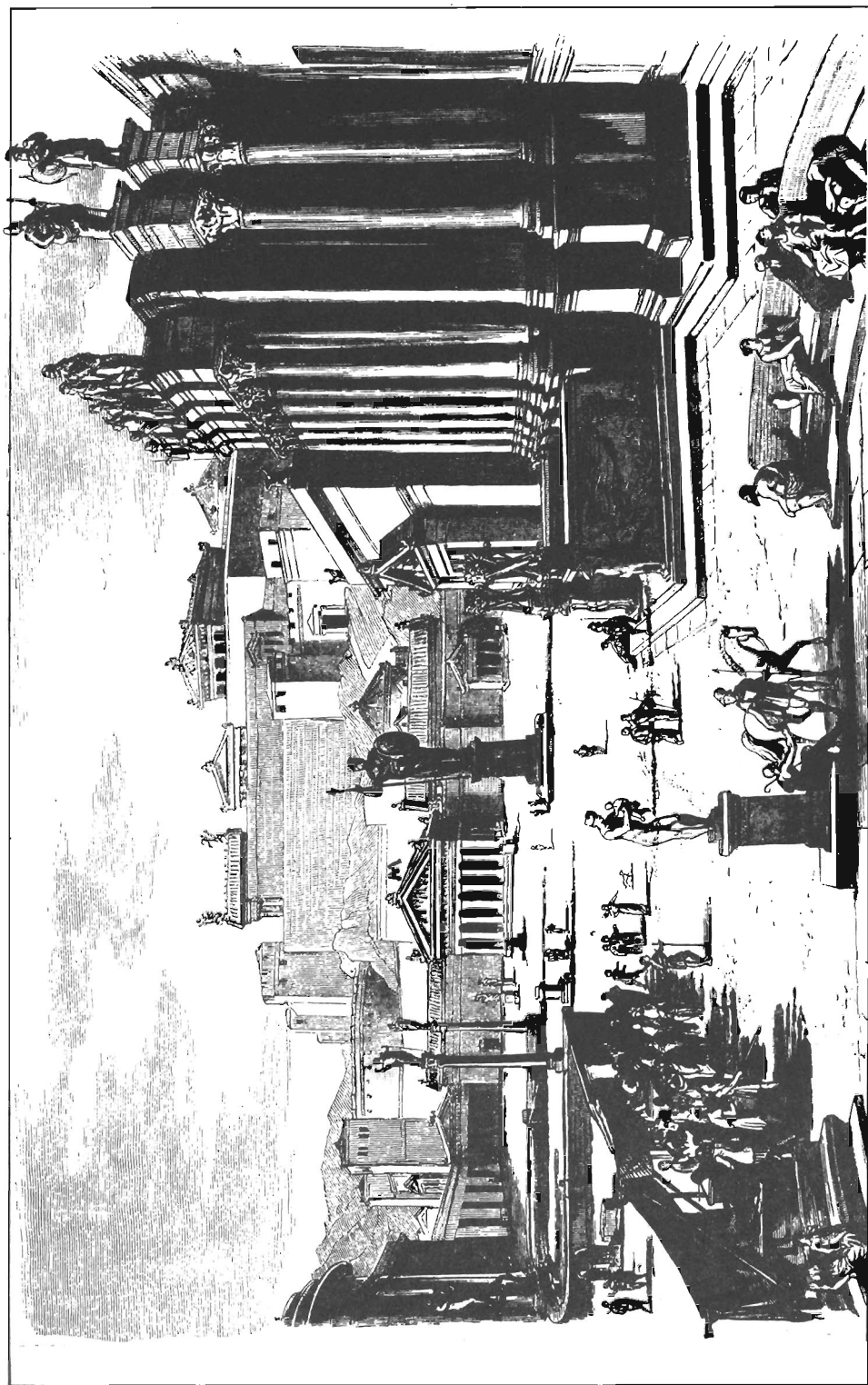

Λακε-δαίμων (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας· (ἡ), ἡ Σπάρτη καὶ «ποτὲ μὲν [ἡ Πελοπόννησος] ἡ χώρα πᾶσα, ποτὲ δὲ πόλις ὀμώνυμος τῇ χώρᾳ» (Λεξ. Ἑσυχίου)· σύνθετο ὄνομα ἀπ' τὸ ῥῆμα *λάκε* — γ' ἐν. πρόσωπο, β' ἀορ. τοῦ *λάσκειω* (=λέγω, φθέγγομαι, χρησιμοδοτῶ) (Λεξ. Liddell - Scott· *λάσκειν* — *λάσκεις*· Λεξ. Ἑσυχίου) — καὶ τὸ οὖς. *δαίμων* — (=δαήμων, σοφός, θεός [Κρατύλος], ἀλλὰ καὶ δωρητῆς, πλουτοδότης)· ῥ. *δαίνυμι* ἢ *δαίωμα* (δ.π.)· *λακε-δών* ὡσαύτως σημαίνει λόγος, ρητό, δόγμα (δ.π.). Ὁ Λακε-δαίμων, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ χώρα, πού πρότερον ἐλέγετο Λελεγίς, ἦταν γιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ταυγέτης, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβε τὸ ὄνομα τὸ ὄρος Ταῦγετος. Ἡ λέξις σημαίνει φωνὴ θεοῦ, πρᾶγμα πού πάει νὰ πῇ ὅτι ὁ Λακεδαίμων υπῆρξε ὁ ἀντιπρόσωπος, ἡ φωνὴ τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου. [Λέγοντας γιὰ τοὺς γνωστοὺς ἥρωες, ὅτι υπῆρξαν Διο-γενεῖς ἢ Διο-τρεφεῖς ἢ παιδιὰ τοῦ Διὸς ἢ ἄλλου θεοῦ, δύο τινα ἐννοοῦσαν οἱ μυημένοι: Πρῶτον, ὅτι ἀνῆκαν στὸ γένος τοῦ Διὸς κι ὅτι ἦσαν μεγαλωμένοι μὲ τὴν Διό-σοφίαν· καί, δεύτερον, ὅτι ἦσαν παιδιὰ τῶν πρωθ-ιερέων τοῦ Διὸς, πού συνήθως ἦσαν καὶ βασιλεῖς, κατὰ κανόνα ὅμως διαπρεπεῖς ἄνθρωποι στὴ σοφία καὶ τὴν πολιτικὴν, καθολικὰ παραδεκτοὶ ἥρωες. Ὁ Περσεύς, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησεύς κ.ἄ. εἶναι πολὺ μεταγενέστεροι τοῦ Διὸς· καὶ ἔτσι μόνο ἐξηγεῖται τὸ γεγονός ἐτοῦτο· ἄλλωστε τόσο μεγάλος ἀριθμὸς παιδιῶν τοῦ Διὸς προβληματίζει κάθε ὀρθὰ σκεπτόμενο στοχαστή].

Ὁ Λακε-δαίμων ἔγινε τὴ Σπάρτη καὶ βασίλευσε τῆς πάλαι Λελεγίδος, καθότι ὁ Εὐρώτας δὲν εἶχε ἄρρεν τέκνον. Ὁ Τυνδάρεως εἶναι ἀπόγονος τοῦ Λακεδαίμονος (Λακε-δαίμων → Ἀμύκλας → Κυνόρτας → Οἶβαλος → Τυνδάρεως). Μὴ ἔχοντας κι αὐτὸς ἄρρενα τέκνα ἐγκατέστησε τοὺς γαμβρούς του Μενέλαο καὶ Ἀγαμέμνονα εἰς τὰ βασιλεία τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Μυκηνῶν ἀντίστοιχα (*᾽Ωγυγία*, τόμ. Δ΄, σελ. 480 κ.ἔ.).

Μυκῆνη ἢ *Μυκῆναι*· ἀρχαία Πελασγικὴ ἢ Ἀχαικὴ πόλις. Οἱ ἀρχαῖες παραδόσεις φέρουν ὡς ἱδρυτὴν τῶν Μυκηνῶν τὸν Περσέα, πού τὶς ὠνόμασε ἔτσι, γιατί ἐκεῖ τοῦ ἔπεσε ὁ *μύκης* (=θήκη) τοῦ ξίφους του ἢ, τὸ πιθανότερο, γιατί ἐκεῖ εἶδε

Αναπαράσταση της αγοράς Σπάρτης: Μιά πόλη γεμάτη καλλιτεχνικά άριστουργήματα. Αὐτὴν τὴν Πολιτεία οἱ διαστρεβλωτὲς τῆς Ἱστορίας ἐμφανίζουν ὡς ἀπολίτιστο καθεστῶς καὶ τοὺς Σπαρτιάτες ὡς «ἄξεστους» ἀπλοὺς πολεμιστὲς...

μύκητα, πού, αφού τὸν ἀπέσπασε, βρῆκε κάτωθι πηγὴ νεροῦ, τὴν *Περσεΐα Πηγὴ*, ὅπως λέγεται καὶ σήμερα. Ὑπῆρξε ὁμως καὶ ἡρωΐδα Μυκῆνη, πού ἦταν κόρη τοῦ προ-κατακλυσμαίου βασιλέως τοῦ Ἄργους Ἰνάχου, πού ἔταν πατέρας τοῦ Φορωνέως. Τὸ Ἄργος παλαιὰ ἐκαλεῖτο Φορωνικὸν ἄστυ. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ὑπῆρξαν δυὸ ὁμώνυμες πόλεις, πού ἐνώθηκαν, πρᾶγμα πού δικαιολογεῖ τὸν πληθυντικὸ ἀριθμὸ «*Μυκῆναι*». Ἀπόγονοι τοῦ Φορωνέως ἦταν ὁ Τίρυνθος, ὁ Ἄργος, ὁ Πελασγός, ὁ Δαναὸς κ.ἄ. Ὀνόματα γνωστὰ ἀπὸ ὁμώνυμες πόλεις ἢ γένη, πού ἤκμασαν στὰ παλαιὰ ἔτη.

Ὁ Περσεὺς ἦταν γιὸς τοῦ «Διὸς» καὶ τῆς Δανάης, κόρης τοῦ Ἀκρισίου καὶ τῆς «Εὐρυδίκης» τοῦ Λακε-δαίμονα. Ὁ Ἀκρίσιος ἦτο τοῦ γένους τῶν Δαναῶν, εἶχε δὲ ἀδελφὸ τὸν Προῖτο, καὶ βασιλεύσαν ὁ μὲν πρῶτος εἰς τὸ Ἄργος, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὴν Τίρυνθα. Ὁ Περσεὺς καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν γνωστῶν ἄθλων ἐπέστρεψε εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου ἐγίνε ἀκούσιος φονεὺς τοῦ παπποῦ του, πρᾶγμα πού τὸν ἀνάγκασε νὰ ἀνταλλάξῃ τὸ βασίλειό του μὲ τὸν Μεγαπένθη, τὸ γιὸ τοῦ Προΐτου. Ὁ ἥρωας καὶ ἰδρυτὴς τῶν Μυκηνῶν ἐγίνε καὶ ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Περσεϊδῶν, στήν ὁποία ἀνήκουν ὁ Ἀλκαῖος — ὁ πατέρας τοῦ Ἀμφιτρώνα καὶ πάππος τοῦ Ἡρακλέους —, ὁ Σθένης ὁ πατέρας τοῦ Εὐρυσθέα, ὁ Ἐλειος ὁ γενάρχης τῶν Εἰλώτων, ὁ Μῆστωρ ὁ γαμβρὸς τοῦ Πέλοπος καὶ ἡ Γοργοφὼν ἡ σύζυγος τοῦ Περιήρους καὶ ὁ Πέρσης ὁ γενάρχης τῶν Περσῶν.

Ὁ Ἀμφιτρώων, ἐκδιωχθεὶς ἀπ' τὸν ἀδελφὸ του Σθένηλο, μετέβη εἰς Θήβας, ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκμήνη, τὴ μητέρα τοῦ Ἡρακλέους, πού ἐπίσης ἀνῆκε στὸ γένος τῶν Σπαρτῶν, πού ἦταν βασιλικὸ γένος. Γιατί κι ὅλοι οἱ προηγούμενοι ἦταν Σπαρτοὶ, πού μιὰ φορὰ τουλάχιστον τοὺς συγκέντρωσε εἰς συνέδριον ὁ Φορωνεὺς (*Ὁγυγία*, τ. Δ', σελ. 443 κ.ἑ.).

Πελοπίδες, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος, τοῦ υἱοῦ τοῦ (Σπαρτοῦ) Ταντάλου, τοῦ βασιλέως τῆς Παφλαγονίας καὶ Φρυγίας, πού εἶχε καθέδρα του τὴν Σίπυλον. Ὁ Τάνταλος ὑπῆρξε ἀγαθὸς βασιλεὺς, μέγας φιλόσοφος, ἀστρονόμος, φυσιολόγος καὶ ἰατρός, πού ἡ φήμη του ἐφθανε μέχρι τὰ πέρατα τῶν Ἰνδιῶν. «*Αὐτὸς ἰάτρευσε τὸν Πέλοπα, ἀσθενῆ ὄντα καὶ τετραυματισμένον, κόπτων καὶ καίων τὰ διεφθαρμένα κρέατα· ὅθεν εἶπον, ὅτι ἔφαγεν ἡ Δήμητρα τὸν ὦμον· οἷον ἢ γῆ, ἐν ἣ ἔθαψαν τὸ σεσαπημένον κρέας*. (Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ μυθίδιον τοῦ συμποσίου, πού παρέθεσε στοὺς θεοὺς, στοὺς ὁποίους, γιὰ νὰ τοὺς δοκιμάσει, πρόσφερε τὸ κρέας τοῦ γιοῦ του, τὸν ὁποῖο σφαγίασε !!!). *Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο ἄλλο λευκότερον κρέας, εἶπον αὐτὸ ἐλεφάντινον*» (*Ὁγυγία*, τόμ. Ε', σελ. 20).

[Ὁ Γανυμήδης τοῦ Τρώος, τοῦ γιοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, μεταβὰς ὡς κατάσκοπος εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ταντάλου καὶ συλληφθεὶς ἀπ' τοὺς φύλακες μετὰ τῶν πεντήκοντα συντρόφων του, πέθανε ἐκ φόβου ἢ ἀσθενείας. Ὁ Τάνταλος ἔθαψε τὸ Γανυμήδη μὲ βασιλικὰς τιμὰς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διός, τοὺς δὲ συντρόφους του ἀπέλυσε. Ἐπλάσαν λοιπὸν οἱ συγγενεῖς του τὸν μῦθον ὅτι ἀνθρωπάγῃ ἀπ' τὸν Ἀετὸν τοῦ Διὸς καὶ ὅτι κατέστη οἰνοχόος τῶν θεῶν ἕνεκα τῆς ὠραιότητός του, κάτι πέρα γιὰ πέρα φυσικόν. Ἀργότερα οἱ Ἀθηναῖοι ποιητές, αὐτοὶ πού ἔγραφαν τοὺς «*δύστηνους λόγους*» κατὰ τὸν Εὐριπίδην, διασκεύασαν τὸ μῦθον καὶ ἀπὸ μῖσος πρὸς τὸ Μίνωα, πού, ὡς γνωστὸν, εἶχε ἐπιβάλει βαρεῖα φορολογία στοὺς Ἀθηναίους, εἶπαν ὅτι αὐτὸς τὸν ἀνῆρπασε γιὰ ἐρωτικούς λόγους. Τὸ πλάσμα αὐτὸ

τῶν ποιητῶν ἐπεκράτησε καὶ διότι ὅλοι οἱ παρακμιακοὶ καὶ διεφθαρμένοι πλέον νεώτεροι καὶ σημερινοὶ συγγραφεῖς τὸ εὕρισκαν καὶ τὸ βρίσκουν ἐξυπηρετικό γιὰ τὶς διαστροφές τους...].

Ὁ θάνατος τοῦ Γανυμήδους ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ — τὰ αἷτια προϋπῆρχαν, θὰ τὰ εἴπωμεν δὲ ἄλλοτε — μακροχρόνιων σκληρῶν πολέμων Τροίας - Σιπύλου, πολέμων ποὺ ὠδήγησαν στὸ θάνατο τοῦ Ταντάλου καὶ τῇ φυγῇ τοῦ Πέλοπος στὴν Ἀπία, ἡ ὁποία ὠνομάσθηκε ἔκτοτε Πέλοπος-νῆσος.

«Πέλοψ <λοιπὸν> ὁ Ταντάλειος ἐς Πῖσαν μολῶν, Οἶνομάου κόρην» ἔγνημεν, τὴν Ἰπποδάμειαν, μετὰ τῇ διαβόητῃ νίκῃ του στὴ θρυλικὴ ἄρματοδρομία, ἓνα ἀγώνισμα ποὺ σὰν ἐπαθλο εἶχε τόσο τὴν κόρη τοῦ βασιλέως ὅσο καὶ τὸν βασιλικὸ θρόνο. Ἕνας ἐκ τῶν υἱῶν ὡσαύτως τοῦ Πέλοπος, ὁ Ἀτρεὺς, νυμφεύθηκε τὴν κόρη τοῦ Εὐρυσθέως Ἀερόπη καὶ τοιοῦτοτρόπως κατέστη βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἀλλὰ καὶ κληρονόμος τοῦ Διὸς-σκήπτρου, τοῦ ἐμβλήματος τοῦ πρώτου βασιλέως, γιὰ τὸ γένος τοῦ Εὐρυσθέως εἶχε ἀφανισθεῖ. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀτρεὺς τὸ θρόνο κληρονόμησε ὁ Ἀγαμέμνων, μαζὶ φυσικὰ μὲ τὸ Διὸς σκήπτρο: «Ἐργον θαυμαστὸν τοῦ φιλοτέχνου Ἡφαίστου...

... ὁ Δίας τὸ ὄωσε τοῦ Ἑρμῆ κι ὁ μέγας Ἀργοφόνος
τοῦ Ἰπποδάμου Πέλοπος, καὶ ὁ Πέλοψ στὸν Ἀτρεά,
καλὸν ποιμένα τῶν λαῶν, καὶ τοῦτος, πρὶν πεθάνῃ,
τὸ ὄωσε στὸν Πολύαρνο τὸ Θυέστη καὶ ὁ Θυέστης
τ' ἀφῆκε τοῦ Ἀγαμέμνονος νὰ τὸ κρατῇ στὸ χέρι,
νὰ βασιλεύῃ στὰ πολλὰ νησιὰ καὶ στ' Ἀργος ὅλο...».

(Ἰλιάς, Β, 102-106, μετάφραση Ἰάκ. Πολυλά).

Ὁ Μενέλαος ὡσαύτως, ὑπανδρευθεὶς τὴν κόρη τοῦ Τυνδάρεω Ἑλένη, κατέστη βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἡρακλεῖδες, τὰ παιδιὰ τοῦ Ἡρακλέους (Ὑλλος, Ἀριδαῖος ἢ Κλεόβουλος, Ἀριστόμαχος καὶ Τήμενος) κι οἱ ἀπόγονοί τους. Αὐτοὶ κατοικοῦντες εἰς Τραχίνιαν ἢ Θήβας (ὁ τάφος τῆς μητέρας τους Ἀλκμήνης βρέθηκε εἰς Θήβας) ἐδέχοντο ἀδιάκοπες πιέσεις καὶ καταδιώξεις ἀπ' τὸν Εὐρυσθέα, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι φθονοῦσε καὶ φοβόταν τοὺς Ἡρακλεῖδες ἔνεκα τῆς φυσικῆς τους ὑπεροχῆς. Ὁταν πλέον «ὑπερέβη μέτρα» ὁ Εὐρυσθεὺς, οἱ Ἡρακλεῖδες τὸν πολέμησαν εἰς τὴν παρὰ τὶς Σκιρωνίδες Πέτρες μάχη ποὺ ἔγινε, ὁ Εὐρυσθεὺς ἠφανίσθη διὰ παντός. Εἰς τὴν μάχην αὐτὴν ἔλαβαν μέρος παρὰ τὸ πλευρὸ τῶν Ἡρακλειδῶν οἱ Ἀθηναῖοι «Δωριεῖς» κι οἱ «Δωριεῖς» τοῦ Αἰγυμίου τοῦ βασιλέως τῆς Δωρίδος. Οἱ Ἡρακλεῖδες παρὰ ταῦτα δὲν κατέβηκαν τότε ἀπὸ τὴ Στερεὰ εἰς τὴν Πελοπόννησο, ἀλλὰ μετὰ δυὸ τουλάχιστον γενεές, ἤτοι μετὰ τὸν Τρωϊκὸ Πόλεμο, κατὰ συμβουλὴ τοῦ Μαντείου τοῦ ἐν Δελφοῖς.

«Αὕτη τοίνυν ἦτο ἡ καθόδος τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ Δωριέων λεγομένη, ἐπειδὴ εἶχον καὶ τοὺς Δωριεῖς συμμάχους, ἥτις ἔχει μεγάλῃν ἐποχὴν εἰς τὴν Ἀρχαίαν ἱστορίαν» (Ὡγυγία, τόμος Δ', σελ. 495 κ.ἐ.). Πράγματι «ἔχει μεγάλῃν ἐποχὴν», ἀφοῦ οἱ Ἡρακλεῖδες βασιλεύσαν στὴ Σπάρτη μέχρι καὶ στὰ Ρωμαϊκὰ ἔτη, κατέστησαν δὲ τὴν Σπάρτη διαβόητη σ' ὅλον τὸ κόσμον καὶ γιὰ ὅλες τὶς ἐποχές.

Λακε-δαιμόνιοι καὶ Δωριεῖς:

«— *Ξένε Λακε-δαιμόνιε, γύρισε πίσω, χωρίς νὰ εἰσέλθης εἰς τὸν ναόν τῆς Ἀθηνᾶς· δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς Δωριεῖς νὰ εἰσέρχωνται ἐδῶ*». (Ἡρόδοτος, Ε', 72). «— *Γυναίκα, δὲν εἶμαι Δωριεὺς, ἀλλ' Ἀχαιοὺς*», ἀπήντησε στὴν ἱέρεια ὁ βασιλεὺς Κλεομένης, κουνώντας ἴσως μ' ἀπογοήτευση τὸ κεφάλι του· διότι οἱ ἱερεῖες, οἱ πάλοι ποτὲ «Μοῦσες», ποὺ γνῶριζαν «τὰ περασμένα, τὰ τωρινὰ καὶ τὰ μελλοῦμενα» σὰν τραγουδάκι, εἶχαν περιπέσει πιά εἰς κατάστασιν πλήρους ἀμαθείας. Γιατὶ τὰ ὀνόματα *Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ξοῦθοι, Ἰωνες* δὲν ἀποτελοῦσαν ἐθνικὰ ὀνόματα, ἀλλ' ὀνόματα «τάξεων» κοινωνικῶν, θὰ λέγαμε σήμερα, ποὺ ἡσχοῦντο μὲ ξεχωριστὰ ἀντικείμενα, ἀνάλογα πρὸς τὰ ὁποῖα εἶχαν προσαρμόσει τὸν τρόπο ζωῆς καὶ σκέψης, δράσης καὶ ὁμιλίας κ.ο.κ. Οἱ Δωριεῖς, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν ἦσαν παρὰ «οἱ φύλακες τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν πόλεων», οἱ στρατιωτικοὶ ποὺ ἰδανικὸ τους εἶχαν τὴν ἡρωϊκὴ προβολή τους, τὴ θυσία καὶ τῆς ζωῆς τους ἀκόμη χάριν τῆς πόλεως. «*Αὐτὴ ἡ δωρεὰ τοὺς ἔδωσε καὶ τὸ ὄνομά τους*» («*Δαυλός*», τ. 88, Ἀπρ. 1989, σελ. 5030).

«Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, ποὺ ἰσχυρίζονταν πῶς ἦταν αὐτόχθονες... ἦταν, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, μοιρασμένοι σὲ τέσσερις φυλές (ἱερεῖς, πολεμιστές, ἐργάτες, χωρικοί) κατὰ μίμηση τῶν ἐποχῶν τοῦ χρόνου· κάθε φυλὴ χωριζόταν σὲ τρία μέρη καὶ τὸ σύνολο αὐτὸ σχημάτιζε δώδεκα, σύμφωνα μὲ τοὺς μῆνες τοῦ χρόνου, μέρη ποὺ τὰ ὀνόμαζαν ἀντίστοιχα τριτύες καὶ φατρίες. Ἔτσι, τὴν ἱεράρχηση τῶν Ἑλλήνων σὲ τρεῖς λειτουργικὲς τάξεις, τὴν κληρονομιά τῶν τριῶν γιῶν τοῦ Ἑλλήνα Δώρου, Ξοῦθου καὶ Αἰόλου τὴν ἔκαμαν ἀκόμη πιὸ πολὺπλοκὴ διάφορες μυστικοθηρησκευτικὲς θεωρίες...» (Πῶλ Φῶρ, «Ἡ καθημερινὴ ζωὴ στὴ Μυκηναϊκὴ ἐποχὴ», σελ. 60). «Ἐκ τῶν ἐπαγγελμάτων, λοιπόν, ὠνομάσθησαν αἱ φυλαὶ οὕτως», παρατηρεῖ καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἠρωγίας» (τόμ. Δ', σελ. 397), πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὅλες οἱ πόλεις ἀνεξαιρέτως διέθεταν τόσο τοὺς *δωριεῖς* τους (=φύλακες) ὅσο καὶ τοὺς *αἰολεῖς* (=ποιμένες), τοὺς *ξοῦθους* (=βιοτέχνες) κ.ο.κ. «Ὅταν, λοιπόν, βλέπουμε πῶς ὁ σκοπὸς τῆς διάλυσης τοῦ καθαροῦ διαγράμματος τοῦ Ἀριστοτέλη γιὰ τὸ φυλετικὸ Ἀττικὸ σύστημα στὶς ἀνεξάρτητες πολεμικὲς ὁμάδες, στὶς ἐθελοῦσιες ἐνώσεις καὶ στὰ τεχνητὰ ἀθροίσματα τῆς Cambridge Ancient History εἶναι νὰ σκοτισθῇ αὐτὸ ποὺ ἔχει φωτισθεῖ, δὲν μπορούμε νὰ μὴν ἀναρωτηθοῦμε, γιατί οἱ διάδοχοι τοῦ Grote (ἱστορικοὶ καὶ ἀρχαιολόγοι) προτίμησαν τόσο ἀποφασιστικὰ τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ φῶς» (G. Tomson, Ἡ Ἀρχαία Ἑλλ. Κοινωνία, Τὸ Προϊστορικὸ Αἶγαῖο σελ. 69).

Οἱ Μυκηνες καὶ ὁ Μυκηναϊκὸς πολιτισμὸς κατεστράφησαν ἀπὸ πυρκαϊάν, τυμβωρύχοι δὲ καὶ ἔμποροι ἀρχαιοτήτων ὀλοκλήρωσαν τὴν καταστροφὴ. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς θολωτοὶ τάφοι τῶν Ἀτρειδῶν ἔμεναν ἀνοικτοὶ καὶ προσιτοὶ σ' ὅλους ἐπὶ 2.500 ἔτη τουλάχιστον. Ὁ Πausanias εἶδε αὐτοὺς τοὺς τάφους ἀνοικτούς· «*Μυκηναῶν ἐν τοῖς ἐρείπιοις εἰσὶν Ἀτρέως καὶ τῶν παίδων ὑπόγαια οἰκοδομήματα, ἐνθα θησαυροὶ σφισι τῶν χρημάτων ἦσαν*», μᾶς λέγει. Ὁ Στράβων ὠσαύτως ἀντιμετώπισε τὴν ἴδια κατάστασιν· ὅλοι ἦσαν κατεστραμμένοι ἔτσι, «*ὥστε νῦν μηδὲ ἵχνος εὐρίσκεισθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως*», μᾶς πληροφορεῖ. Ἡ φωτιά ἐν τῷ μεταξύ, ποὺ κατέστρεψε τὰ πάντα, ὑπῆρξε αἷτιο νὰ διασωθοῦν ἀρκετὲς πινακίδες ἐκ πηλοῦ, ποὺ ψήθηκαν, οἱ ὁποῖες ἀπορρίπτουν τόσο τὶς φοινικι-

κές θεωρίες περί τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ὅσο καὶ τὶς τοιαῦτες περί τοῦ χρόνου ἀκμῆς καὶ τῆς μορφῆς τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος κάθε ἄλλο παρὰ ἀντίγραφο ἦταν τοῦ Μινωϊκοῦ ἢ Κυπριακοῦ τοιοῦτου. «Οἱ Μυκηναῖοι ὑπῆρξαν ἀληθινοὶ καλλιτέχνες, παρέμεναν δὲ ἀδιάκοπα δημιουργοί! Ἀρνοῦνταν τὴν ἀντιγραφή, τὴν κοινοτοπία, τὸ μοιραῖο. Δὲν ὑπάρχουν δύο ἀγγεῖα ἀπόλυτα ὅμοια σ' ὅλες τὶς συλλογές...» (Πῶλ Φῶρ, ὅ.π. σελ. 64).

Ποιὸς κατέστρεψε τὸ Μυκηναϊκὸ πολιτισμὸ; Ποιὸς εἶναι ὁ Ἡρόστρατος τῶν Μυκηνῶν; Κανεῖς δὲ γνωρίζει, ἂν καὶ τὸ πιὸ πιθανὸ εἶναι ὅτι μέσα στὴ ζάλη τῆς αὐτοκαταστροφῆς τῶν τραγικῶν Ἀτρειδῶν ἠφανίσθη κι ἡ πόλις. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἡρακλείδες καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν «Δωριεῖς», αὐτοὶ κατέβηκαν στὴ Λακωνία ἀπὸ τὴν κοιτίδα τους, τὴν περὶ τὴν Θεσσαλία ὀρεινὴ ζώνη, πολὺ ἀργότερα ἀπ' τὸ συμβᾶν ἐτοῦτο, τὴν δὲ πόλη, τὴν ὁποία ἐπέλεξαν, ὄχι μόνο δὲν τὴν κατέστρεψαν, ἀλλὰ τὴν κατέστησαν πραγματικὸ κόσμημα, καλλιτέχνημα.

Ἑλληνες βασιλεῖς: Ἀπ' τὴν μέχρι τοῦδε μελέτη βγαίνει τὸ ἐξῆς συμπέρασμα. Οἱ πανάρχαιοι βασιλεῖς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων συλλήβδην ἀνήκουν στὴν ἴδια οἰκογένεια, εἶναι συγγενεῖς ἀναμεταξύ τους. Ἄν καὶ ἡ μελέτη αὐτὴ ἀφορᾷ στὴ Σπάρτη ἀποκλειστικά, ἐμπρόθετα ἀνέφερα τοὺς βασιλεῖς τῶν Μυκηνῶν καὶ τοῦ Ἀργους, τῆς Πίσας καὶ τῆς Δωρίδος, τῆς Καδμείας καὶ τῆς Σιπύλου, προκειμένου νὰ φανῇ ὁ συγγενικὸς αὐτὸς δεσμός. Μελετώντας κανεῖς καὶ τὶς βασιλεῖς τῶν ἄλλων πόλεων τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου θὰ βεβαιωθῇ ἀπόλυτα περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

Μεταξὺ τῶν ὁμοπατρίων αὐτῶν βασιλέων ἓνας, ὁ ἰσχυρότερος, κατελάμβανε τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλευτέρου ἤτοι τοῦ πρώτου βασιλέως καὶ σὰν τέτοιος κληρονομοῦσε καὶ τὸ Διὸς-σκῆπτρο, τοῦ ὁποῖου ἡ ἱστορία χάνεται κατὰ τὰ χρόνια τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ διόδοτος αὐτὸς θεσμός καταργήθηκε. Οἱ πόλεις ἀδυνατοῦν νὰ ξανάβρουν τὴν Προ-Τρωϊκὴ συνοχὴ τους. Ἀνάμεσά τους ἐπικρατεῖ κατάσταση ἀλληλο-επιβουλῆς καὶ φθόνου. Στὴν Ἑλλάδα κάτι ἄλλαξε!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΖΟΥΡΟΣ

Ἡ μοναξιά τῆς Ἀντιγόνης

Ἡ μοίρα εἶναι σκληρή,
νὰ μὴ ζητᾶμε ποτὲ τὴν αἰτία,
εἶναι μιὰ σκέψη ποὺ πληγώνει.
Κυνηγημένη ἀπὸ τὴν μοίρα
ἢ ἄτυχῃ Ἀντιγόνη ἦλθεν ἐδῶ
στὴ γῆ τῆς Ἀθήνας,
τῆς χλόης καὶ τῶν λουλουδιῶν,
στὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς αὐγῆς —
κατάλευκο ξέσπασμα σὲ χρῶμα.
Σφιγμένα τὰ χεῖλη, πικρὴ καρδιά·
ὅ,τι εἶχε τόχασε κι ὁ ἔρωτάς της,

ὁ λαμπρὸς νέος Αἴμων, χάθηκε —
ἀνάμνηση χαρᾶς λησμονημένη.
Μὲ περιπέτεια γιὰ πολλὰς μέρες
βάδισε συντροφικὰ τοῦ Οἰδίποδα,
ποὺ τὸν κρατοῦσε ἐκείνη
ἢ Καδμεία πόλη ποὺ τὴν πίκρανε.

Ἡρεμῇ τώρα καὶ μὲ γαλήνη
νὰ κρατᾷ τῆς ἀνάμνησής της
τὸ ἄθελο μαρτύριο στὸ δρόμο τῆς μοίρας,
ποὺ καὶ θεοὶ ἀκόμα ὑπακούουν.

Α-ΠΑΙΔΕΥΤΑ, ΑΝ-ΙΣΤΟΡΗΤΑ ΚΑΙ Α-ΛΟΓΑ

«Οί Σπαρτιάτες απόγονοι του 'Αβραάμ!..»

Σιωνιστική προπαγάνδα στα σχολικά βιβλία

Τὰ κείμενα πού ἀκολουθοῦν εἶναι παρμένα ἀπ' τὸ βιβλίο: *«Προετοιμασία τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὸν καινούργιο κόσμο τοῦ Θεοῦ»*, πού διδάσκεται στοὺς μαθητὲς τῆς Α' Γυμνασίου.

Α' «Δύο ἀρχαῖοι πολιτισμοὶ συναντιοῦνται:

Οἱ "Ἕλληνες εἶχαν ἀνέκαθεν καλὲς σχέσεις μὲ τοὺς 'Ιουδαίους. Σὲ μιὰ 'Ιουδαϊκὴ παράδοση ἀναφέρεται ὅτι, ὅταν ὁ Μ. 'Αλέξανδρος μετὰ τὴ νικηφόρα μάχη στὴν 'Ισσό (330 π.Χ.). πῆγε στὴν 'Ιερουσαλήμ, τὸν ὑποδέχτηκαν ὁ ἀρχιερεὺς μὲ τὸ ἱερατεῖο τοῦ ναοῦ, φορώντας τὴν ἐπίσημη στολὴ τους, καὶ οἱ 'Ιεροσολυμίτες ντυμένοι κατὰλευκα. Ὁ 'Αλέξανδρος, ἐντυπωσιασμένος ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ, προσκύνῃσε τὸ θεὸ τῶν 'Ιουδαίων καὶ ἀσπάστηκε τὸν ἀρχιερεά. Τότε κατὰπληκτος ὁ Παρμενίων ρώτησε, πῶς αὐτός, πού ὅλοι τὸν σέβονταν, προσκύνῃσε ἓναν 'Ιουδαῖο... Ἡ παράδοση ἀναφέρει ἀκόμη ὅτι πολλοὶ 'Ιουδαῖοι ἐντάχθηκαν στὴ στρατιὰ τοῦ Μ. 'Αλεξάνδρου» (σελ. 297).

Β' «Τὸ σύμφωνο φιλίας 'Ιουδαίων-Σπαρτιατῶν:

»Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς πού ἔγραψε ὁ 'Ιωνάθαν στοὺς Σπαρτιάτες: «"Πρὶν πολὺ καιρὸ στάλθηκε ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν "Ἀρειο τὸ βασιλεῖα σας στὸν ἀρχιερεά 'Ονία, στὴν ὁποία ἀναφέρεται ὅτι εἰσθε ἀδελφοί μας... Ὁ 'Ονίας... παρέλαβε τὴν ἐπιστολὴ στὴν ὁποία γινόταν λόγος γιὰ συμμαχία καὶ φιλία. Ἄν καὶ ἐμεῖς δὲν εἴχαμε ἀνάγκη ἀπ' αὐτές... ἀποφασίσαμε νὰ στείλουμε πρέσβη, γιὰ νὰ ἀνανεώσουμε τὴν ἀδελφότητα καὶ τὴ φιλία μαζί σας καὶ νὰ μὴν ἀποξενωθοῦμε ἀπὸ σᾶς..."

»Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς πού ἔστειλαν (οἱ Σπαρτιάτες) στὸν 'Ονία: «"Ὁ "Ἀρειος ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν χαιρετίζει τὸν ἀρχιερεά 'Ονία. Βρέθηκε σὲ ἔγγραφο νὰ ἀναφέρεται ὅτι οἱ Σπαρτιάτες καὶ οἱ 'Ιουδαῖοι εἶναι ἀδελφοὶ καὶ κατὰγονται ἀπὸ τὸν 'Αβραάμ..."» (σελ. 209-210).

★★★

'Αντὶ σχολίων:

... Κι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀντίγραφο ἑνὸς ἀποσπάσματος τῆς — μόνης γνήσιας — ἐπιστολῆς τοῦ φυγομαχοῦντος συκοφάντου καὶ ὕβριστοῦ τοῦ «Δαυλοῦ», τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Κ. Τσάτσου, Π. Κανελλοπούλου καὶ Ἰ. Θεοδωρακοπούλου κ.ἄ., τῆς Ἑλλάδος συλλήβδην:

«... Ὡμως τὰ αἷτια (τῆς σημερινῆς κακοδαιμονίας μας) εἶναι πολὺ πιὸ πολὺ πλοκα καὶ βαθεῖα... καὶ ἄσχετα ἀπὸ τίς σχέσεις τοῦ ἑλληνισμοῦ μὲ τὸν Ἐκλεκτὸ Λαὸ (Δέκα Φυλὲς τοῦ 'Ισραὴλ καὶ Ἀσσύριοι γιὰ τὴ Βίβλο, ὅπου καταδικάζονται οἱ ἐκπεσοῦσες δύο φυλὲς τοῦ 'Ιουδα, τῶν ὁποίων ἀπόγονοι εἶναι ὅσοι στεγάζονται κάτω ἀπὸ τὸ σήμερα ψευδεπίγραφον ὄνομα 'Ισραήλ, ἢ πιστοὶ στὸν 'Ισ-

λάμ για τὸ Κοράνι). Δὲν μπορεῖ κάποιος νὰ παραλείψει τὶς ἀναφορὲς — μέσα στὴν Τορά, τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὸ Κοράνι — στὴν δυνατότητα τελικῆς σωτηρίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ μετὰ τὴν προσχώρησή του κατὰ τὸ Πλήρωμα τοῦ Χρόνου στὸ σύνολο τοῦ Ἑκλεκτοῦ Λαοῦ. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ παραλείπεται ἡ ἄποψη τοῦ ἀνατολικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος βρῆκε τὴν ἀποκορύφωσή του στὸν Ἀλέξανδρο καὶ τὴ γονυκλισία του καὶ προσπάθεια μετατροπῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ ἔθνος σὲ Ἑκλεκτὸ Λαὸ» («Δαυλός», τ. 66, σελ. 3724).

Ἄν δὲν εἶχε διαβάσει κανεὶς στὸ ἐξώφυλλο τοῦ σχολικοῦ ἐγχειριδίου τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων (Δ. Δοῖκου — Μ. Κωνσταντίνου — Π. Καζλαρή), θὰ στοιχημάτιζε ὅτι τὸ βιβλίον συνέταξε ὁ φυγομαχῶν συκοφάντης καὶ ὕβριστὴς τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ τῆς Ἑλλάδος, ὁ συντάκτης τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς ποὺ παρέθεσα, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι τῆς ἰδίας «σχολῆς». Ὁ ὕβριστὴς, ὅμως, καθυβρίζει καὶ τὸ χριστιανισμό — τὸν ὁποῖο χαρακτηρίζει «ἐπίσημη εἰδωλολατρεία» — καὶ τὸ Χριστὸ — τὸν ὁποῖο ἀποκαλεῖ «βλέλυγμα» — καὶ τὴν Ἐκκλησία — ποὺ τὴ θεωρεῖ κομπλεξική, πάσχουσιν ἀπὸ «στυγερό ἀντισημιτισμό, ἔνεκα τῆς ἀνωτερότητας τῶν Ἰσραηλιτῶν» — καὶ τοὺς Χριστιανοὺς συγγραφεῖς — τοὺς ὁποῖους ὀνομάζει «ἀνυπόστατους ἐπιστημονικὰ ψευδοϊστορικούς»...

Ἀναρωτιέμαι — καὶ θ' ἀναρωτιέσθε κι' ἐσεῖς, φαντάζομαι, ἀναγνώστες — ποιοὺ σκοποῦ ἐξυπηρετοῦν οἱ «γονυκλισίες» τοῦ Ἀλεξάνδρου στοὺς Ἑβραίους κι οἱ ψευδο-ἐπιστολὲς ποὺ παρατίθενται στὰ σχολικὰ βιβλία τῆς Ἑλλάδος; Προετοιμάζουν ἄραγε τοὺς μαθητὲς γιὰ «τὸν καινούργιο κόσμον τοῦ Θεοῦ», ὅπως λέγει ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου, ἢ καλλιεργοῦν τὴν «προσχώρηση» καὶ τὴ «μετατροπὴ τους σὲ Ἑκλεκτὸ Λαόν», ὅπως θὰ ἤθελε ὁ ὕβριστὴς τῆς Ἑλλάδος; Ἡ καὶ τὰ δύο μαζί;

Κι ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὴν «γονυκλισίαν», τὸ ξεσκέπασμα ἔρχεται ἐκ δυσμῶν: «Ἡ ἑβραϊκὴ φαντασία ἡσχολήθη εὐχαρίστως μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, διαστρέφουσα ὅμως τὴν ἱστορίαν. Οἱ Χριστιανοὶ ἀπεδέχθησαν ἀσμένως τὴν ἑβραϊκὴν ἄποψιν καὶ ἀφηγήθησαν ὅτι ὁ μέγας Βασιλεὺς συνηντήθη εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων καὶ ὅτι, διὰ νὰ χαιρετίσῃ τοῦτον, ἀφίππευσεν μετὰ σεβασμοῦ (...) Εὐνόητον εἶναι ὅτι ἤδη ἤρχισεν ὁ μῦθος...» (Theodor Bird, *Μέγας Ἀλέξανδρος*, Ἑλλ. μετάφρ., ἔκδ. «Δαρέμα», σελ. 305). Ὅπως ἐκ δυσμῶν ἔρχεται κι ἡ διάψευση τοῦ μύθου περὶ ἐντάξεως στὴ στρατιὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου πλήθους Ἰουδαίων: «Αὐτοὺς τοὺς γενειοφόρους μὲ τοὺς ἀπλανεῖς ποντικοειδεῖς ὀφθαλμοὺς» ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς εἶχε ἀποκλείσει ἀπὸ κάθε ἀξίωμα (δ.π., σελ. 169), ὅπως εἶχε ἀποκλείσει καὶ τὶς Σημίτισσες ὡς ὑποψηφίους συζύγους στοὺς γνωστοὺς γάμους κ.ο.κ. (δ.π., σελ. 243).

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως στὶς ἐπιστολὲς «Ἀρείου» καὶ Ἰωνάθαν, τὰ πράγματα μεπερδεύονται ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τοὺς συντάκτες τοῦ ἐν λόγῳ σχολικοῦ ἐγχειριδίου, καὶ προδίδουν τὴ θέλησή τους νὰ περάσουν αὐτὲς τὶς «σοῦπες» στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα, παρὰ τὶς ἀσάφειες, ἀντιφάσεις καὶ ἐρωτηματικὰ ποὺ εὐλογα δημιουργοῦνται. Διαβάζω, λοιπόν, στὸ *Μακκαβαίων Α', ΙΒ', 6-7*: «Ἰωνάθαν ἀπεστάλησαν ἐπιστολαὶ πρὸς Ὀνίαν τὸν ἀρχιερέα παρὰ Δαρείου τοῦ βασιλεῦς-

ντος ἐν ὑμῖν...», ἐνῶ στή δεύτερη ἐπιστολή ὁ Δαρεῖος γίνεται ᾿Αρειος... Φαντάζομαι ὅτι οἱ συντάκτες τοῦ σχολικοῦ ἐγχειριδίου γνωρίζουν, ὅτι οὐδέποτε βασίλευσε τῆς Σπάρτης Δαρεῖος (= Περσικὸ ὄνομα), γι' αὐτὸ καὶ ἔσπευσαν νὰ τὸν διορθώσουν εἰς ᾿Αρειον. Ὅμως γιὰ κακὴ τους τύχη οὔτε ᾿Αρειος κἂν ἐβασίλευσε! Νὰ ἤθελαν νὰ γράψουν ἄραγε οἱ ἀγράμματοι πλαστογράφοι τῆς ᾿Ιστορίας ᾿᾿Α-ρῆας» (᾿Αρεὺς τοῦ ᾿Ακροτάτου υἱός, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης 309-264 π.Χ.) ἢ πολιτογράφησαν Λακεδαιμόνιο τὸν... Δαρεῖο; Ὅπως κι ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἓνα εἶναι βέβαιο: Οἱ ἐπιστολὲς εἶναι «πλάσματα» τῆς φαντασίας τῶν Χαναανιτῶν, πρᾶγμα ὅμως ποὺ τροφοδότησε τὴν ὁρμὴ τῶν γενναίων συγγραφέων τοῦ σχολικοῦ ἐγχειριδίου. Πέραν αὐτῶν ὅμως δὲν ὤφειλαν νὰ γνωρίζουν οἱ συγγραφεῖς — ποὺ ᾿ναι ὅπωςδήποτε ἐκπαιδευτικοὶ — ὅτι οἱ Σπαρτιάτες δὲν ἔγραφαν ποτὲ ἐπιστολές; Μὰ ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι κι οἱ νόμοι τους ἀκόμη ἄγραφοι παρέμεναν! Διαβάστε, ἀναγνώστες, ξανὰ τὸν ᾿Ηρόδοτο ἢ τὸ Θουκυδίδη, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Διαβάστε τὸ I,139 τοῦ Θουκυδίδη ἐπὶ παραδείγματι, ποὺ ἀναφέρεται σὲ μιὰ κρίσιμώτατη στιγμή: Τρεῖς Σπαρτιάτες διαβιβάζουν προφορικὰ τὴν ἀμετακίνητη θέση τῆς Σπάρτης νὰ παραμείνουν οἱ ᾿Ελληνίδες πόλεις ἐλεύθερες, ὅπως ἦταν στὰ χρόνια τῆς ἀκμῆς τους, προκειμένου νὰ διατηρηθῇ ἡ εἰρήνη...

Γιατί, λοιπόν, αὐτὲς οἱ σκοτεινιές; Πρὸς τί οἱ πλαστὲς ἐπιστολὲς ἐτοῦτες; Τί νόημα ἔχουν οἱ φράσεις: «Ἄν καὶ ἐμεῖς (οἱ ᾿Εβραῖοι) δὲν εἴχαμε ἀνάγκη» ἀπ' τὴ συμμαχία καὶ τὴ φιλία, ποὺ τάχα ζήτησε παρακλητὰ ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης... Δαρεῖος; Γιὰ νὰ περάσουν ἴσως τὴ δήλωση ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι «κατάγονται ἀπὸ τὸν ᾿Αβραάμ»; Πρόκειται, θέλω νὰ πῶ, γιὰ ἀνοιχτὴ ἀνθελληνικὴ κι ἀντιχριστιανικὴ προπαγάνδα, ποὺ ἀποσκοπεῖ στὴν καλλιέργεια αἰσθήματος ἐθνικῆς μειονεξίας στὰ παιδιὰ μας; Φιλοξενοῦμε δηλαδὴ στὸ σπίτι μας ἀναιδεῖς, ποὺ ὑβριστικά, ἀλαζονικά κι ἀνεμπόδιστα ἐπιδίδονται στὸ καταστροφικὸ τους ἔργο;

Σαράντος Πὰν

᾿Ολοι οἱ σκεπτόμενοι ᾿Ελληνες ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν ἀντιλήψεων θὰ ἤθελαν νὰ διαβάσουν ἓνα περιοδικὸ σὰν τὸν «Δαυλό». Πληροφορῆστε τους ποῦ μποροῦν νὰ τὸν βροῦν (βλέπετε ὀπισθόφυλλο) καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι ἔτσι τούς βολεῖτε οὐσιαστικά στὴ γενικώτερη πνευματικὴ τους ἀναζήτηση.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ

Ἐκ τὸ Αἰγαῖο διεχύθη κάποτε ὁ πολιτισμὸς στὴν Αὐστραλία, Ἀμερική, Ἀσία, Βόρεια Εὐρώπη

Συντριπτικὲς μαρτυρίες γιὰ τὶς ἐξορμήσεις ἀνὰ τὴν Γῆν τῶν προϊστορικῶν Ἑλλήνων

Ἀποδείξεις ἄπτες ὅτι τὸ Αἰγαῖο ὑπῆρξε καὶ εἶναι ὁ ὁμφαλὸς τῆς ναυτιλίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς οἰκουμένης ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους ὑπάρχουν πολλὲς καὶ ἄγνωστες σὲ πολλοὺς: 1) γραπτὲς ἀπὸ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κείμενα, 2) ἀπὸ εὐρήματα καὶ πορίσματα τῆς παγκόσμιας ἀρχαιολογίας, 3) ἀπὸ βραχογραφήματα σ' ὅλη τὴν ὑδρόγειο, 4) ἀπὸ ἥθη καὶ ἔθιμα πολλῶν ἀπομακρυσμένων φυλῶν καὶ λαῶν, 5) ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία, 6) ἀπὸ γλωσσικὰ μνημεῖα, 7) ἀπὸ ἑλληνικὰ σύμβολα σ' ὅλη τὴν ὑδρόγειο, 8) ἀπὸ τοπωνύμια, ὀνόματα ἀνθρώπων καὶ τόπων καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ θεότιτες διαφορῶν λαῶν, ταυτιζόμενες μὲ ἑλληνικὲς, ποὺ φέρουν καὶ σήμερα ἑλληνικὰ ὀνόματα.

Ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἑλλήνων ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς καὶ ποῦ ὀφείλεται; Ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὸ «περὶ οὐρανοῦ» I § 268 a, σ.4 (6η ἐκδ. Loeb 1986) ἀποκαλύπτει: *«μεγέθους δὲ τὸ μὲν ἐφ' ἐν γραμμῇ, τὸ δ' ἐπὶ δύο ἐπίπεδον, τὸ δ' ἐπὶ τρία σώμα, καὶ παρὰ ταῦτα οὐκ ἔστιν ἄλλο μέγεθος διὰ τὸ τὰ τρία πάντα εἶναι καὶ τὸ τρεῖς πάντη. καθάπερ γὰρ φασι καὶ οἱ Πυθαγόρειοι, τὸ πᾶν καὶ τὰ πάντα τοῖς τρισὶν ὄρισται. τελευτὴ γὰρ καὶ μέσον καὶ ἀρχὴ τὸν ἀριθμὸν ἔχειν τὸν τοῦ παντός, ταῦτα δὲ τὸν τῆς τριάδος»...* [Δηλαδή: ἐκ τοῦ μεγέθους τὸ μὲν ἐπὶ ἑνὰ γραμμῇ, τὸ δὲ ἐπὶ δύο ἐπίπεδον τὸ δὲ ἐπὶ τρία στερεόν, καὶ ἐκτὸς τούτων δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέγεθος. Καὶ ὅπως λέγουν οἱ Πυθαγόρειοι, τὸ σύμπαν καὶ τὰ πάντα ἔχουν προσδιορισθῇ μὲ τὰ τρία. Διότι τὸ τέλος καὶ τὸ μέσον καὶ ἡ ἀρχὴ ἔχουν τὸν ἀριθμὸν τοῦ σύμπαντος, καὶ αὐτὰ τῆς τριάδος]. Μὲ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα γίνεται ἐμφανὴς ἡ ἑλληνικὴ καταλυτικὴ ἐπίδρασις στὸ Χριστιανικὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τρεῖς παράγοντες κατέστησαν τοὺς Ἕλληνας πρῶτους ναυτίλους. Ἡ περιβάλλουσα θάλασσα τὶς ἀπέραντες ἀκτὲς καὶ τὰ νησιωτικὰ τοὺς συμπλέγματα, ἡ γνῶσις τῆς ἀστρολογίας (ἀστρονομίας) καὶ ἡ γνῶσις τῆς σφαιρικότητος τῆς γῆς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀτλαντος. Γι' αὐτὸ δὲν εἶχαν ἐμπόδια γιὰ τοὺς μακρυνοὺς τοὺς πλόες, τὶς Ἀργοναυτικὰς τοὺς ἐκστρατεῖες, ποὺ ὤξυναν καὶ ἀνέπτυξαν τὸ πνεῦμα τοὺς καὶ ἐξεπολίτισαν τὴν οἰκουμένην.

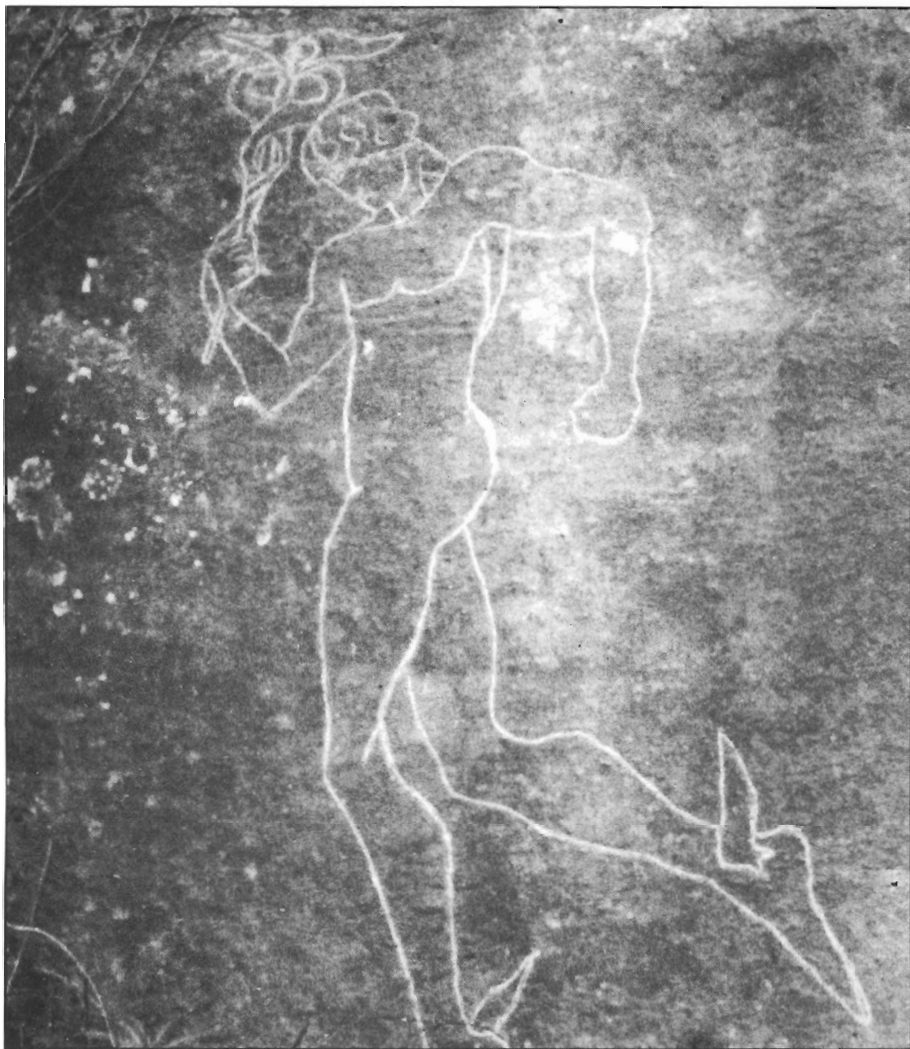
Γιὰ τὸν Ἀτλαντὰ ὁ Διόδωρος Σικελιώτης ἔγραψε (Ἱστορία, τ. I, σ. 278): *«φασι δ' αὐτὸν τὰ περὶ τὴν ἀστρολογίαν ἐξακριβῶσαι καὶ τὸν σφαιρικὸν λόγον εἰς ἀνθρώπους πρῶτον ἐξενεγκεῖν. ἀφ' ἧς αἰτίας δόξαι τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπὶ τῶν Ἀτλαντος ὤμων ὀχεῖσθαι, τοῦ μύθου τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν αἰνιττομένου»...* [Δηλ.: λέγουν, ὅτι ὁ Ἀτλας κατέστησε ἀκριβῆ τὰ ἀφορώντα στὴν ἀστρονομία καὶ πρῶτος διετύπωσε τὴν ἰδέα στοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τὰ πάντα εἶναι σφαιρικά. Ἀπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἐνομιόσθη, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐφέρετο ἐπὶ τῶν ὤμων του, τοῦ μύθου ἀποτελοῦντος ὑπαινιγμὸν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς σφαίρας]. Καὶ στὴ σ. 470, τ. I γιὰ τὸν Ἡρακλεῖ: *«ἀνθ' ὧν τὸν Ἀτλαντὰ χάριν τῆς εὐ-*

εργεσίας ἀποδιδόντα μὴ μόνον δοῦναι τὰ πρὸς τὸν ἄθλον καθήκοντα προθύμως, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀστρολογίαν ἀφθόνως διδάξαι... παραπλησίως δὲ καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἐξενέγκαντος εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν σφαιρικὸν λόγον δόξης μεγάλης τυχεῖν, ὡς διαδεδεγμένον τὸν Ἀτλαντικὸν κόσμον, αἰνιττομένων τῶν ἀνθρώπων τὸ γεγονός... [Δηλ.: (μετὰ τὴν ἀνέυρεσι καὶ ἀπόδοσι στὸν Ἀτλαντα τῆς ἀρπαγείσης ἀπὸ ληστὰς θυγατρὸς του) εἰς ἀπόδοσιν τῆς εὐεργεσίας ὁ Ἀτλας ὄχι μόνον ἔδωσε προθύμως τὰ ἀρμόζοντα (στὸν Ἡρακλῆ), ἀλλὰ ἐδίδαξεν χωρὶς φθόνου τὰ ἀφορῶντα στὴν ἀστρονομίαν... ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἀφοῦ διετύπωσε στοὺς Ἕλληνας τὴν ἀρχὴν τῆς σφαιρικότητος, μεγάλως ἐδοξάσθη, ὡς διαδεχθεὶς τὸν κόσμον τῆς Ἀτλαντίδος, ὡς ὑπαινίσσονται διὰ τὸ γεγονός]. Καὶ ὁ Λουκιανὸς (τ.Ι, Teubner, σ. 208) στὸ κεφ. «Χάρων ἢ ἐπισκοποῦντες»: «τεράστια εἶναι δοκεῖ τὸν Ἀτλαντα, δηλαδὴ εἰδότε... ἀκούεις δέ... περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαδέξαίτο ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἀτλαντα...». [Δηλ.: νομίζεται, ὅτι ὁ Ἀτλας εἶχε τεράστια γνῶσι... ἀκούγεται δέ... γιὰ τὸν Ἡρακλῆ, ὅτι κάποτε διεδέχθη αὐτὸν τὸν Ἀτλαντα...].

Πρῶτοι ἀστρολόγοι (ἀστρονόμοι) ὁ (πατὴρ) Οὐρανός, οἱ (υἱοὶ) Ὑπερίων καὶ Ἀτλας, ποὺ ἐδίδαξαν στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀστρονομία καὶ τὸν σφαιρικὸν λόγον. Κατεποντίσθη ἡ Ἀτλαντὶς καὶ ὁ πολιτισμὸς, ἐχάθη ἡ γνῶσι, ἀνευρέθη ὁμῶς ὁ ἐλλείπων κρίκος τῆς γνώσεως, ὁ ἥρωας Ἡρακλῆς, ὡς διασταυροῦται ἀνωτέρω. Ἐμμεση ἀπόδειξις τῆς γνώσεως τῆς σφαιρικότητος τῆς γῆς καὶ τῶν ἐκ τοῦ Αἰγαίου πρὸς ὅλην τὴν οἰκουμένην πλόων, ἀπὸ τὴν προϊστορίαν, εἶναι ἡ Θούλη τῆς Γροιλανδίας, ἀρχαιοτάτη ἀποικία τῶν Ἑλλήνων. Θούλη σημαίνει θόλος καὶ μάλιστα τῆς γῆς ἐν προκειμένῳ, λόγῳ θέσεως— θόλος δὲν ὑπάρχει χωρὶς σφαῖρα...

Στὴν Μεσόγειο καὶ τὴν Αἴγυπτο

Ὁ Ἡρακλῆς καὶ οἱ ἄλλοι ἥρωες Περσεύς, Διόνυσος, Ὀσίρις, Θησεύς, Ὀρφεύς, Διόσκουροι, Τριπτόλεμος, Ἰάσων, Ἀρμενος, Ἀργοναῦται κ.λπ. ἐπεσκέφθησαν ὅλη τὴν οἰκουμένη. Διαβάζομε ἀπὸ τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν τοῦ Διοδώρου (τ. ΙΙ, σ. 246): «Ἡρακλέα καὶ Διόνυσον ἐπιόντας ἅπασαν τὴν οἰκουμένην...». [Δηλ.: γιὰ τὸν Ἡρακλῆ καὶ Διόνυσον ποὺ ἔχουν διατρέξει ὅλη τὴν οἰκουμένην] (τ. ΙΙ σ. 296): «Διόνυσον... στρατόπεδον ἐκ τῶν γυναικῶν συναγαγόντα καὶ θύρσοις καθολίσαντα στρατεῖαν ἐπὶ πᾶσαν ποιήσασθαι τὴν οἰκουμένην». [Δηλ.: ὁ Διόνυσος, ἀφοῦ συνάθροισε στρατόπεδο ἀπὸ τῶν γυναικῶν καὶ τὶς ἐξώπλισε μὲ θύρσους, ἔκανε ἐκστρατεῖαν σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένην] (τ. ΙΙ, σ. 326): «Διόνυσόν φασιν ἐπελθεῖν τὴν οἰκουμένην, ἐξημεροῦντα τὴν χώραν ταῖς φυτεῖαις, εὐεργετοῦντα δὲ τοὺς λαοὺς μεγάλας καὶ τιμίαις χάρισι πρὸς τὸν αἰῶνα». [Δηλ.: λέγουν, ὅτι ὁ Διόνυσος διέτρεξε ὅλη τὴν οἰκουμένην καὶ ἐξημερώνων τὶς χῶρες μὲ φυτεῖς καὶ εὐεργετῶν τοὺς λαοὺς μὲ μεγάλες καὶ πολυτίμες χάρες γιὰ πάντα] (τ. ΙΙ, σ. 342): «Αἰγύπτιοι τὸν παρ' αὐτοῖς θεὸν Ὀσίριν ὀνομαζόμενον φασιν εἶναι τὸν παρ' Ἑλλήσι Διόνυσον καλούμενον· τοῦτον δὲ μυθολογοῦσιν ἐπελθεῖν ἅπασαν τὴν οἰκουμένην». [Δηλ.: οἱ Αἰγύπτιοι λέγουν, ὅτι ὁ θεὸς τους, ποὺ ὀνομάζεται Ὀσίρις, εἶναι ὁ στοὺς Ἕλληνας ὀνομαζόμενος Διόνυσος, τὸν ὁποῖον μυθολογοῦν, ὅτι διέτρεξεν ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένην] (τ. ΙΙ, σ. 246): «τὸ τῶν Γοργόνων ἔθνος, ἐφ' ὃ λέγεται Περσέα στρατεύσαντα... τὸν γὰρ Διὸς μὲν υἱὸν, τῶν δὲ καθ' ἑαυτὸν Ἑλλήνων ἄριστον, τελέσαι μέγιστον ἄθλον τὴν ἐπὶ ταύταις στρατεῖαν». [Δηλ. τὸ ἔθνος τῶν Γοργόνων, κατὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐξεστράτευσεν ὁ Περσεύς... ὁ ὁποῖος ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ ἦτο ὁ ἄριστος τῶν Ἑλλήνων, ἐπετέλεσε τὸν μέγιστον ἄθλον, τὴν ἐκστρατεῖαν ἐναντίον τους] (τ. ΙΙΙ, σ. 108-110): «Καρκίνος ὁ τῶν τραγωδιῶν ποιητής... κατεχώρισε... λέγουσι Δῆμητρος ποτ' ἄρρητον κόρην Πλούτωνα κρυφίους ἀρπάσαι βουλεύμασι. δύναι τε γαίης εἰς μελαμφαεῖς μυχοῦς. πόθῳ δὲ μητέρ' ἠφανισμένης κόρης μαστῆρ' ἐπελθεῖν πᾶσαν ἐν κύκλῳ χθόνα». [Δηλ.: κατέγραψε ὁ Καρκίνος ποιητὴς τραγωδιῶν... λέγουν, ὅτι κάποτε ὁ Πλούτων μὲ κρυφῆς σκέψεις ἄρπαξε τὴν ἄφατη

Φωτογραφία τμήματος τοῦ παναρχαίου κυκλωπέιου τείχους τοῦ Sea-Fort τῆς Αὐστραλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι χαραγμένος ὁ «Προσγειούμενος Ἑρμῆς».
(Φωτογραφία Σταύρου Κουγιουμτζόγλου)

κόρη τῆς Δήμητρος καὶ τὴν κατέβασε σὲ σκοτεινοὺς μυχοὺς τῆς γῆς, ἀπὸ τὸ πόθο δὲ ἡ μητέρα γιὰ τὴν ἐξαφανισμένη κόρη διέτρεξεν ἐρευνήτρια ὅλη κυκλικά τὴν οἰκουμένη]· (τ. III, σ. 280:) «μετὰ δὲ τὴν εὑρεσιν τῆς Φερσεφόνης διαλλαγῆσαι τε τῷ Διὶ καὶ τῷ Τριπτόλεμῳ ἀποδοῦναι τὸν τοῦ σίτου σπόρον, ὃ συντάξαι πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις μεταδοῦναι τῆς τε δωρεᾶς καὶ τὰ περὶ τῆς ἐργασίας τοῦ σπόρου διδάξαι». [Δηλ.: (ἡ Δήμητρα) μὲ τὸν Δία συμφιλιώθηκε μετὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς Περσεφόνης καὶ στὸν Τριπτόλεμο ἐδώρησε τὸν σπόρο τοῦ σίτου, στὸν ὁποῖο συγχρόνως ἔδωσε ἐντολὴ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ μεταδώσῃ καὶ τὴν δωρεὰ καὶ νὰ διδάξῃ τὰ ἀφορῶντα τὴν καλλιέργεια τοῦ σπόρου...]. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ χωρίο καὶ τὴν δοθεῖσα ἐντολὴ προκύπτει, ὅτι καὶ ὁ Τριπτόλεμος διέτρεξεν ὅλη τὴν οἰ-

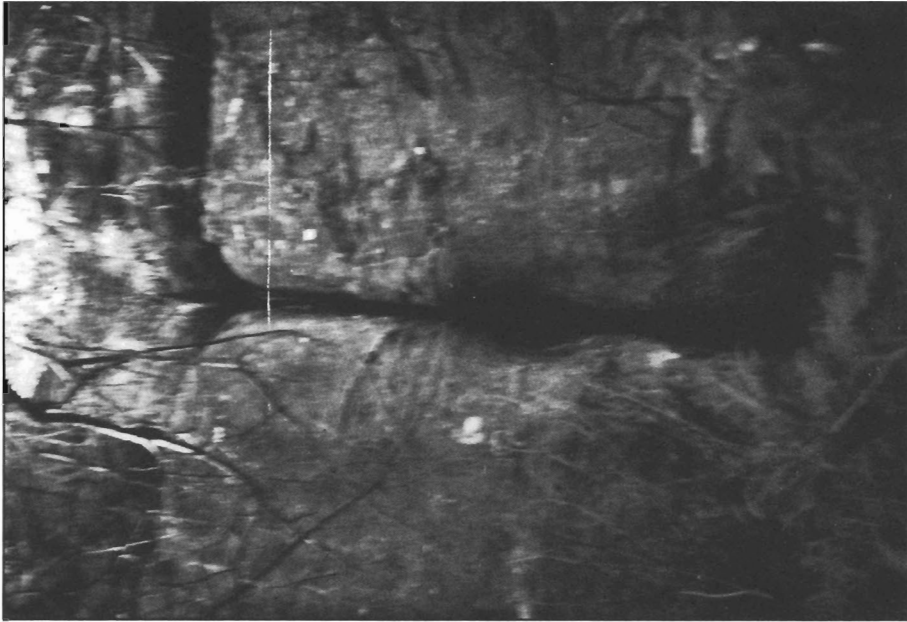
κουμένη και ἐδίδαξε τὴν γεωργίαν. Συνεχίζομε (τ. II, σ.288): «Γιὰ τὸν Δία, γέννημα τῆς Κρήτης) ἐπελθεῖν δ' αὐτὸν καὶ τὴν οἰκουμένην σχεδὸν πᾶσαν, τοὺς μὲν ληστὰς καὶ ἀσεβεῖς ἀναιροῦντα, τὴν δ' ἰσότητα καὶ δημοκρατίαν εἰσηγούμενον». [δηλ.: ... διέτρεξε δὲ αὐτὸς καὶ ὅλη σχεδὸν τὴν οἰκουμένην, τοὺς μὲν ληστὰς καὶ ἀσεβεῖς φονεύων καὶ τὴν ἰσότητα καὶ δημοκρατίαν διδάσκων ...]. Ἐδῶ γίνεται γνωστό, ὅτι ὁ Δίας ὄχι μόνον ἐπῆλθε σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένην, ὅπου ἐφόνευε τοὺς ληστὰς καὶ ἀσεβεῖς, ἀλλὰ εἰσηγεῖτο τὴν ἰσότητα καὶ δημοκρατίαν (τ. II, σ. 504): «ἀπεφαίνετο γὰρ ἐπὶ δρακόντων ὀχουμένην τὴν Ἀρτεμιν δι' ἄερος ὑπερπετασθῆναι πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης» [δηλ.: ἀπεκάλυπτε, ὅτι ἡ Ἀρτεμις ἐποχουμένην δρακόντων διὰ τοῦ ἀέρος ὑπηρετεῖ πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης (προφανῶς οἱ δράκοντες ἐδῶ ἦσαν πτητικὲς μηχανές, εἶδος ἀεροπλάνων, ποὺ κατέστησαν ἱκανὴ τὴ θεὰ νὰ πετάξῃ σὲ πολλοὺς τόπους τῆς ὑδρογειοῦ)] (τ. II, σ.328): «μετὰ ταῦτα Ἀμμωνος καὶ Διονύσου μεταστάντων ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἰς τὴν ἀθανασίαν, τὸν Δία φασὶ βασιλεύσαι τοῦ σύμπαντος κόσμου, κεκολασμένων ὄντων τῶν Τιτῶν, καὶ μηδενὸς ὄντος τοῦ τολμήσαντος δι' ἀσέβειαν ἀμφισβητῆσαι τῆς ἀρχῆς» [δηλ. μετὰ ἀπ' αὐτὰ ἀφοῦ ὁ Ἀμμων καὶ ὁ Διόνυσος μετεβλήθησαν ἀπὸ ἀνθρώποι εἰς ἀθανάτους, λέγουσι ὅτι ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσε στὸν σύμπαντα κόσμον, ἀφοῦ ἐτιμωρήθησαν οἱ Τιτῶνες, καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νὰ τολμήσῃ ἀπὸ ἀσέβεια νὰ τοῦ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀρχηγίαν].

Οἱ ἥρωας ὅμως τοῦ ἑλληνικοῦ πανθέου δὲν ἦσαν μεμονωμένοι, ὡς ἐνομιζέτο, ἀλλὰ κάθε ὄνομα μὲ κωδικὴ σημασία ὑποκρύπτει σειρὰν ὅλην ἡρώων, μυστῶν, ἐξερευνητῶν, ποὺ ὤθησαν τὴν ἀνθρωπότητα στὴν πρόοδο καὶ τὸν πολιτισμό. Ἱστορικά π.χ. μᾶς δίδονται 3 τουλάχιστον Ἡρακλεῖς, 3 Διόνυσοι καὶ 3 Ὀρφεῖς, πλὴν ὅμως Ἡρακλῆς σημαίνει «κλέος τῆς Ἡρας» ἢ Ἡρα ταυτίζεται μὲ τὴν Δήμητρα· Δημήτηρ= Γῆ Μητήρ (ὡς ρητῶς εἰς τ. XV τοῦ Πλουτάρχου, Ἡθικά, ∞ 157, σ.284: «Ἡραν... τὴν γῆν ὀνομάζει», εἶναι ἄρα τὸ κλέος τῆς Γῆς, ὁ ἐρευνητῆς ἀνθρώπος. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς Μίνως, φαίνεται, ὅτι ἀποτελεῖ τίτλον τῶν ἡγεμόνων-βασιλέων τῆς Κρήτης· (τ. III, σ.6): «Μίνως πρῶτος ἑλλήνων ναυτικὴν δύναμιν ἀξιόλογον συστησάμενος ἐθαλαττοκράτησε» [δηλ.: ὁ Μίνως, ἀφοῦ πρῶτος ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας συνέστησε ναυτικὴ δύναμι, ἐπεκράτησε στὴ θάλασσα] (τ. III, σ. 310): «Μίνω κτήσασθαι καὶ δύναμιν ναυτικὴν μεγάλην καὶ τῶν τε νήσων τὰς πλείστας καταστρέψασθαι καὶ πρῶτον τῶν Ἑλλήνων θαλαττοκρατῆσαι» [δηλ.: Ὁ Μίνως ἀπέκτησε καὶ μεγάλην ναυτικὴν δύναμιν καὶ ἀπὸ τῶν νήσων τῶν πλείστες καλυπτάζε καὶ πρῶτος ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἐπεκράτησε στὴ θάλασσα] (τ. III, σ. 324): «Μίνως, ὁ Διὸς καὶ Εὐρώπης, βασιλεύων τῆς Κρήτης καὶ μεγάλας δυνάμεις ἔχων πεζὰς τε καὶ ναυτικάς, ἐθαλαττοκράτει καὶ πολλὰς ἀποικίας ἐξαπέστειλεν ἐκ τῆς Κρήτης... διόπερ ἐν ταῖς νήσοις ἅμα καὶ κατὰ τὴν Ἀσίαν τὰς ἐπωνυμίας ἔχουσι Κρητῶν λιμένες καὶ Μινῶα καλούμεναι». [δηλ.: Ὁ Μίνως, ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ποὺ βασίλευε στὴν Κρήτη καὶ εἶχε μεγάλες δυνάμεις ναυτικὲς καὶ πεζικὲς, ἐπικρατοῦσε στὴ θάλασσα καὶ πολλὰς ἀποικίας ἐξαπέστειλε ἀπὸ τὴν Κρήτην... γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἰς τὰ νησιὰ συγχρόνως καὶ πρὸς τὴν Ἀσίαν ἔχουν τῶν ὀνομασίης λιμένες Κρητῶν καὶ ὀνομάζονται Μινῶες]. Τελευταῖες ἐρευνες ἀρχαιολόγων στὶς μεγάλες λίμνες τοῦ Καναδᾶ καὶ στὴν Μ. Βρεταννία ἀπεκάλυψαν ὀρυχεῖα οὐρανίου Κρητῶν, πρᾶγμα ποὺ ἐξηγεῖ καὶ τὴν λ. ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ ὀρυκτὰ καὶ ὀρυχεῖα: Μινῶες τὰ ὀνόμαζαν οἱ Κρηῖτες, mines καὶ minerals τὰ ὀνόμασαν διεθνῶς. Γιὰ τὴν Κρήτη, ἔδρα τοῦ Μίνωα, ἐγνώριζαν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, τὴν γεωπολιτικὴ τῆς σημασία, ποὺ βρῆκαν οἱ ὑπερδυνάμεις στὰ μέσα τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Τοῦτο προκύπτει καὶ ἀπὸ τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας Διόδωρου τοῦ Σικελιώτου (τ. II σ.396): «Εὐρυσθέως προστάξαντος ἄθλον δέκατον τὰς Γηρυόνοιο βουὸς ἀγαγεῖν... Ἡρακλῆς, τὸν πόνον τοῦτον μεγάλῃς προσδεόμενον παρασκευῇς καὶ κακοπαθείας, συνεστήσατο στόλον ἀξιόλογον καὶ πλῆθος στρατιωτῶν ἀξιόχρεων ἐπὶ ταύτην στρατείαν... τὰς δυνάμεις ἡθροισεν εἰς Κρήτην, κεκρικῶς ἐκ ταύτης ποιεῖσθαι τὴν ὁρμήν, σφόδρα γὰρ εὐφυνῶς ἡ νῆσος κεῖται πρὸς τὰς ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην στρατείας...» [δηλ.: Ὅταν ὁ Εὐρυσθεὺς πρόσταξε τὸν δέκατον ἄθλον, νὰ φέρῃ τὰ βῶδια τοῦ

Γηρυόνη..., ὁ Ἑρακλῆς τὸν ἀγῶνα αὐτόν γνωρίζων, ὅτι εἶχεν ἀνάγκη προπαρασκευῆς καὶ κακοπαθείας, ἔφτιαξε ἀξιόλογο στόλο καὶ ἀξιόμαχο πληθὸς στρατιωτῶν δι' αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν... συνήθροισε τὶς δυνάμεις στὴν Κρήτη, διότι ἔκρινε ἀπὸ αὐτὴν νὰ ἐξορμήσῃ, διότι ἡ νῆσος εἶναι εἰς πολὺ κατάλληλη θέσι διὰ τὶς ἐκστρατεῖες σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη...]. Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι καὶ οἱ πτήσεις ἄρχισαν ἀπὸ τὴν Κρήτη (Δαίδαλος καὶ Ἴκαρος) κλπ.

Στὴν Παγχαία (= Αὐστραλία)

Ἡ μυθικὴ *Παγχαία*, *Λεμουρία* ἢ *Μού*, καθ' ἡμᾶς εἶναι ἡ 3η χαμένη ἑλληνικὴ ἡπειρος (Ἐτλαντὶς, Αἰγίης οἱ 2 γνωστές, Παγχαία ἢ 3η), ποὺ ὑπῆρξεν ἡ ἑλληνικὴ βάσι τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, ποὺ κατέστησαν ὁ Δίας καὶ οἱ Ἀργοναῦτες ἑλληνικὸν καὶ «εἰρηνικό» καὶ ὡς βάσιν ἑλληνικὴ θεωρῶ τὴν σημερινὴ Αὐστραλία. Σημειῶ, ὅτι τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1988, ποὺ ἐώρταζαν οἱ Αὐστραλοὶ τὰ 200 ἔτη πολιτισμοῦ τῆς Αὐστραλίας, ἐπεσκέφθην τὸ Σίδνεϋ καὶ φωτογράφισα σὲ παρθένο πάρκο του, σὲ θέσι ὀνομαζομένη *Sea Fort* (=θαλασσιο ὄχυρὸ) ὑπολείμματα οἰοῦναι «Πελασγικοῦ» τείχους, μὲ βράχους κυβικοὺς καὶ ὑπολείμματα κολλητικῆς οὐσίας, κονίαμα σὲ μερικοὺς, καὶ ἓνα βραχογράφημα: τὸν Ἑρμῆ, ὕψους 1,90 μ., προσγειούμενο, ποὺ ἐδημοσιεύσαμε στὴν Αὐστραλία (εἰκόνες τοῦ τείχους καὶ τῆς γλυφῆς παραθέτουμε ἐδῶ). Διεσώθη ἀπὸ τὸν Διόδωρο εἰς τ.ΙΙΙ, σ. 214: «Ἐχει δ' ἡ Παγχαία κατ' αὐτὴν πολλὰ τῆς ἱστορικῆς ἀναγραφῆς ἀξία, κατοικοῦσι δ' αὐτὴν αὐτόχθονες μὲν οἱ Παγχαῖοι λεγόμενοι, ἐπήλυδες δὲ Ὀκεανῖται καὶ Ἰνδοὶ καὶ Σκύθαι καὶ Κρήτες, πόλις δ' ἐστὶν ἀξιόλογος ἐν αὐτῇ, προσαγορευομένη μὲν Πανάρα, εὐδαιμονία διαφέρουσα, οἱ δὲ ταύτην οἰκοῦντες καλοῦνται μὲν ἰκέται τοῦ Διὸς Τριφυλίου, μόνοι δ' εἰσὶ τῶν τῇ Παγχαίαν χώραν οἰκούντων αὐτόνομοι καὶ ἀβασίλευτοι, ἄρχοντας δὲ καθιστᾶσι κατ' ἐνιαυτὸν τρεῖς, οὗτοι δὲ θανάτου μὲν οὐκ εἰσὶ κύριοι, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα διακρίνουσι, καὶ αὐτοὶ μέγιστα ἐπὶ τοὺς ἱερεῖς ἀναφέρουσι...» [δηλ.: Ἡ Παγχαία ἔχει πολλὰ ἀξία νὰ καταγραφῶν δι' αὐτὴν ἱστορικά, καὶ τὴν κατοικοῦν αὐτόχθονες, οἱ λεγόμενοι Παγχαῖοι, ἔποικοι δὲ Ὀκεανῖτες καὶ Ἰνδοὶ καὶ Σκύθαι καὶ Κρήτες, ὑπάρχει δὲ πόλις ἀξιόλογος σ' αὐτὴν, ποὺ ὀνομάζεται Πανάρα, ποὺ ὑπερέχει σ' εὐδαιμονία, αὐτοὶ δὲ ποὺ τὴν κατοικοῦν ὀνομάζονται «ἰκέται τοῦ Τριφυλίου Διὸς», οἱ μόνοι τῶν κατοίκων τῆς χώρας τῆς Παγχαίας ποὺ εἶναι αὐτόνομοι καὶ ἀβασίλευτοι. Ὅρίζουν δὲ ἄρχοντες ἐτησίως τρεῖς, αὐτοὶ δὲ δὲν ἐπιβάλλουν θανατικὴ ποινὴ, μποροῦν νὰ κρίνουν ὅλα τὰ ἄλλα καὶ αὐτοὶ τὰ μέγιστα ἀναφέρουν στοὺς ἱερεῖς]. Καὶ εἰς τὸν τ.ΙΙΙ, σλ.220: «μετὰ δὲ τὸ προειρημένον πεδίον ὄρος ἐστὶν ὑψηλόν, καθιερωμένον μὲν θεοῖς, ὀνομαζόμενον Δίφρος καὶ Τριφύλιος Ὀλυμπος» [δηλ.: μετὰ τὴν πεδιάδα ποὺ εἶπαμε ὑπάρχει ὑψηλὸν ὄρος, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένο στοὺς θεοὺς, καὶ ὀνομάζεται Δίφρος καὶ Τριφύλιος Ὀλυμπος]. Καὶ στὴ σ. 222: «οἱ μὲν ἱερεῖς τῶν πάντων ἦσαν ἡγεμόνες» [δηλ.: οἱ ἱερεῖς ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ ὄλων]· στὴ σ. 224: «μυθολογοῦσι δ' οἱ ἱερεῖς τὸ γένος αὐτοῖς ἐκ Κρήτης ὑπάρχειν, ὑπὸ Διὸς ἡγμένος εἰς τὴν Παγχαίαν, ὅτε κατ' ἀνθρώπους ὧν ἐβασίλευεν τῆς οἰκουμένης, καὶ τούτων σημεῖα φέρουσι τῆς διαλέκτου, δεικνύντες τὰ πολλὰ διαμένειν αὐτοῖς Κρητικῶς ὀνομαζόμενα τὴν τε πρὸς αὐτοὺς οἰκειότητα καὶ φιланθρωπίαν ἐκ προγόνων παρεληφέναι, τῆς φήμης ταύτης τοῖς ἐκγόνοις παραδιδομένης ἀεὶ». [Δηλ.: μυθολογοῦν οἱ ἱερεῖς, ὅτι κατὰγονται ἀπὸ τὴν Κρήτη, καὶ ὠδηγήθησαν στὴν Παγχαία ἀπὸ τὸν Δία, ὅταν εὕρισκόμενος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐβασίλευεν τῆς οἰκουμένης καὶ αὐτῶν δείγματα φέρουν ἀπὸ τὴν διάλεκτο, ὑποδεικνύοντες ὅτι τὰ πολλὰ σ' αὐτὴν παραμένουν σ' αὐτοὺς ὅπως στὴν Κρήτη ὀνομαζόμενα καὶ τὴν εἰς αὐτοὺς οἰκειότητα καὶ φιλανθρωπία (ἐννοοῦν τὴν φιλοξενία) ἔχουν παραλάβει ἀπὸ τοὺς προγόνους, ἔσαι παραδιδομένης αὐτῆς τῆς φήμης εἰς τοὺς ἀπογόνους...]. Αὐτὴν τὴ φήμη ὀφείλομε καὶ ἡμεῖς νὰ παραδώσωμε στοὺς ἀπογόνους μας, ὅπως οἱ Παγχαῖοι-Κρήτες- Ἑλληνας.

Ἡ ἐκπληκτικὴ πανάρχαια βραχογραφία τοῦ «Προσγειουμένου Ἑρμοῦ» στὸ Sea-Fort τῆς Αὐστραλίας, ἑλληνικωτάτη ἀπὸ κάθε ἄποψη. (Φωτογραφία Κωνσταντίνου Γεωργανᾶ).

Πολλὲς Ἀργοναυτικὲς Ἐκστρατεῖες

Κι' ἄλλο παράλιο τοῦ Αἰγαίου ὑπῆρξε βάσις ἐκτοξεύσεως ἀνθρώπων ἐρευνητῶν, ἐκπολιτιστῶν, ἢ Ἰωλκός (Βόλος), ἢ γνωστὴ βάσις τῶν Ἀργοναυτῶν, τῆς Ἀργοῦς καὶ τοῦ Ἰάσονος. Τὸ ὄνομα *Ἰάσων* ἐτυμολογούμενον ἀποκαλύπτει σπουδαῖες ἔννοιες καὶ ἀποδίδει τὸν ρόλον τοῦ Αἰγαίου καὶ τῶν Ἑλλήνων του. Ἀφορμὴ γιὰ ἔρευνα μᾶς ἔδωσεν, κατὰ τὴν ἐκεῖ ἐπίσκεψί μας, ὁ ἀρχαῖος θεὸς τῆς ἱατρικῆς τῶν Φιλιππίνων, ὁ *Γιασίν* = Ἰάσων. Εἶναι μετοχὴ μέλλοντος τοῦ *ιάω-ἰῶ (-μαι)* καὶ σημαίνει: ὁ μέλλων νὰ θεραπεύσῃ. Τοῦτο ὑποδηλοῖ καὶ τὸν σκοπὸ, τὴν ἰδέα τῆς/τῶν Ἀργοναυτῶν ἐκστρατειῶν, πού ἦταν θεραπευτικός, πρὸς θεραπείαν ὅμως τῆς νόσου τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, τῆς ἀγνοίας, πού φέρει τὴν βαρβαρότητα, τὸ φόβο καὶ τὶς προλήψεις. Φάρμακα εἶχε τὴν γνώσι, τὶς μοῦσες καὶ τὰ μυστήρια. Γι' αὐτὸ ἐθεοποιήθη καὶ στὶς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ. Γυναιῖκα του ἡ Μήδεια, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ κόρη τῆς Ἑκάτης. Αὐτὲς εἶναι οἱ πρῶτες *φαρμακεύτριαι* = παρασκευάστριες φαρμάκων. *Μήδεια*: ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ *μη ἡδεῖα* = μὴ γλυκεῖα = πικρά (τὰ φάρμακα εἶναι πικρά). Στὴν *Θεογονίᾳ* («Πάπυρος», σ. 136) λέγεται: *ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν* [δηλ. ὑπὸ τὸν Ἰάσωνα τὸν ποιμένα λαῶν], ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ, τοῦ δίδει δηλ. θεῖαν ιδιότητα ὁ Ἡσίοδος. Μὲ τὰ νέα αὐτὰ στοιχεῖα ἀποκαλύπτεται τὸ ἐπιστημονικῶς ἀκριβολόγον τοῦ Ἡσιόδου καὶ τῶν ἀρχαίων γενικῶς συγγραφῶν.

Καὶ σφάλμα εἶναι νὰ θεωροῦμε τὴν Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία μία καὶ μόνη (μάλιστα δὲ ἀπὸ τὴν Ἰωλκὸς στὴν Κολχίδα). Ἀπὸ πλῆθος κειμένων καὶ εὐρημάτων, ὥς τὸ προαναφερθὲν καὶ τὰ κατωτέρω, φαίνεται, ὅτι ἅπειρες ἦταν οἱ Ἀργοναυτικὲς ἐκστρατεῖες καὶ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ὡς ἀναφέρει ὁ Διόδωρος, οἱ Ἀργοναῦται πῆγαν στὸν «ἌΑ-

ξενον Πόντον» (δχι στὸν Εὐξεινο). Ὁ Εὐξείνιος, ποὺ τὰ παράλια του ἦσαν ἑλληνικὲς ἀποικίες, εἶναι μόνον φιλόξενος καὶ ὄχι ἄξενος, διότι καὶ σὲ τρικυμία φιλόξενα παράλια μὲ ἑλληνες παρῆχον καταφύγιο. Ἄξενος ἦταν ἄλλος, ὁ Ἀτλαντικός.

Ὁ Διόδωρος Σικελιώτης λέγει (τ. II, σ. 522): «οὐκ ὀλίγοι τῶν τε ἀρχαίων συγγραφέων καὶ τῶν μεταγενεστέρων, ὧν ἔστι καὶ Τίμαιος, φασὶ τοὺς Ἀργοναύτας μετὰ τὴν τοῦ δέρου ἀρπαγὴν πυθομένουσ' ὑπ' Αἰήτου προκατελῆφθαι ναυσὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου, πρᾶξιν ἐπιτελέσασθαι παράδοξον καὶ μνήμης ἀξίαν, ἀναπλεύσαντες γὰρ αὐτοὺς διὰ τοῦ Τανάιδος (σημερινοῦ Δόν) ποταμοῦ ἐπὶ τὰς πηγάς, καὶ κατὰ τόπον τινὰ διεκκύσαντας, καθ' ἑτέρου πάλιν ποταμοῦ τὴν ρύσιν ἔχοντος εἰς τὸν ὠκεανὸν καταπλεῦσαι πρὸς τὴν θάλατταν, ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων εἰς τὴν δύσιν κομισθῆναι τὴν γῆν ἔχοντας ἐξ εὐνώνμων καὶ πλησίον γινομένων Γαδείρων (τὸ σημερινὸ Κάδιξ) εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλατταν (mare nostrum: μετάφρασις ὑπὸ τῶν Ρωμαίων) εἰσπλεῦσαι, ἀποδείξεις δὲ τούτων φέρουσι, δεικνύντες τοὺς παρὰ τὸν Ὠκεανὸν κατοικοῦντας Κελτοὺς σεβομένους μάλιστα τῶν θεῶν τοὺς Διοσκόρους. παραδόσιμον γὰρ αὐτοὺς ἔχειν ἐκ παλαιῶν χρόνων τὴν τούτων τῶν θεῶν παρουσίαν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ γεγεννημένην. εἶναι δὲ καὶ τὴν παρὰ τὸν ὠκεανὸν χώραν οὐκ ὀλίγας ἔχουσαν προσηγορίας ἀπὸ τε τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν Διοσκόρων» [δηλ.: πολλοὶ καὶ ἀπὸ τούτων ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ τοὺς μεταγενεστέρους, στοὺς ὁποίους περιλαμβάνεται κι' ὁ Τίμαιος, λέγουν, ὅτι οἱ Ἀργοναῦτες μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ δέρματος, ὅταν πληροφορήθηκαν τὴν κατάληψιν ἀπ' τὸν Αἰήτη τοῦ στομίου τοῦ Πόντου, ἐπιτέλεσαν πρᾶξιν παράδοξον, ποὺ ἀξίζει νὰ ὑπενθυμίζεται. Ἀφοῦ ἀνέπλευσαν διὰ τοῦ ποταμοῦ Τανάϊ (Δόν) πρὸς τὶς πηγές του, σὲ κάποιον τόπο ἀφοῦ ἔσυραν τὸ πλοῖο, δι' ἄλλου ποταμοῦ ποὺ ἔχει τὴν ρύσιν στὸν ὠκεανὸ (Βόλγα) κατέπλευσαν πρὸς τὴν θάλασσαν (σημ: σ' ἓνα σημεῖο ὁ Δόν — Τανάϊς — κάμπτει πρὸς Ἀνατολὰς καὶ στρέφει πρὸς βορειοδυτικὰ, ὅπου πηγάζει, ὁ δὲ Βόλγας κατερχόμενος στρέφει πρὸς ἀνατολὰς καὶ ρεεὶ στὴν Κασπία· σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο πλησιάζουν οἱ δύο ποταμοί, ἐκεῖ ἔσυραν τὴν Ἀργώ, ἀνέπλευσαν τὸ Βόλγα πρὸς τὶς πηγές του, ὅπου συναντᾷ τὶς πηγές μικροῦ ποταμοῦ Δβίνα, ποὺ χύνεται στὸν Ἀρχάγγελο), ἀπὸ δὲ τοῦ βορρᾶ μετέβησαν εἰς τὴν Δύση, ἔχοντας τὴν ξηρὰν ἀριστερά, καὶ ἀφοῦ πλησίασαν στὰ Γάδαιρα στὴ θάλασσά μας (Μεσόγειο) εἰσέπλευσαν. Ἀποδείξεις αὐτῶν φέρουν, ἐπιδεικνύοντες τοὺς Κέλτες ποὺ κατοικοῦν στὰ παράλια τοῦ Ὠκεανοῦ (σημ: Σκανδιναvoὺς, Σκώτους, Ἰρλανδοὺς κ.λπ.), ποὺ ἐσέβοντο ἀπὸ ὅλους τοὺς θεοὺς τοὺς Διοσκόρους. Διότι ἡ παράδοσί τους ἔλεγε ὅτι ἡ παρουσία αὐτῶν τῶν θεῶν ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς χρόνους προήρχετο ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ]. Ἀπὸ τὸ χωρίο αὐτὸ προκύπτει ἡ συνεχὴς ἐπανάληψις αὐτοῦ τοῦ περίπτου, ποὺ καὶ γιὰ σημερινούς ἱστοπλοῦς εἶναι δυσχερέστατος (ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν «Δαυλόν», τ. 76, μηνὸς Ἀπριλίου 1988, σ. 4323, σχετικὸν χάρτη τὸ πρῶτον ἐμφανισθέντα).

Ὁ Κέλτης, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ αὐτός, ἱππεὺς τοῦ κέλτος (ταχέος = celer λατ.) ἵππου, ἔχει ἄμεση σχέσι, αἵματος καὶ ἐτυμολογικὴν, μὲ τοὺς Ἀργοναῦτες Ἑλληνες. Εἰς ἐπίρωσιν αὐτῶν: ἡ ἑλληνικὴ ρίζα λάντ- ἐνδεικτικὰ (Ἀτ/λας, Ἀτ/λαντίς, Ἀτα+λάντ/η, σὲ σύνθετη ἑλληνικὴ μορφή δίδει τὰ σημαντικότερα τοπωνύμια στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ πορεία (πορεῖς) τῶν Ἀργοναυτῶν μέσα ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς τῆς Ρωσίας, τὸν Βόρειο Παγωμένο καὶ τὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανὸς καὶ τὴν Μεσόγειο. Σημειωτέον ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν προσφάτως ἀνεκοίνωσε τὴν εὑρεσὶ ἑλληνικῶν τάφων στὰ παράλια τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὠκεανοῦ· Greenland: τὴν ὑγρὴν — green — λάντ· Scot/land: ἡ λάντ- τῆς Σκωτίας - σκότους· Ἰρε/λανδ: (Ἰρίς/λάντ ἡ χώρα τῆς Ἰριδος, ὅπως ἀναφέρει ὁ Διόδωρος Σικελιώτης ὅτι ὠνομάζετο ἡ Ἰρλανδία = Ἰρίς).

Οἱ Ἀργοναῦτες, ἐπιβεβαιοῦντες μὲ συμμετοχὴ τῶν τὸ διαχρονικὸν καὶ πολλαπλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν ἐκστρατειῶν, εἶναι ὅλοι ἐπώνυμοι ἥρωες, ἡμίθεοι καὶ θεοί, ἦσαν 54 ἢ 104, ἀφοῦ ἦσαν μόνο οἱ Θεσπίου παῖδες 50. Διόδωρος (β. IV 40 1-5): «Θέσπιος Ἐρεχθέως ἐγέννησεν ἐκ πλειόντων γυναικῶν θυγατέρας πενήτηκοντα... ἀπάσαις μιγείς Ἡρακλῆς καὶ ποιήσας ἐγκοῦς, ἐγένετο πατήρ υἱῶν ν' λαβόντων τὴν κοινὴν προσηγορίαν ἀπὸ τῶν Θε-

σπιάδων». [Δηλ.: ὁ Θέσπιος τοῦ Ἐρεχθέως ἐγέννησεν ἀπὸ περισσότερες γυναῖκες 50 κόρες... ἀφοῦ μὲ ὅλες συνευρέθη ὁ Ἡρακλῆς καὶ τὶς ἐγονιμοποίησε, ἐγένε πατὴρ 50 υἱῶν, ποὺ ἔλαβαν τὴν κοινὴν ὀνομασία ἀπὸ τὶς Θεσπιάδες].

Ἀπὸ αὐτοὺς δὲ (ἀναφερόμενους στὴ σ. 472 τ.Π, «*Ἰάσωνα καθελκύσαντα τὸ σκάφος... ἐκλέξας τοὺς ἐπιφανεστάτους ἀριστεῖς, ὥστε σὺν αὐτῷ ἅπαντας εἶναι πεντήκοντα τέσσαρας, τοῦτων ὑπάρχειν ἐνδοξοτάτους Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, ἔτι δ' Ἡρακλέα καὶ Τελαμώνα, Ὀρφέα καὶ τὴν Σχοινέως Ἀταλάντην* (ποὺ μὲ τὶς 6 θεές τοῦ Ὀλύμπου μαρτυρεῖ τὸν ισότιμο ρόλο τῆς γυναίκας στὴ ζωὴ τῶν ἀρχαιοελλήνων), *ἔτι δὲ τοὺς Θεσπίου παῖδας... τὴν δὲ ναῦν Ἀργῶ προσαγορευθῆναι κατὰ τινος τῶν μυθογράφων ἀπὸ τοῦ τὸ σκάφος ἀρχιτεκτονήσαντος Ἀργου καὶ συμπλεύσαντος ἔνεκα τοῦ θεραπεύειν αἰεὶ τὰ ποιοῦντα μέρη τῆς νεώς, ὡς ἔνιοι λέγουσι ἀπὸ τῆς περὶ τὸ τάχος ὑπερβολῆς*» [δηλ.: ἀφοῦ ὁ Ἰάσων καθέλκυσε τὸ σκάφος... καὶ διάλεξε τοὺς πιὸ ἐπιφανεῖς ἀρίστους, ὥστε μαζί του νὰ εἶναι ὅλοι 54, καὶ σ' αὐτοὺς νὰ περιλαμβάνωνται οἱ ἐνδοξότατοι Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ἀκόμη δὲ οἱ Ἡρακλῆς καὶ Τελαμών, Ὀρφεὺς καὶ Ἀταλάντη κόρη τοῦ Σχοινέως, ἀκόμη δὲ οἱ Θεσπιάδες... τὸ δὲ πλοῖο ὠνόμασε Ἀργῶ, σύμφωνα μὲ μερικοὺς μυθογράφους ἀπὸ τὸν ναυπηγὸ τοῦ σκάφος Ἀργον ποὺ συνέπλευσε, γιὰ νὰ ἐπισκευάζῃ πάντα τὰ χρεῖαν ἔχοντα μέρη τοῦ πλοίου, καί, ὡς μερικοὶ λέγουν, ἀπὸ τῆς ὑπερβολικῆς ταχύτητός του...] (σ. 480): «*Βορέαδας*» (σημ. Ζήτην καὶ Κάλαϊν) (σ. 482): «*Φοινίδες*» (σ. 494): «*Ἴφιτον Εὐρυσθέως ἀδελφόν*» (σ. 496): «*Ἰφικλον*» (σ. 494): «*Λαέρτην*», τέλος «*Ἀρμενον*» κ.λπ. ἦτοι ἥρωες, ποὺ ἐξῆσαν καὶ ἔδρασαν εἰς διαφόρους χρόνους, πράγματα ποὺ μαρτυροῦν τὸ διαχρονικὸν αὐτῶν τῶν ἐκστρατειῶν. Στὰ Ὀρφικὰ ἀναφέρονται ὀνομαστικὰ 51 Ἀργοναῦται (ἐκδοσ. Ι. Πασσαῖ (σελ. 123).

Στὴ Βόρειο καὶ Δυτικὴ Εὐρώπη

Οἱ ἥρωες καὶ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων δὲν ἀρκέστηκαν νὰ ἐπέρχωνται ὅλη οἰκουμένην καὶ νὰ τὴν ἐκπολιτίзουν, δίδοντες τὸν λόγον, τὴν ισότιτα καὶ τὴν δημοκρατίαν, ἀλλὰ διάνοιξαν τὶς ἐπικοινωνίες τῆς οἰκουμένης μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν χῶρο τοῦ Αἰγαίου. Ὁ Διόδωρος διασώζει γιὰ τοὺς Ὑπερβορέους (τ. ΙΙ σ. 38): «*Ἐκαταῖος καὶ τινες ἕτεροὶ φασιν ἐν τοῖς ἀντιπέρας τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν Ὠκεανὸν νῆσον εἶναι οὐκ ἐλάττω τῆς Σικελίας... ταύτην ὑπάρχειν μὲν κατὰ τὰς ἄρκτους, κατοικεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Ὑπερβορέων ἀπὸ τοῦ πορρωτέρω κείσθαι τῆς βορείου πνοῆς... Μυθολογοῦσι δ' ἐν αὐτῇ Λητῶ γεγονέναι. (Ἄλλὰ Λητῶ συγγενῆς τῆς δωρικῆς λ. Λατῶ ἀρχ. πόλεως τῆς Κρήτης καὶ τῆς λ. τῆς Καρικῆς ἐλληνικῆς διαλέκτου, ποὺ σημαίνει γυνή, *lada*, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ Ἀγγλική λ. *lady*) διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι... ὑπάρχειν δὲ καὶ κατὰ τὴν νῆσον τέμενος Ἀπόλλωνος μεγαλοπρεπὲς καὶ ναὸν ἀξιόλογον... σφαιροειδῆ τῷ σχήματι. καὶ πόλιν ὑπάρχειν ἱερὰν τοῦ θεοῦ τούτου... καὶ τῶν Ἑλλήνων παραβαλεῖν τινὰς εἰς Ὑπερβορέους, καὶ ἀναθήματα πολυτελεῖ καταλιπεῖν γράμμασιν ἐλληνικοῖς ἐπιγεγραμμένα» [δηλ.: Ὁ Ἐκαταῖος καὶ μερικοὶ ἄλλοι λέγουν, ὅτι στοὺς ἀντιπέραν τόπους τῆς χώρας τῶν Κελτῶν πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ ὠκεανοῦ εἶναι νῆσος ὅχι μικρότερη τῆς Σικελίας... αὕτῃ εὐρίσκεται μὲν πρὸς βορρᾶν, κατοικεῖται δὲ ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Ὑπερβορέων, διότι εὐρίσκεται μακρότερα ἀπὸ τὴν βόρεια πνοή... Μυθολογοῦν δὲ ὅτι εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ἡ Λητῶ. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόλλων περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους θεοὺς τιμᾶται ἀπ' αὐτοὺς... ὑπάρχει δὲ καὶ τέμενος τοῦ Ἀπόλλωνος μεγαλοπρεπὲς στὴ νῆσο καὶ ἀξιόλογος ναός... σχήματος σφαιροειδοῦς... ὑπάρχει καὶ ἱερὰ πόλις αὐτοῦ τοῦ θεοῦ... καὶ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας μερικοὶ περνοῦν ἀπὸ τοὺς Ὑπερβορείους, καὶ ἀφήνουν ἀναθήματα πολυτελεῖ μὲ ἐλληνικὰς ἐπιγραφάς...]. Εἰς αὐτῶν βλέπομε τὴν ἁμεση σχέσι Ὑπερβορέων μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἐτησία αὐτῶν κάθοδο στὴ Δῆλο. Συνεχίζομε (τ. ΙΙ, σ.40): «*ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῶν Ὑπερβορέων Ἀβαριν εἰς τὴν Ἑλλάδα κα-**

ταντήσαντα τὸ παλαιὸν ἀνασῶσαι τὴν πρὸς Δηλίους εὐνοίαν καὶ συγγένειαν» [δηλ.: ἐπίσης καὶ ἀπὸ τοὺς Ὑπερβορείους εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέληξε ὁ Ἄβαρις παλαιὰ γὰρ νὰ ξαναποκτήσῃ τὴν πρὸς Δηλίους εὐνοίαν καὶ συγγένειαν...]. Σημειωτέον, ὅτι ὁ Ἄβαρις ὑπῆρξεν αἰνιγματική μοφή, μὲ τὸν Πυθαγόρα ὁμοτράπεζος, τὸ δὲ ὄνομά του ἐτυμολογικῶς προδίδει γνῶσιν ἴσως τῆς ἀ-βαρύτητος («ἀντιβαρύτητος»), ποὺ μανιωνδῶς ἐρευνοῦν οἱ ἐρευνηταί, γιὰ τὶς ὑπερδυνάμεις κυρίως, σήμερα. Ἡ συνεχὴς ἐπαφὴ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῶν Ὑπερβορείων προκύπτει καὶ ἀπὸ τὰ *Ἡθικά* τοῦ Πλουτάρχου («Περὶ μουσικῆς» τ. XIV): «καὶ τὰ ἐξ Ὑπερβορείων ἱερὰ μετ' αὐτῶν καὶ συρίγγων καὶ κιθάρας εἰς τὴν Δῆλόν φασιν τὸ παλαιὸν στέλλεσθαι» [δηλ.: λέγουν ὅτι παλαιὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀπὸ τοὺς Ὑπερβορείους μὲ αὐλοὺς καὶ σύρριγγες καὶ κιθάραν στὴν Δῆλον ἐστέλλοντο].

Ἀπὸ τοπωνύμια καὶ γλωσσικά μνημεῖα μπορεῖ νὰ ἰχνηλατηθοῦν πορεῖες ξηρᾶς, θαλάσσης καὶ ἀέρος τῶν προϊστορικῶν Ἑλλήνων ἡρώων, ποὺ ἦσαν ὅλοι, ὄχι τυχαῖα, μύστες, ἐρευνητές, ἐκπολιτιστές τῆς ἀνθρωπότητος.

Στὸν Εἰρηνικό, τὴν Ἰαπωνία κ.λπ.

Ἀποτελεῖ μυστήριον ἡ περίφημη ἑλληνικὴ σκαλισμένη στὸν βράχο πόλις *Πέτρα* τῆς Ἀραβίας: στὰ σύνορα τῆς Ἰορδανίας, ὑπάρχει ἡ Ἀθήνα τῆς Ἀραβικῆς χερσονήσου (τὸ *Aden*), στὸν Περσικὸ κόλπο τὸ *Ὁρμούζ*, ἀπὸ τὴν λέξι *ὄρμος*, τὰ 3 νησιωτικὰ συγκροτήματα στὸν Εἰρηνικὸ *Μικρονησία*, *Μελανησία*, *Πολυνησία* καὶ ἡ *Ἰνδονησία*, οἱ πολυπληθεῖς Λευκοὶ στὰ βόρεια τῆς Ἰαπωνίας μέσα στὴ μυρμηκία τῶν κιτρίνων, οἱ *Αἰνοὶ* (Ἴωνες), ἡ παρὰ τῶν Ἰαπῶνων ὀνομασία τῆς χώρας τῶν (= νήσων) *Nissan* καὶ τῆς Ἰνδονησίας *Indonissan*, ἡ χαμένη φυλὴ στὴ Γουινέα, προφερόμενη στ' Ἀγγλικά *Guinea*. *Γῆ νέα*, στὴν περιοχὴ τῆς Βαμμένα, μὲ ἀρχηγὸ φέροντα τὸν τίτλον *κεφάλαια* (κεφαλὴ) καὶ νεαρὸ συνομιλητὴ τῶν δημοσιογράφων μὲ τ' ὄνομα *Eufradis*=Εὐφραδῆς, (ἀπὸ δημοσίευμα τοῦ «National Geographic» τῆς ἀρχῆς τοῦ 1989), καθὼς καὶ τὰ πελώρια Κυκλαδικὰ ἐν μεγαλογραφίᾳ, θὰ ἔλεγα, ἀγάλματα τῶν Νήσων τοῦ Πάσχα, ποὺ οἱ ντόπιοι ἀποκαλοῦν «*μάτα κύτεράνι*» = ἐρμηνευόμενον ἴσως: «μάτια ποὺ κυτοῦν τὸν οὐρανόν», ὡς καὶ οἱ εὐρεθεῖσες στὸ νησί ἐπιγραφές, ποὺ παρουσίασε στὰ μέσα τοῦ 1989 ἡ Ἰσπανικὴ δορυφορικὴ τηλεόρασι καὶ τὶς ὠνόμασε «*scriptures βουστροφηδόν*», ποὺ εἶναι γραμμένες μὲ τὸ ἀρχαιότατο ἑλληνικὸ εἶδος γραφῆς, τὴν *βουστροφηδόν*, ὅπως δηλ. ὠργωνε ὁ ἐργάτης βοῦς.

Ἀποτελοῦν μυστήριον καὶ οἱ θεοὶ τῶν διαφορῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας, Ἀμερικῆς, Ἀφρικῆς καὶ Ὠκεανίας, ποὺ προσέξαμε ὅτι εἶναι οἱ ἑλληνικοὶ θεοί, ἀλλὰ καὶ φέρουν ἑλληνικὰ ὀνόματα. Τὸ ὄνομα *Θεός* προήλθε ἀπὸ τὸ *Δεὺς*, ἄλλος τύπος *Ζεὺς*, *Deus*, *Θεός*. Οἱ Κινέζοι εἶναι *Ταοῖσαι* καὶ *Ταό* σημαίνει *Θεό*. Τελευταῖα εὐρέθη μούμια Κινέζου αὐτοκράτορα, φέροντος νόμισμα στὸ στόμα του. «Ὅλα τὰ κινέζικα ἀγγεῖα, ἀρχαῖα καὶ νέα, φέρουν μαιάνδρους καὶ διπλὲς σπεῖρες. Ὁ μαιάνδρος, ἡ διπλὴ σπεῖρα, τὸ κύμα καὶ ἡ τετρακτὺς, γνωστὴ ὡς «σβάστικα», δὲν εἶναι διακοσμητικά, ὅπως ἐσφαλμένα διδαχθήκαμε, ἀλλὰ σύμβολα τοῦ ἀτέρμονος (ἀτέρμων: σύμβολον τοῦ ἀπείρου, ἄπειρος ὁ Θεός) ἥτοι σύμβολα τοῦ Θεοῦ. *Τεό* ἀπεκάλουν τὸν Θεό οἱ ἀρχαῖοι Ἀμερικανικοὶ λαοί, Ὀλμέκοι, Τολτέκοι, Ἀζτέκοι, Ἰνκας καὶ Μάγιας. Τὸ καταπληκτικώτερον εἶναι ὁ ἱερὸς τῶν Ἀζτέκων τόπος, μὲ πυραμίδες, ποὺ μεταφράζεται «οἶκος τοῦ Θεοῦ» καὶ στὴ διάλεκτό τους ὀνομάζουν *Teotihuacan*, ἑλληνικὰ ἴσως *θεότητος οἶκον*, ὅπως καὶ τὸ *Teohuacan* εἶναι ἄλλος ἱερὸς τόπος, ἴσως ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς λέξεις *θεοῦ οἶκος*. Οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ τῶν Ἰαπῶνων καὶ Κορεατῶν συμπίπτουν μὲ τοὺς ἰδικούς μας, ἥτοι ἡ *Γῆ Μήτηρ* - Δημήτηρ = *Matarasou*, *Matara/sou*, *Amatera/sou* Δωρικὸς τύπος *Μάταρά σου*, ἡ *Μήτηρ σου*: ὁ δικός μας θεὸς τοῦ Σύμπαντος, ὁ *Πάν*, στοὺς δύο αὐτοὺς λαοὺς λέγεται *Toran* = Τὸ Πάν. Ὁ θεὸς τῆς ἱατρικῆς ἀπώτατος τῶν Φιλιππίνων *Γιασίν* = Ἰάσων. Οἱ ἥρωες καὶ θεοὶ τῆς Βορείου Εὐρώπης ἔχουν ἑλληνικὰ ὀνόματα: *Uther* ὁ προϊστορικὸς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας = Αἰθῆρ καὶ ὁ

γιός του *Arthur* = ὁ Ἀρετῶρος (φέρων τὴν ἀρετὴν) ἢ Ἀρκοῦρος (τοῦ βορρᾶ): ἀπὸ τῶν ἀρκτων ἤρχοντο οἱ Ἀργοναῦτες. *Eschalibur* τὸ περίφημο ξίφος του = ἐκ καλύπτρας = ἀπὸ τῆς θήκης, ἀπὸ τὸ βράχο ἀνασπρῆν (ὁ μῦθος τῶν ἵπποτων τῆς Στρογγύλης Τραπεζίης καὶ ὁ μῦθος τοῦ Θησέα καὶ τῆς Αἴθρας ταυτόσημοι ὡς ἐδημοσιεύσαμε εἰς τὸν «Δαυλόν», τεύχος ὑπ' ἀριθ. 94 μηνὸς Ὀκτωβρίου 1989 σ. 5323-5329).

Uther, Thor-Θῶρ, Ἀθόρ, Ἀθαρ, Αἶθρα, Θῶραξ, πού προέρχονται ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ λέξι *Αἰθήρ*, πού σήμαινε τὸ ἀγνὸ καὶ ἄσπilon, τὸ παρθένο, θεά Ἀθηνᾶ γεννηθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, θεά τῆς σοφίας, σοφία τοῦ θεοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Δίας (fr. 157 σελ. 284 τ. XV Ἑθικῶν Πλουτάρχου: «Ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Αἰθέριον δύναμιν ἀλληγορούμενος»). Τέλος ἡ θεότης τοῦ μόνου λαοῦ, πού μαζὶ μὲ τοὺς Οὐγγρους προῆλθε ἀπὸ ἐξευρωπαϊκὰ φύλα, τῶν Φινλανδῶν, ἡ ἀνωτάτη θεὰ συμπίπτει μὲ τὴν Δήμητρα (Γῆ Μητέρα) καὶ διατηρεῖται ἐλληνικῇ: *Ilmaater* = ἡ μήτηρ.

★★★

Ἀπὸ τὰ λίγα αὐτὰ ἐνδεικτικὰ ἀποσπάσματα ἀναγκαῖα γίνεται ἡ ἀναθεώρησι τῶν ἀποψεῶν μας καὶ γιὰ τὴ Δημοκρατία τοῦ Κλεισθένους καὶ τοῦ Περικλέους, ἀφοῦ προϋπῆρξεν ἐκείνη τοῦ Διὸς καὶ γιὰ τὴν ἐκπολιτιστικὴ ἀκτίνα δράσεως τοῦ Αἰγαίου, πού δὲν περιωρίσθη στὴ Μεσόγειο καὶ τὸν Εὐξείνιο, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἄξενους ὠκεανούς καὶ ὅλη τὴν Ὑδρόγειο.

ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΡΥΤΙΝΟΥ

Παιδιά μου

Ἀκέρια στὴν καρδιά σας τὴν Ἑλλάδα
ἀπλᾶ, χωρὶς ξενόφερτα στολίδια,
βουνὰ καὶ κακοτράχαλα φαράγγια
τῆς κλεφτουριάς, π' ἀντιφεγγίζουν ἥλιους.

Δικὴ σας τραγουδάει ἰδέα πλάστρα
χερουβικά, ἐξαφτέρουγα, βαγγέλια,
τῆς ἡμερῆς χαρᾶς τὸ παραμῦθι
καὶ τὴν τραχειὰ τοῦ μπαρουτιοῦ ἀψάδα.

Δικά σας τὰ χλωρὰ ἰσκιωμένα ἐλάτια
σὲ μυστικὸ κελαηδισμό ἱστοροῦνε
τὴν ἀχρονὴ θωριά νεραϊδομάνας,
π' ἀνάστησεν αἰτόπουλα καὶ θρύλους.

Αὐτὴ ἡ γῆ ἡ ματόβρεχτη εἶν' δικὴ σας.
Γεμάτη λευτεριά, ἰδέες, φλόγα.
Αἰώνια ἀκατάλυτη κι ὥραία
τῶν Πλαταιῶν σπονδῇ, τῶν Σαλαμίνων.

Ψηλὰ τὸ κάστρο κι' ἄπαρτο, ὡς ὀρίζει
τοῦ Διγενῆ τὸ πάλεμα στὸ Γένος.
Νὰ μὴν τ' ἀγγίξει σύγνεφο καὶ μπόρα,
τοῦ Πίνδαρου ὡς ἤχει παιάνας, στίχος.

Δικὴ σας ἡ ζωὴ κι' ἡ ἄρνησή σας
στὸ δούλωμα τῆς σκέψης καὶ τοῦ πόθου.
Ξάστερο φῶς, νὰ λαμπαδιάζει μνηῆμες,
τὸ ἱερό μας Χτέες ἰχνηλατώντας.

Κορφὴ καὶ πολεμίστρα ἡ ψυχὴ σας.
Κανεῖς ἐχθρὸς τοῦ δόλου ξενοπάτης.
Πυρσὸς ἡ Ἑλλάδα, βόγγος καὶ λαχτάρα
τῆς λευτεριάς, π' ἀνασκιρτάει θεὸς σας.

Ἡ Φύση

● Κάθε ἄνθος καὶ μπουμπούκι εἶναι κι' ἀπὸ ἑνας ναὸς τῆς ὁμορφιάς. Καὶ τ' ἄρωμά του ὁ λιβανωτός, πού ὑψώνεται πρὸς τὴ Μητέρα Φύση.

● Γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦν στὶς ἀνθρώπινες σχέσεις ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη, χρειάστηκαν σκληροὶ νόμοι καὶ ἄτεγκτος κοινωνικὸς ἔλεγχος. Ἐν τούτοις τὰ ἀποτελέσματα πάντοτε πενιχρά. Ὅμως κανένας νόμος δὲν ἀπαιτήθηκε, οὔτε καὶ θεσπίστηκε ποτέ, γιὰ νὰ πεισθοῦμε ὅτι πρέπει νὰ πίνουμε νερό, ὅτι πρέπει νὰ ἀναπνέουμε, νὰ κοιμόμαστε, νὰ ἐρωτευόμαστε... Ὅ,τι δὲν δόθηκε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Φύση εἶναι τρωτό, ἐφήμερο καὶ ἀντικείμενο διχοστασίας.

● Τὰ καλύτερα τέκνα τοῦ ἀνθρώπου βλέπουν πάντα τὴ ζωὴ τους νὰ σημαδεύεται ἀπὸ ἀνεπανόρθωτες συμφορές, κατατρεγμούς, διώξεις, πόνο, θλίψεις, δυστυχία, ἐγκατάλειψη, μοναξιά... Ἔτσι σφυρηλατεῖ ἡ Μητέρα Φύση τὸ πολυτιμότερο ὑλικὸ τῆς Δημιουργίας γιὰ τοὺς ἀπώτερους σκοποὺς της.

● Ἡ Φύση εἶναι ἑνας παρανοϊκὸς καλλιτέχνης. Δὲν λυπᾶται νὰ σπαταλήσει δέκα ἑκατομμύρια χρόνια, γιὰ νὰ φτιάξει ἕνα ὑπέροχο τοπίο, κι' ὕστερα νὰ τὸ καταστρέψει μέσα σὲ δέκα δευτερόλεπτα. Ἴσως ὅμως ὅλα νὰ ὀφείλονται στὸ ὅτι γιὰ τὴν οἰκονομία τῆς Φύσης δέκα ἑκατομμύρια χρόνια καὶ δέκα δευτερόλεπτα δὲν εἶναι παρὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

● Ἀδυνατοῦμε νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴ λογικὴ καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς Φύσης (ἢ τῆς Ἐξέλιξης, ἂν θέλετε). Ἀσχημο καὶ ὁμορφο, εὐγενικὸ καὶ χυδαῖο, δημιουργικὸ καὶ καταστροφικὸ συνυπάρχουν ἐπὶ ἴσοις ὅροις στὸν κόσμο. Προφανῶς ἡ Φύση δὲν δεσμεύεται ἀπὸ ἀρχές.

● Ἡ Φύση σὲ ὅ,τι δὲν δίνει ὁμορφιά δίνει χρησιμότητα.

● Φύση: Ἕνα σύνολο ἀντιθέσεων, μιὰ διαλεκτικὴ ἐνότητα, μιὰ ἐκπληκτικὴ δημιουργία μέσα ἀπὸ συνεχεῖς ἀντιπαραθέσεις. Ἕνα σχέδιο, στὸ ὁποῖο τὸ κάθε τι καὶ ὁ καθένας ἔχει μερίδιο συμμετοχῆς. Ἡ κάθε γέννηση καταλήγει κάποτε σὲ ἀφανισμό. Καὶ ἡ καταστροφὴ περιέχει τὸ σπέρμα μιᾶς νέας δημιουργικῆς προσπάθειας. Κι ὅλα αὐτὰ σὲ μιὰ ἀτέλειωτη, ἀδιάκοπη ἀνακύκληση καλοῦ καὶ κακοῦ, φωτὸς καὶ σκότους, θετικοῦ καὶ ἀρνητικοῦ. Ἕνας κύκλος ζωῆς καὶ θανάτου, πού ὁλοένα κλείνει, παραμένοντας ἐν τούτοις πάντα ἀνοικτός.

● Στὶς πράξεις καὶ τὶς παραλείψεις τῆς Φύσης κρύβεται πολὺ περισσότερη καὶ πολὺ πιὸ σοφὴ δικαιοσύνη ἀπὸ ὅση στὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου, κι ἄς μὴν εἶναι τόσο εὐδιάκριτη τὶς πιὸ πολλές φορές.

● Ἡ ἐννοία τῆς δικαιοσύνης ἄλλο περιεχόμενο ἔχει γιὰ τὸν ἄνθρωπο κι ἄλλο γιὰ τὴ Μητέρα Φύση.

● Οἱ λύσεις πού δίνει ἡ Φύση στὰ «προβλήματα» της φαίνονται συχνὰ νὰ ναυαγοῦν στὸ παρόν, πάντα ὅμως τὶς διασώζει τὸ μέλλον.

● Δὲν ἔπρεπε ὁ ἄνθρωπος νὰ βλέπει τὴ Φύση σὰν ἀντίπαλο καὶ νὰ ἐπιδιώκει νὰ τὴν καθυποτάξει στὶς ὀρέξεις του. Αὐτὴ ἡ ὀλέθρια στάση ἀπέναντι στὴ διαλεκτικὴ τῆς Φύσης ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπόφαση αὐτοχειριασμοῦ.

Χρῆστος Τσαγκαρίδης

ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Ἑλληνικὴ Πολιτεία καὶ Οἰκουμενικὸς Λόγος

Θὰ μπορούσαν ποτὲ οἱ Ρουμάνοι (μερικοὶ βεβαίως ναί!) νὰ ἐκλέξουν ξανά τὸν Τσαουσέσκου; Θὰ μπορούσαν οἱ Βούλγαροι τὸν Ζίβκοφ, οἱ Γιουγκοσλάβοι τὸν Τίτο καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ τοὺς ἡγέτες τῆς πρὶν τὸν Γκορμπατσὼφ ἐποχῆς; Θὰ μπορούσαν νὰ δεχθοῦν ξανά τὸ κράτος-κόμμα, μὲ τὴν ἀστυνομία τῆ δικῆ του νὰ ἐπιβάλλη τοὺς «χαρισματικοὺς» λωποδύτες, ἀπατεῶνες, διεστραμμένους κ.ἄ. στὴν ἐξουσία; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Τὸ ἐρώτημα ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀπαντηθῇ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους λαοὺς εἶναι: Τί πρέπει νὰ γίνῃ μὲ τοὺς ἐραστές τῶν ἀνάλογων μεθόδων γιὰ τὴν ἐπιβολὴ συστημάτων σχετικῶν μὲ τὸν ὑπαρκτὸ σοσιαλισμὸ; Θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν οἱ λαοὶ νὰ ὑποσκάπτουν καὶ τὰ τελευταῖα ἐρείσματα ἀντιστάσεως κατὰ τῆς τυραννίας μὲ τὴν ταμπέλλα τοῦ προοδευτικοῦ; Θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν τὴν σύγχυσι, ὥστε νὰ χαίρυνται, ὅπως «ὁ λύκος στὴν ἀναμπουμπούλα», τὴν ὀλοκληρωτικὴ συντριβὴ τῆς ἐννομῆς τάξεως, ποὺ σ' αὐτὴν ὠρκίσθησαν, μὲ τὸν ὑποκρυπτόμενο σκοπὸ νὰ ἐπικρατήσουν ξανά, ὅταν τὸ αἷμα καὶ ἡ λάσπη θὰ ἔχῃ κάνει νὰ ξεχασθοῦν οἱ ἀπαίσιες πράξεις τους; Ἡ ἀπάντησι πρέπει νὰ εἶναι: ΟΧΙ.

Μὲ ποιὸν ὅμως τρόπο θὰ τοὺς ὑποχρεώσουμε νὰ ἀποσυρθοῦν, καὶ τί πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ, ὥστε ὁ λαὸς νὰ πάψῃ νὰ εἶναι ἔρμαιον τῶν δῆθεν «προοδευτισμῶν»; Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ δοθῇ ἡ μάχη τῆς ψήφου. Μὲ τὴν ψήφου μας πρέπει ν' ἀποκλεισθοῦν ἀπ' τὴν ἐξουσία αὐτοὶ ποὺ ἐπιχείρησαν νὰ φέρουν καὶ στὸν τόπο τὸν «ὑπαρκτὸ σοσιαλισμὸ». Αὐτὸ τὰ λέει ὅλα: καὶ αὐτὰ ποὺ φανερὰ κινοῦνται καὶ αὐτὰ ποὺ ξεσηκώνονται ἀπ' τὰ παρασκήνια καὶ τροφοδοτοῦν κάθε μορφὴ βίας καὶ συγκρούσεως. Τὸ δεύτερο ποὺ πρέπει ἀμέσως νὰ γίνῃ εἶναι ἡ διαφώτισι τοῦ λαοῦ κατὰ τὸν πλέον σκληρὸ τρόπο, δηλαδὴ πρὸς ὅλους καὶ γιὰ ὅλα.

Οἱ νικητές, πρέπει νὰ τὸ γνωρίζουν, εἶναι συνυπεύθυνοι μ' αὐτοὺς τοὺς ὁποίους νίκησαν. Ὁ λαὸς πρέπει νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια, ἔστω κι' ἂν ἡ ἀλήθεια ξεσκεπάζει κι αὐτοὺς ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸν κυβερνοῦν. Ἄν τὰ παραδείγματα τῶν τυράννων τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ ἀπέδειξαν στὴν ἐφαρμογὴ τοὺς τίς ἀδυναμίες τους, ὑπάρχουν αἷτια τὰ ὁποῖα, ἐὰν δὲν ἀντιμετωπισθοῦν μέσα στὸ κοινωνικὸ γίνεσθαι, θὰ συνεχίσουν νὰ παράγουν καρκινογόνα κύτταρα στὸν ὀργανισμό τῆς διοικήσεως. Τὰ μέσα ἐνημερώσεως ἓνα μονάχα σκοπὸ πρέπει νὰ ὑπηρετήσουν, τὴ διαφώτισι. Νὰ μάθουμε ἐπὶ τέλους, ποίος εἶναι ὁ πραγματικὸς ἐχθρὸς τῆς λογικῆς, ἀπὸ ὅπου ξεκινᾶνε ὅλα. Δὲν μπορεῖ δηλαδὴ μὲ «πολιτικὸ λόγον» στηριγμένο σὲ ἐξωλογικὲς θέσεις νὰ ἐπιχειροῦμε νὰ φωτίσουμε καταστάσεις ποὺ ἀποτελοῦν γεννήματα αὐτοῦ ἢ ἐκείνου τοῦ παράλογου «πολιτικοῦ λόγου». Ἐχουμε τίς ἀπόψεις μας, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ φωτίσουμε πρῶτα τίς πιὸ ἐρεβώδεις θέσεις τῶν ἐξουσιαστῶν. Ἀλλωστε ὁ ἐξουσιασμός εἶναι ἓνας, ἐνιαῖος, τὴν μάχη του ὅμως τὴν δίνει μὲ τὸν ἐκάστοτε «καλύτερο» γι' αὐτὸν τρόπο. «Καλύτερος» τρόπος εἶναι ὁ χειρότερος γιὰ τοὺς λαοὺς, εἶναι ἡ σύ-

γκρουνσι καὶ ἡ ὑποδούλωσι τῆς ἐλεύθερης φωνῆς. Αὐτὴν ἐπιζητοῦν νὰ πνίξουν.

Ἐδῶ ὅμως, στὸν τόπον αὐτόν, δὲν εἶναι μόνο ἡ ἐλεύθερη φωνὴ ποὺ μπορεῖ νὰ κινδυνεύῃ μὲ ἐξόντωσι. Ἐδῶ κινδυνεύει καὶ ὁ λαὸς καὶ ὁ τόπος, γιατί, εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε δὲν τὸ θέλουμε, δὲν εἶναι στόχος τους ὁ γεωγραφικὸς μας χώρος ποὺ μᾶς ρίχνει στὸν ὕψιστο κίνδυνον, στόχος τους εἶναι ὁ «οἰκουμενικὸς λόγος», ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ θανατώσῃ τὸν ἐξουσιασμό. Εἶναι ὁ «λόγος», ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴν ὀρθὴ ἐρμηνεία στὰ συμβαίνοντα, ἀλλὰ καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς λαοὺς στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας. Οἱ οἰκονομιστὰριοι ὅλης τῆς γῆς μ' ὅλους τοὺς παρατρεχάμενους ἐπιχείρησαν καὶ θὰ ἐπιχειροῦν νὰ βροῦν τοὺς «καλύτερους» τρόπους ἐπιβολῆς τῆς ἐξουσίας τους. Αὐτοὶ εἶναι ποὺ ρυπαίνουν τὴν γῆ, τὴ ζωὴ στὸν πλανήτη μας μὲ ὅλους τοὺς ρύπους, χημικοὺς καὶ πνευματικούς. Αὐτοὶ οἱ ρυπαντὲς ἔχουν στὸ στόχαστρο τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι δὲ ἀνεξήγητο ὅτι, ἐνῶ μποροῦν καὶ διαβρώνουν τὴ ζωὴ καὶ τὴν σκέψι τοῦ Ἑλληνα, παραμένει «πῦρ ἀείζων» ἡ ψυχὴ τοῦ τόπου καὶ ξαφνικὰ γεννᾷ, ναὶ γεννᾷ, καὶ πάλι τὸν «οἰκουμενικὸ λόγον».

Αὕτῃ εἶναι ἡ αἰτία, ποὺ μᾶς δίνει τὴν ἐλπίδα ὅτι μποροῦμε, ἔστω καὶ «λωβιάρηδες», μολυσμένοι ἀπ' τοὺς ρύπους τῶν ἐξουσιαστῶν, ἐμεῖς οἱ λίγοι Ἑλληνες ἀπ' τὸν τόπο αὐτόν, τὸν ὀμφαλὸ τῆς γῆς, νὰ ξαναδείξουμε τὸν δρόμον πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν λόγον. Αὕτῃ ἡ πορεία, τὸ γνωρίζουμε, θὰ πολεμηθῇ σκληρά. Οἱ παραχαράκτες τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ δὲν θὰ ἐπιτρέψουν στοὺς Ἑλληνες νὰ ἀπελευθερωθοῦν ἀπὸ τὰ κόμματα, τὰ συνδικαλιστικά τους «συμφέροντα», τὴν «οἰκονομικὴ αὐτοδυναμία» καὶ ὅλα τὰ ὑποστασιακὰ πάθη ποὺ κυριαρχοῦν στὸν ἀνερμάτιστο ἄνθρωπον. Ἀλλὰ ἐμεῖς ἐλπίζουμε. Ἐλπίζουμε, ὅτι πρῶτα τὰ ἐλληνικὰ κόμματα στὸν ἄστικόν καὶ σοσιαλιστικὴν καὶ πλουραλιστικὴν δημοκρατίαν θ' αὐτοκαταργηθοῦν, θὰ διαλύσουν τὸν συνδικαλισμὸν καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ κοινοῦ συμφέροντος θὰ θέσουν τὰ θεμέλια, μέσα ἀπὸ διάλογον, τῆς νέας μορφῆς ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ ἡ ἐξουσία. Πρέπει ἡ Ἑλλάδα νὰ δώσῃ τὸ πρῶτον μοντέλλον γιὰ τὴν ἄνοδον ἐκ νέου τοῦ «οἰκουμενικοῦ λόγου». Πρέπει ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία νὰ διδάξῃ τοὺς νέους θεσμοὺς σ' ὅλους τοὺς λαοὺς.

Μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα θεωροῦμε σὰν πρώτη μας ὑποχρέωσιν νὰ χτυπήσουμε τὴν διάλυσιν ἔστω κι' αὐτῆς τῆς ἐξουσίας «δυτικοῦ τύπου» σὲ πολλὰ «μαγαζιά». Ἀπὸ κάπου πρέπει νὰ ξεκινήσουμε. Δὲν βοηθᾶμε κανέναν, τὸ «κοινὸν» ὅμως συμφέρον ἐπιβάλλει τὴν θέσιν μας. Τὸ ὀλιγώτερον κακὸ εἶναι καλύτερον ἀπὸ τὸ κακόν.

Ἐρινὺς

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Π. ΔΑΚΟΓΛΟΥ*

Τὸ ἔξαφανισθὲν ἕκτον γράμμα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου

Γιὰ τὸ ἕκτο γράμμα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἔχουν γραφῇ κατὰ καιροὺς διάφορες παραδοχὲς ἢ διαφορές εἰκασίες, καθὼς καὶ μερικὲς σοβαρὲς μελέτες καὶ θεωρίες, ὅπως εἶναι ἡ πρὸ καιροῦ δημοσιευθεῖσα στὸν «Δαυλό» (τεύχος, 86/1989) σοβαρωτάτη ἐργασία τοῦ δρος Παναγιώτη Θ. Παππᾶ. Σὲ πλήρη ἐπιβεβαίωσι καὶ συμπληρωματικὴ τεκμηρίωσι τῆς ὑποθέσεως τοῦ κ. Παππᾶ ἡ παροῦσα μελέτη, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ εἰδικὴ ἀριθμολεκτικὴ ἀποκρυπτογράφησι καὶ ἀποσυμβολισμὸ πλῆθους ἑλληνικῶν συμβολικὰ πλασμένων λέξεων, ἀποσαφηνίζει μὲ ἀπόλυτη μαθηματικὴ ἀπόδειξι τίς ἀπαντήσεις στὰ κάτωθι τρία βασικὰ ἐρωτήματα:

Πρῶτον ἐρώτημα:

Ποιὸ ἀκριβῶς ἦτο τὸ πραγματικὸ σύμβολο ποὺ παρίστανε τὸ ἔξαφανισθὲν ἕκτο γράμμα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, καὶ κυρίως γιατί;

Δεύτερον ἐρώτημα:

Πῶς ἀκριβῶς ἐπροφέρετο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ ἕκτο γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, πῶς ἐδιαβάζετο καὶ πῶς ἐγράφετο ὀλογράφως, καὶ κυρίως γιατί;

Τρίτον ἐρώτημα:

Πῶς καὶ πότε καὶ γιατί ἐξηφανίσθη τὸ ἕκτο γράμμα ἀπὸ τὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο;

Γιὰ τὰ ἀνωτέρω τρία βασικὰ ἐρωτήματα οἱ διαφορές εἰκασίες ἢ παραδοχὲς ἢ θεωρήσεις ἢ ἀκόμα καὶ ἡ σχετικὴ παράδοσι περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὰ ἑξῆς: Μερικοὶ συγγραφεῖς-ἐρευνητὲς χρησιμοποιοῦν ἀδιακρίτως δίχως οἰανδήποτε τεκμηρίωσι διάφορα σύμβολα γιὰ τὸ ἕκτο γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Ὁ G. Ifrah στὸ βιβλίο του «*Παγκόσμια Ἱστορία τῶν Ἀριθμῶν*» (σελίδα 195) παρουσιάζει γιὰ σύμβολα τοῦ ἕκτου γράμματος τὰ F, [καὶ C μὲ τὴν ὀνομασίαν *Δίγαμμα* (σελίδα 196), ὡς F μὲ τὴν ὀνομασίαν *Φάου* καὶ (σελίδα 201) ὡς C, δίχως βέβαια ἀναδρομὴ σὲ ὠρισμένες πηγές. Ὁ μαθηματικὸς καὶ ἀρχιτέκτων Δημήτριος Τσιμπουράκης στὸ συγκεντρωτικὸ βιβλίο του «*Ἡ Γεωμετρία καὶ οἱ ἐργάτες τῆς στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα*» παρουσιάζει (σελίδα 129) ὡς ἕκτο γράμμα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου τὸ σύμβολο «ς» μὲ τὴν ὀνομασίαν «*Στίγμα*» καὶ μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι τόσον αὐτὸ ὅσο καὶ τὰ ἕτερα ἔξαφανισθέντα «*Κόππα*» καὶ «*Σαμπῖ*» προήρχοντο ἀπὸ ἄλλο, ἀρχαιότερο ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἐποχὴ, ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο, πρᾶγμα ποὺ δυστυχῶς καὶ αὐτὸ δὲν τεκμηριώνεται ἀπὸ προγενέστε-

* Ὁ κ. Ι.Π.Δ. εἶναι πολιτικὸς μηχανικὸς καὶ συγγραφεὺς τῆς τετράτομης ἐρευνας «*Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα καὶ ἡ ἀποκρυπτογραφίαις του*».

ρες πηγές. Ὁ μεγάλος Ἑλλην μαθηματικὸς Εὐάγγελος Σταμάτης στὸ βιβλίο του «*Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι—Ἀρθρα*», τόμος Α', στὴ σελίδα 426 ἀποκαλύπτει κάτι πολὺ «σημαδιακό»: Τὸ σύμβολο ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Διόφαντος (250 μ.Χ.), γιὰ νὰ παραστήσῃ τὸν ἄγνωστο ἀριθμὸ τῆς ἐξισώσεως, ποὺ σήμερα καλοῦμε Χ, μὲ τὸ σύμβολο ποὺ μοιάζει μὲ τὸν ἐπίσης ἄγνωστο ἀριθμὸ τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, δηλαδὴ τὸ σύμβολο «S», μὲ ἀπόλυτη τεκμηρίωσι ἀπὸ διασωθεῖσες πηγές, ἐργασίες τοῦ Διοφάντου. Ἐπίσης ὁ μαθηματικὸς καὶ ἐρευνητὴς Α.Φ. Χαλᾶς σὲ δύο παρουσιασθεῖσες πολὺ ἀποκαλυπτικὲς μελέτες του, ὅπως μᾶς ἐνημέρωσε ὁ κ. Γ. Σταυράγγελος στὸν «Δαυλὸς», ἀρ. 87/1989 μὲ τὴν μελέτη του «*Ἐν ἐπαφῇ μὲ τὸν Μαθηματικὸν συμβολισμόν τοῦ Ἀλφαβήτου*» ἀναγνωρίζει βασικὰ τὸ σύμβολο «S» μὲ τὴν ὀνομασίαν «*Στίγμα*» ὡς τὸ ἕκτο γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, μὲ σχετικὴ ὁμῶς ἐπιφύλαξι τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ συμβόλου «F» μὲ τὴν ὀνομασίαν «*Δίγαμμα*». Τέλος ἡ μελέτη τοῦ μαθηματικοῦ κ. Π. Παπᾶ («Δαυλὸς» 86/1989) ἀναγνωρίζουσα τὴν μαθηματικὴν ἁρμονίαν τῶν βαθυτέρων νοημάτων τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἀναγνωρίζει καὶ ὡς σύμβολο τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου τὸ σύμβολον «S» μὲ τὴν γνωστὴν ἤδη ἐκ παραδόσεως ὀνομασίαν «*Στίγμα*».

Γιὰ τὸ δευτέρου ἤδη σκέλος τῆς πρώτης ἐρωτήσεως, δηλαδὴ τὸ γιὰ τί παρουσιάζεται κατὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὸ ἕκτο γράμμα, οὐδεὶς ἀναφέρει κάτι σχετικὸ πλὴν τοῦ κ. Π. Παπᾶ, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ ὡς ἀπόδειξι τὴν ἀπόλυτην συμμετρίαν ποὺ παρουσιάζει τὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀπόρριψιν τῆς ἰσχύος τοῦ συμβόλου «F» σὰν ἔκτου γράμματος.

Ἀκολουθῶν γιὰ τὴν δευτέρου ἐρώτησι, δηλαδὴ γιὰ τὸ πῶς ἐπροφέρετο καὶ πῶς ἐδιαβάζετο καὶ πῶς ἐγράφετο ἡ ὁλόγραφη ἐκφώνησι τοῦ ἔκτου γράμματος, καὶ κυρίως γιὰ τὴν ἀπάντησι εἶναι πολὺ συγκεχυμένη. Ὅσοι ὑποστηρίζουν ὡς σύμβολο τὸ «S» τὸ συγχέουν μὲ τὸ ἕτερον σύμβολο τοῦ Σ, καὶ τὸ καλοῦν μὲν «*Στίγμα*», ἀλλὰ τὸ διαβάζουν καὶ τὸ προφέρουν σὰν νὰ ἦτο Σίγμα. Ὅσοι δὲ ὑποστηρίζουν ὡς σύμβολο τοῦ ἔκτου γράμματος τὸ «F» τὸ ὀνομάζουν «*Δίγαμμα*» ἢ «*Φάου*». Οὐδεὶς ὁμῶς ἐξ ὧν αὐτῶν δύναται νὰ ἐπεξηγήσῃ τὸ γιὰ τί.

Τέλος γιὰ τὸ τρίτον ἐρώτημα, πῶς, πότε καὶ γιὰ τί χάθηκε τὸ γράμμα αὐτὸ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο, ἐπικρατεῖ ἀόριστα ἡ «*διαίσθησι*» ἢ ἡ ἄποψι ὅτι κάτι ἀπόκρυφο, κάποιο μυστικὸ ὑποκρύπτεται μέσα στὸ σύμβολο τοῦ ἀγνώστου ἔκτου γράμματος καὶ ὅτι κάποιοι ἄγνωστοι, ποὺ πρέπει νὰ εἶχαν εἰδικὸ ἐνδιαφέρον ἢ συμφέρον, ἐφρόντισαν κατὰ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων νὰ τὸ ἐξαφανίσουν μαζὺ μὲ δύο ἄλλα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ γράμματα, τὸ «*Κόππα*» καὶ τὸ «*Σαμπί*», ἢ, ὅπως ὑποστηρίζει στὴ μελέτη του ὁ Α. Χαλᾶς, γιὰ νὰ καταστῇ ἀδύνατον ἡ ἀποκάλυψι τοῦ κρυμμένου κώδικος τοῦ ὁλοκληρωμένου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Γιὰ τὸ πότε ἐγινε ἡ ἐξαφάνισι, οὐδεὶς λαμβάνει θέσιν.

Ὅμως σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἐφρόντισαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοὶ καὶ μύστες, πλάστες τῶν εἰδικῶν συμβολικῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν λέξεων, νὰ μᾶς διαιωνίσουν τὴν πραγματικὴν ἀπάντησι, χρησιμοποιώντας τὴν προσφιλεῖ σ' αὐτοὺς μέθοδο, ποὺ ἤδη εἶναι γνωστὴ στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ» ἀπὸ προηγούμενες δημοσιευθεῖσες μελέτες μου (τεύχη:

96/1989, 94/1989), δηλαδή τὸν σχηματισμὸ συμβολικῶν ἐλληνικῶν λέξεων μὲ τὴν κωδικὴ μέθοδο τῆς εὐρέσεως τοῦ κατωτάτου ἀθροιστικοῦ ὁρίου τῶν ψηφίων τῶν ἀριθμογραμμάτων τῶν λέξεων. Μ' ἄλλα λόγια οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλληνες μύστες ἔπλασαν εἰδικές συμβολικὲς λέξεις μὲ τὸν ἄνω κανόνα ἔτσι, ὥστε οἱ ἴδιες οἱ λέξεις κυριολεκτικὰ νὰ «μιλᾶνε» καὶ νὰ ἀποκαλύπτουν αὐτὸ πὺ ὑποκρύπτουν, ὥστε νὰ ταυτίζονται οἱ λέξεις καὶ ἡ συμβολικὴ ἔννοιά τους. Στὴν προκειμένη δὲ περίπτωσι ἔπλασαν συμβολικὲς ἐλληνικὲς λέξεις, πὺ ἡ συμβολικὴ τους ἔννοια νὰ ταυτίζεται μὲ τὴν εἰκόνα, τὴν «ζωγραφιά», πὺ παριστάνει καὶ κανονικὰ ἡ λέξι, δηλαδή ἐσχηματίσθησαν λέξεις **κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν** τῶν ἐννοιῶν πὺ ἀποδίδουν.

Ἐνα μερικὸ ὑποσύνολο τοιούτων συμβολικῶν λέξεων, πὺ μᾶς ἀποκαλύπτουν ποιά ἀκριβῶς εἶναι ἡ εἰκόνα ἢ τὸ σύμβολο τοῦ ἐξαφανισθέντος ἕκτου γράμματος τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς:

$$1) \text{ΕΛΙΞ} = \text{E} + \text{Λ} + \text{Ι} + \text{Ξ} = \text{P}'\text{E}' (105) \rightarrow \text{A} + \text{E} (1 + 0 + 5) = \text{ΠΡΩΤΟΝ} + \text{ΠΕΜΠΤΟΝ} = \text{ΕΚΤΟΝ} (\text{ἀριθμόγραμμα}).$$

Καὶ γιὰ τὸ κατανοητότερον:

$$\text{ΕΛΙΞ} \rightarrow 5 + 30 + 10 + 60 = 105 \rightarrow 1 + 0 + 5 = 6.$$

Ἄρα τὸ ἕκτο ἀριθμόγραμμα ταυτίζεται μὲ τὴν εἰκόνα πὺ παριστάνει ἡ «ΕΛΙΞ», δηλαδή μιὰ μορφὴ «S».

$$2) \text{ΣΤΡΟΒΟΣ} = \text{Σ} + \text{T} + \text{P} + \text{O} + \text{B} + \text{O} + \text{Σ} = \text{Ω}'\text{P}'\text{M}'\text{B}' = \text{Ω} + \text{P} + \text{M} + \text{B} \rightarrow \text{H} + \text{A} + \text{Δ} + \text{B} = \text{ΙΕ} \rightarrow \text{A} + \text{E} = \text{ΠΡΩΤΟΝ} + \text{ΠΕΜΠΤΟΝ} = \text{ΕΚΤΟΝ} (\text{ἀριθμόγραμμα}).$$

Ἄρα τὸ ἕκτον ἀριθμόγραμμα ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοια τοῦ «ΣΤΡΟΒΟΣ», δηλαδή μιὰ μορφὴ «στριμμένης» γραφῆς: ἦτοι «S».

$$[\text{ΣΤΡΟΦΟΣ} = 200 + 300 + 100 + 70 + 2 + 70 + 200 = 942 \rightarrow 9 + 4 + 2 = 15 \rightarrow 1 + 5 = 6].$$

$$3) \text{ΣΤΡΕΦΩ} = \text{Σ} + \text{T} + \text{P} + \text{E} + \text{Φ} + \text{Ω} = \text{Ω}'\text{Σ}'\text{Ω}'\text{P}'\text{E}' = \text{Ω} + \text{Σ} + \text{Ω} + \text{P} + \text{E} \rightarrow \text{H} + \text{B} + \text{H} + \text{A} + \text{E} = \text{ΚΔ} \rightarrow \text{Κ} + \text{Δ} \rightarrow \text{B} + \text{Δ} = \text{ΔΕΥΤΕΡΟ} + \text{ΤΕΤΑΡΤΟ} (\text{ἀριθμόγραμμα}) = \text{ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμόγραμμα}).$$

Ἄρα τὸ ΕΚΤΟ ἀριθμόγραμμα ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοια, τὴν εἰκόνα τῆς λέξεως «ΣΤΡΕΦΩ», δηλαδή κάποια ἔννοια στρωφῆς = «S».

$$[\text{ΣΤΡΕΦΩ} = 200 + 300 + 100 + \text{E} + 500 + 800 = 1905 \rightarrow 1 + 9 + 0 + 5 = 15 \rightarrow 1 + 5 = 6].$$

$$4) \text{ΔΙΑΣΤΡΕΦΕΙΝ} = \text{Δ} + \text{Ι} + \text{A} + \text{Σ} + \text{T} + \text{P} + \text{E} + \text{Φ} + \text{E} + \text{Ι} + \text{N} = \text{Ω}'\text{T}'\text{Π}'\text{E}' = \text{Ω} + \text{T} + \text{Π} + \text{E} \rightarrow \text{H} + \text{Γ} + \text{H} + \text{E} = \text{ΚΔ} \rightarrow \text{Κ} + \text{Δ} \rightarrow \text{B} + \text{Δ} = \text{ΔΕΥΤΕΡΟ} + \text{ΤΕΤΑΡΤΟ} (\text{ἀριθμόγραμμα}) = \text{ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμόγραμμα}).$$

Ἄρα τὸ ΕΚΤΟ ἀριθμόγραμμα ταυτίζεται μὲ τὴν εἰκόνα-ἔννοια τῆς λέξεως «ΔΙΑΣΤΡΕΦΕΙΝ», κάτι δηλαδή πὺ στρίβεται: ἦτοι «S».

$$[\text{ΔΙΑΣΤΡΕΦΕΙΝ} = 4 + 1 + 10 + 200 + 300 + 100 + 5 + 500 + 5 + 10 + 50 = 1185 \rightarrow 1 + 1 + 8 + 5 = 15 \rightarrow 1 + 5 = 6].$$

$$5) \text{ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΙΝ} = \text{Π} + \text{E} + \text{P} + \text{Ι} + \text{Σ} + \text{T} + \text{P} + \text{E} + \text{Φ} + \text{E} + \text{Ι} + \text{N} = \text{Ω}'\text{Ι}'\text{Ξ}'\text{E}' = \text{H} + \text{E} + \text{E} + \text{A} + \text{E} = \text{ΚΔ} \rightarrow \text{Κ} + \text{Δ} \rightarrow \text{B} + \text{Δ} = (\text{ΔΕΥΤΕΡΟ} + \text{ΤΕΤΑΡΤΟ}) (\text{ἀριθμόγραμμα}) = \text{ΕΚΤΟ} (\text{ἀριθμόγραμμα}).$$

Ἄρα τὸ ἕκτο ἀριθμόγραμμα ταυτίζεται μὲ τὴν

έννοια τῆς λέξεως «ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΙΝ», δηλαδή γραμμὴ πού στρέφεται· ἦτοι «S».

$$[ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΙΝ = 80+5+100+10+200+300+100+5+500+5+10+50 = 1365 \rightarrow 1+3+6+5 = 15 \rightarrow 1+5 = 6].$$

$$6) ΟΛΙΓΟΣΤΡΟΦΟΝ = Ο+Λ+Ι+Γ+Ο+Σ+Τ+Ρ+Ο+Φ+Ο+Ν = Ω' + Χ' + Ο' + Γ' = Η+Ε+Α+Ζ+Γ = ΚΔ - Κ+Δ - Β+Δ = ΔΕΥΤΕΡΟΝ+ΤΕΤΑΡΤΟΝ (ἀριθμόγραμμα) = ΕΚΤΟ (ἀριθμόγραμμα).$$

Ἄρα τὸ ἀριθμόγραμμα πού ἔχει ἀριθμητικὴ τιμὴ ἕξι, ἔχει τὸν ἴδιο συμβολισμό μὲ τὴν εἰκόνα τῆς λέξεως «ΟΛΙΓΟΣΤΡΟΦΟΝ», δηλαδή ἓνα σχῆμα μὲ λίγες στροφές δηλαδή «S».

$$[ΟΛΙΓΟΣΤΡΟΦΟΝ = 70+30+30+10+3+70+200+300+100+70+500+70+50 = 1473 \rightarrow 1+4+7+3 = 15 \rightarrow 1+5 = 6].$$

$$7) ΣΤΡΕΒΛΗ = Σ+Τ+Ρ+Ε+Β+Λ+Η = Χ' + Μ' + Ε' = Ε+Α+Δ+Ε = ΙΕ \rightarrow Ι+Ε - \frac{1}{4} Α+Ε, \text{ ἦτοι τὸ ΠΡΩΤΟ+ΠΕΜΠΤΟ (ἀριθμόγραμμα) ἰσοῦται μὲ τὴν ἀξία τοῦ ΕΚΤΟΥ (ἀριθμογράμματος) καὶ ἄρα τὸ ΕΚΤΟ (ἀριθμόγραμμα) ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοια-εἰκόνα τῆς λέξεως «ΣΤΡΕΒΛΗ», πού ἔχει μιὰ μορφὴ συνεστραμμένης γραμμῆς «S».$$

$$[ΣΤΡΕΒΛΗ = 200+300+100+5+2+30+8 = 645 \rightarrow 6+4+5 = 15 \rightarrow 1+5 = 6].$$

$$8) ΠΕΡΙΔΙΝΟΥΜΑΙ = Π+Ε+Ρ+Ι+Δ+Ι+Ν+Ο+Υ+Μ+Α+Ι = Ψ' + Π' \rightarrow Ζ+Η = ΙΕ \rightarrow Ι+Ε = Α+Ε \text{ ἦτοι τὸ ΠΡΩΤΟ+ΠΕΜΠΤΟ (ἀριθμόγραμμα) ἰσοῦται μὲ τὸ ΕΚΤΟ (ἀριθμόγραμμα) καὶ ἄρα οἱ ἔννοιες-εἰκόνες αὐτῶν περὶπου ταυτίζονται: «S».$$

$$[ΠΕΡΙΔΙΝΟΥΜΑΙ = 80+5+100+10+4+10+50+70+400+40+1+10 = 780 \rightarrow 7+8 = 15 \rightarrow 1+5 = 6].$$

$$9) ΠΕΡΙΔΙΝΩ = Π+Ε+Ρ+Ι+Δ+Ι+Ν+Ω = Ω' + Σ' + Ν' + Θ' = Η+Β+Ε+Θ = ΚΔ - Β+Δ \text{ ἦτοι τὰ ΔΕΥΤΕΡΟ+ΤΕΤΑΡΤΟ (ἀριθμογράμματα) ἀποτελοῦν καὶ παρέχουν τὸ ΕΚΤΟ (ἀριθμόγραμμα) καὶ ἄρα ἡ εἰκονογράφησι τοῦ ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοια-εἰκόνα τῆς λέξεως «ΠΕΡΙΔΙΝΩ» ἦτοι μορφῆς «S».$$

$$10) ΕΠΙΣΣΕΙΝ = Ε+Π+Ι+Σ+Σ+Ε+Ι+Ν = Φ+Ρ \rightarrow Ε+Α.$$

Ἀλλ' εἶναι Ε+Α = ΠΕΜΠΤΟ+ΠΡΩΤΟ (ἀριθμογράμματα) = ΕΚΤΟ (ἀριθμόγραμμα) καὶ ἄρα τὸ ἕκτο ἀριθμόγραμμα ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοια-εἰκόνα μὲ τὴν εἰκόνα-ἔννοια τῆς λέξεως «ΕΠΙΣΣΕΙΝ» ἦτοι μιᾶς μορφῆς «S».

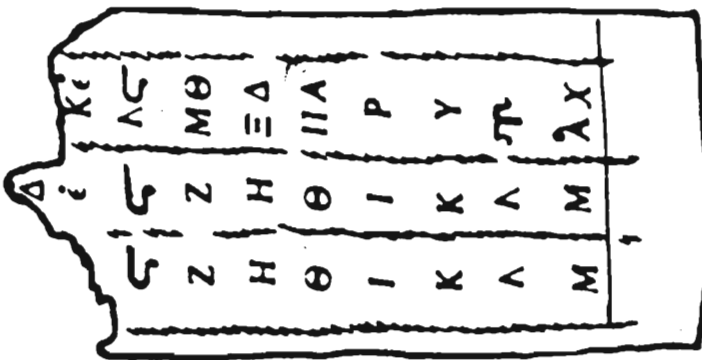
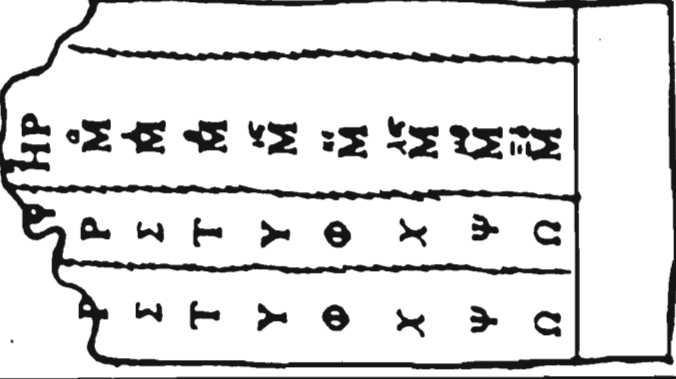
$$[ΕΠΙΣΣΕΙΝ = 5+30+10+200+200+5+10+50 = 510 \rightarrow 5+1 = 6].$$

$$11) ΕΙΛΙΤΤΩ = (Ποιητικὴ μορφὴ τοῦ ΕΛΙΤΤΩ) = Ε' + Ι' + Λ' + Ι' + Τ' + Τ' + Ω' = Ω+Χ+Ν+Ε = Η+Ε+Α+Ε+Ε = ΚΔ - Κ+Δ - Β+Δ = τὸ ΕΚΤΟ (ἀριθμόγραμμα) καὶ ἄρα ταυτίζονται οἱ ἔννοιες τῶν ὡς τὸ «ἐλίσσειν» ἦτοι μορφῆς «S».$$

$$12) ΣΠΕΙΡΑ-ΕΛΙΞ = (Σ+Π+Ε+Ι+Ρ+Α) + (Ε+Λ+Ι+Ξ) = (Τ+Π+Ι+Ε+Α) + (Ρ+Ε) \rightarrow ΦΑ - Ε+Α = ΠΡΩΤΟ+ΠΕΜΠΤΟ (ἀριθμόγραμμα) καὶ ἄρα ἡ ἔννοια-εἰκόνα τοῦ ΕΚΤΟΥ ἀριθμογράμματος ταυτίζεται μὲ τὴν ἔννοια-εἰκόνα τῶν «ΣΠΕΙΡΑ-ΕΛΙΞ» ἦτοι εἶναι μιὰ μορφὴ σπειροειδοῦς ἑλικος πού ὀλιγόστροφον τμήμα τῆς σὲ τομὴ στὸ χῶρο ἔχει σχῆμα «S».$$

$$13) ΣΤΡΟΦΑΛΙΓΓΙ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ = [εἶναι μιὰ συμβολικὴ φράσι, πού χρησιμοποιεῖ ὁ$$

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ καὶ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Ἀριστερή Κολώνα	Δεξιὰ Κολώνα
	
1 3 6 7 8 9 10 20 30 40	90 100 200 300 400 500 600 700 800
23 36 49 64 81 100 400 900 1600	8 100 10 000 40 000 90 000 160 000 250 000 360 000 490 000 640 000

Ἀπόσπασμα ἐλληνικοῦ παπύρου τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ 3ου αἰώνα π.Χ. Πρόκειται γιὰ πίνακα τετραγώνων. Ὁ ἀριστερὸς πίνακας δίνει τὰ τετράγωνα τῶν ἀριθμῶν 1 ὥς 10, ἔπειτα μὲ δεκάδες ἐκείνα τῶν 10 ὥς 40 (τὰ τετράγωνα τῶν 1, 2 καὶ 3 χάθηκαν μὲ τὸ κομμάτι τοῦ παπύρου ποὺ λείπει)· ὁ δεξιὸς πίνακας δίνει τέλος τὰ τετράγωνα τῶν ἀριθμῶν 50 ὥς 800.

Ἐμπεδοκλῆς στὸ ἔπος τοῦ «*περὶ τῆς φύσεως τῶν ὄντων*», ἀπόσπασμα 35, γιὰ νὰ μᾶς δηλώσῃ τὸν στροβιλισμό τῶν στοιχείων τοῦ Σύμπαντος, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἀναλύεται καὶ ἀποδεικνύεται μαθηματικοφυσικὰ στὸν Β΄ τόμο τοῦ ἔργου μου «*Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα κ.λπ.*», εἶναι μορφῆς τέλει· αὐτὴ καὶ χρυσῆς σπειροειδοῦς ἑλικὸς ποὺ ἔχει τμημα αὐτῆς στὸ χῶρο μιὰ μορφή «S» ($\Sigma + \Gamma + \rho + \Theta - \Phi + \Lambda + \Lambda' + \Lambda'' + \Gamma + \Gamma' + \Gamma'' + (\Gamma + \Gamma' + \Gamma'' + \mathrm{N} + \mathrm{E} + \Sigma + \Theta + \Lambda + \Lambda') = (\Omega + \Psi + \mathrm{K} + \mathrm{Z}) + (\Sigma + \Pi + \Lambda) = \Omega + \Psi + \mathrm{I} + \mathrm{H} - \mathrm{H} + \mathrm{Z} + \Lambda + \mathrm{H} = \mathrm{K} \Delta - \mathrm{K} + \Delta - \mathrm{B} + \Delta = \mathrm{EKT} \Theta$ (ἄριθμογράμμα).

Ἐκ τῶν ἄνω συναγεται, ὅτι τὸ ἕκτο γράμμα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἢ ἄλλως τὸ ἕκτο ἀριθμόγραμμα ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοια-εἰκόνα-σύμβολο μὲ τὴν ἀντίστοιχη ἔννοια-εἰκόνα-σύμβολο τῆς συμβολικῆς φράσεως τοῦ Ἑμπεδοκλῆ «ΣΤΡΟΦΑΙΗΓΓΙ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ», ποῦ ἔχει σχῆμα ὀλιγοστροφῶν σπειροειδοῦς ἑλικοῦ σὲ τομὴ κατακόρυφη στὸ ᾧωρο· ἦτοι μορφῆς «S». [= (200+300+100+70+500+1+30+10+3+13+10) + (3+10+3+50+5+200+9+1+10) = 1227+291 = 1518 → 1+5+1+8 = 1+5 → 1+5 = 6].

Ἀπὸ τὴν γενικὴ διερεύνησι ὅλων τῶν ἀριθμολέξεων ἐξάγονται τὰ κάτωθι σοβαρὰ συμπεράσματα:

α) "Όλες οί λέξεις τοῦ ἀνωτέρω ὑποσυνόλου ἐπελέγησαν ἔτσι, ὥστε ὅλες νά δηλώνουν τήν αὐτή σχεδόν ἔννοια-εἰκόνα-σύμβολο, δηλαδή τήν εἰκόνα περίπου μιᾶς κατακορύφου τομῆς, μιᾶς ὀλιγοστρόφου τελείας χρυσῆς μαθηματικῆς σπειροειδοῦς ἑλίκος· ἤτοι τοῦ σχήματος «S».

β) "Όλες οι ανωτέρω λέξεις, που σχηματικά παριστάνουν την εικόνα «S», ελεγχόμενες με την μέθοδο της εύρεσης του κατωτάτου αθροιστικού αριθμητικού μονοψηφίου όριου των ψηφίων των γραμμάτων των αριθμολέξεων, παρέχουν το αυτό όριον, που αντιστοιχεί με το έκτο γράμμα του 'Αρχαίου 'Ελληνικού 'Αλφαβήτου. Σύμφωνα με την γνωστή μαθηματική αρχή «α τρία τινι ἴσα, καὶ ἀλλήλοις ἴσα» ἐπεται ὅτι τὸ ἄγνωστο ἢ ἀπολεσθὲν ἢ ἐξαφανισθὲν ἔκτο γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοια μετὰ τὶς ἀνωτέρω λέξεις καὶ συνεπῶς παριστάνει ἕναν ὀλιγόστροφο κλάδο τῆς τέλειαις χρυσεῖς Μαθηματικῆς Σπειροειδοῦς "Ελικος· ἥτοι ἔχει ὡς σύμβολο τὸ σχῆμα «s».

Μὲ αὐτὴ τὴν διερεύνησι δίδεται μιὰ πλήρης ἀπάντησι στὸ πρῶτο ἐρώτημα.

Σὲ πλήρη ἐπιβεβαίωσι τῆς ἀληθείας τῶν προκυψάντων συμπερασμάτων ἐκ τῆς χρησιμοποιηθείσης μεθόδου ἔρχεται ἐν συνεχείᾳ ἀρωγὸς καὶ ἡ ἀρχαιολογικὴ ἔρευνα, ἡ ὁποία πλέον μὲ ἀδιάψευστα χειροπιαστὰ εὐρήματα ἀποδεικνύει τὴν ὀρθότητα τῶν ἄνω συμπερασμάτων. Πράγματι ἀνεκαλύφθη ἕνας ἀρχαῖος ἑλληνικὸς πάπυρος, ποῦ χρονολογεῖται στὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ 3ου π.Χ. αἰ., ὁ ὁποῖος περιέχει πίνακα εὐρέσεως τῶν τετραγώνων τῶν ἀριθμογραμμάτων τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου στὴ μορφή Α,Β,Γ,Δ,Ε,ς,Ζ,Η,Θ,Ι,...., ὅπου ἀναγράφεται ἡ εὐρεσι τοῦ γινομένου

$$\zeta.\zeta = \Lambda \zeta \text{ ἤτοι } 6 \times 6 = 36.$$

ὡς προκύπτει ἀπὸ τὸ παρατιθέμενο φωτοαντίγραφο τοῦ παπύρου, ὅπως παρουσιάζ-

ζεται στὸ βιβλίον τοῦ G. Ifrah «Παγκόσμια Ἱστορία τῶν Ἀριθμῶν», σελὶς 203. Αὐτὸ καὶ μόνο θὰ ἀρκοῦσε γιὰ τὸν ὀριστικὸ καθορισμὸ τοῦ ἔκτου γράμματος, πλὴν ὅμως ἦταν ἀπαραίτητη καὶ ἡ παρουσιάσι τῆς ἀριθμολεκτικῆς μεθόδου, διότι ἡ διὰ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἔρευνας ἀποδείξι τῆς ὀρθότητος τῆς μεθόδου ἀναγνωρίζει τὴν ἀξία τῆς καὶ ἔτσι ἀπὸ θέσεως ἰσχύος καὶ μὲ ἀπαίτησι ἀποδοχῆς καὶ ἀναγνώρισεως τῶν πορισμάτων αὐτῆς προχωρεῖ στὴν ἀπάντησι τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος.

Τὸ δεύτερο λοιπὸν ἐρώτημα εἶναι πῶς ἐπροφέρετο, πῶς ἐδιαβάζετο καὶ πῶς ἐγράφετο ὀλογράφως τὸ ἤδη ἀποκαλυφθὲν σύμβολον τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου «ς». Ἡ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δίδεται κατὰ δύο τρόπους, οἱ ὅποιοι δίδουν τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ ἓνας τρόπος εἶναι μιὰ σειρὰ λογικῶν παρατηρήσεων καὶ συλλογισμῶν καὶ ὁ ἄλλος τρόπος εἶναι ὁ ἤδη γνωστός ἀριθμολεκτικὸς ἔλεγχος διὰ τῆς μεθόδου τῆς εὐρέσεως τοῦ κατωτάτου ἀθροιστικοῦ ὀρίου τῶν ἀριθμογραμμάτων τῶν λέξεων.

Α' τρόπος:

Ἔχουν διαπιστωθῇ στὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο οἱ κάτωθι χαρακτηριστικὲς ιδιότητες:

α) Κάθε γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἔχει ἅφ' ἑνὸς ξεχωριστὸ σχῆμα, σύμβολο καὶ ξεχωριστὸ ἐπίσης ἦχο, ἀνεξάρτητο καὶ διάφορο ἀπὸ τὰ σύμβολα καὶ ἦχο τῶν ἄλλων γραμμάτων. Ἔτσι, μὲ βάσι αὕτη τὴν παρατήρησι, ἀποκλείεται τὸ σύμβολο «ς» τοῦ ἔκτου γράμματος νὰ ταυτίζεται ἡχητικὰ μὲ τὸ γράμμα Σ.

β) Τὸ ἀρχικὸ ψηφίον κάθε ὀλογράφου παρουσιάσεως ἑνὸς ἐκάστου τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου πρέπει ὑποχρεωτικὰ νὰ ἀρχίζῃ μὲ τὸ σύμβολο τοῦ γράμματος ποὺ παρουσιάζει, κυρίως στὰ σύμφωνα, π.χ. τὸ γράμμα Α γράφεται μὲ τὴν λέξι Α-λφα, τὸ γράμμα Β γράφεται μὲ τὴν λέξι Β-ἦτα, τὸ γράμμα Γ γράφεται μὲ τὴν λέξι Γ-άμμα, τὸ γράμμα Δ γράφεται μὲ τὴν λέξι Δ-έλτα κ.ο.κ. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὸ ἔκτο γράμμα (ς) πρέπει στὴν ὀλόγραφη γραφὴ του νὰ ἀρχίζῃ μὲ τὸ ἴδιο τὸ σύμβολόν του.

Ἡ παράδοσι διέσωσε τὴν πληροφορία, ὅτι τὸ σύμβολο «ς» ἐκαλεῖτο στὴν ἀρχαιότητα ὀλογράφως καὶ φωνητικὰ μὲ τὴν λέξι «Στ-ἶγμα». Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πρῶτο ψηφίον τῆς λέξεως «Στῖγμα» ἔπρεπε νὰ συμπίπτει μὲ τὸ σύμβολο «ς» καὶ ὅχι μὲ τὸ σύμβολο τοῦ «Σ» καὶ συγχρόνως ὁ ἦχος του νὰ εἶναι διάφορος τοῦ ἤχου τοῦ «Σ» καὶ παράλληλα ὁ ὀλικὸς ἦχος τῆς λέξεως νὰ διατηρῆται ὡς «Στῖγμα», μιὰ καὶ μοναδικὴ περίπτωσις ὑπάρχει γιὰ νὰ συναληθεύουν τὰ ἄνω: ἡ εἰδικὴ πλεον περιπτώσι, τὸ σύμβολο «ς» νὰ ἔχῃ ἦχο τοῦ διπλοῦ γράμματος ΣΤ· καὶ ὅπως τὰ διπλὰ γράμματα Ξ καὶ Ψ γράφονται καὶ προφέρονται ὡς Ξ = ἡχητικὰ Ξι = ΚΣ καὶ Ψ = ἡχητικὰ Ψι = ΠΣ, ἔτσι καὶ τὸ «ς» εἶναι ς = ἡχητικὰ ΣΤι = ΣΤ.

Κατόπιν τούτου πρέπει ἡ διασωθεῖσα ἀπὸ τὴν παράδοσι λέξις ΣΤ-ἶγμα νὰ γράφεται ὡς ς-ἶγμα, ἀλλὰ νὰ προφέρεται σὰν Στ-ἶγμα. Ἀσφαλῶς δὲ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ συσχετισμοῦ πρέπει νὰ προῆλθε καὶ ἡ σύγχυσι τῆς ταύτισεως τοῦ ς μὲ τὸ Σ.

Β' Τρόπος:

Ἐπειδὴ οἱ μύστες τῆς Ἀρχαιότητος ἀπέδιδαν στὸ σύμβολο τοῦ ἔκτου γράμματος ἀπόκρυφες κοσμογονικὰς, φιλοσοφικὰς ἐννοιαις καὶ πραγματικὰς ἐφαρμογὰς στὴν δημιουργίαν τοῦ Μεγακοσμικοῦ Σύμπαντος καθὼς καὶ τοῦ Μικροκοσμι-

κού και της Ζωής (βλέπε: «*Ο Μυστικός Κώδικας του Πυθαγόρα*», τόμ. Β'), έπλασαν τις αντίστοιχες λέξεις, που ύποδηλούν τὸ ἕκτο γράμμα με συμβολικὸ τρόπο με τὴν προσφιλῆ τους μέθοδο ἔτσι, ὥστε οἱ ἴδιες οἱ λέξεις νὰ παριστάνουν αὐτὸ πὺ ὑποκρύπτουν. Πράγματι λοιπὸν εἶναι οἱ λέξεις:

$$\Sigma\Gamma\text{ΜΑ} = 6+10+3+40+1 = 60 \rightarrow 6+0 = 6 = \text{ΕΞΗ} = \varsigma$$

$$\eta \Sigma\Gamma\text{ΜΑ} = \varsigma+Ι+Γ+Μ+Α = \Xi \rightarrow \text{Ε}+Α = 6 = \text{ΕΞΗ} = \varsigma$$

$$\text{καὶ } \Sigma\text{ΤΙ} = 200+300+10 = 510 \rightarrow 5+1 = 6 = \text{ΕΞΗ} = \varsigma$$

$$\eta \Sigma\text{ΤΙ} = \Sigma+Τ+Ι = \Phi\text{Ι} \rightarrow \text{Ε}+Α = 5+1 = \text{ΕΞΗ} = \varsigma.$$

Πλήρης δηλαδή επιβεβαίωση της ἀλήθειας, πὺ προέκυψε ἀπὸ τὴν θεωρητικὴ σκέψη.

Κατάλοιπο τῶν ἄνω εἶναι καὶ ἡ χρησιμοποίησι, σὲ κάποια μορφή νεοελληνικῆς ἀριθμήσεως με τὴν βοήθεια τῶν γραμμάτων τοῦ ᾽Αλφαβήτου, τοῦ συμβόλου «ΣΤ», γιὰ νὰ ύποδηλωθῇ ὁ ἀριθμὸς 6, πρᾶγμα πὺ ἀποκλείεται νὰ εἶναι τυχαῖο.

Υστερα ἀπ' ὅλες τις ἀνωτέρω ἀποκαλύψεις καὶ τις τεκμηριώσεις ἔρχεται αὐτομάτως καὶ ἡ ἀπάντησι στὸ τρίτο ἐρώτημα: πότε καὶ γιὰτὶ ἐξηφανίσθη τὸ γράμμα αὐτό. Γιὰ μὲν τὸ πότε ἐξηφανίσθη, ἀρμοδία βέβαια νὰ ἀπαντήσῃ εἶναι ἡ ᾽Αρχαιολογικὴ ᾽Υπηρεσία. Πλὴν ὅμως ἀπὸ μόνῃ τὴν προαναφερθεῖσα ἀνακάλυψι τοῦ ἑλληνικοῦ παπύρου συνάγεται ὅτι τὸ σύμβολο «ς» τοῦ ἕκτου γράμματος τοῦ ᾽Αλφαβήτου ἦτο ἀκόμη ἐν χρήσει κατὰ τὸν τρίτο αἰῶνα π.Χ. ἐν ἀντιθέσει με τὰ σύμβολα τῶν «Κόππα» καὶ «Σαμπῖ» πὺ φαίνεται ὅτι εἶ: ἔν χαθῇ παλαιότερα (ὕπαρχει ἐπιφύλαξι γιὰ τὸ γράμμα «Κόππα» - «Q»).

Γιὰ τὴν αἰτία πὺ χάθηκε, μόνον συμπερασματικὰ μπορούμε νὰ ἀπαντήσουμε. Μιὰ πρώτη ἐκδοχή: μπορεῖ νὰ ύποστηρίξει κανεῖς, ὅτι ὑπῆρξε κάποιος «εκφυλισμὸς» τοῦ ἕκτου γράμματος στὴν πάροδο τῶν αἰῶνων, πὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν δημιουργηθεῖσα σύγχυσι μετὰξὺ τῶν ἤχων τοῦ ς καὶ τοῦ Σ, δηλαδή ςῖγμα καὶ Σῖγμα. Μιὰ ἄλλῃ ἐκδοχή, πὺ ἐπίσης μπορεῖ νὰ ύποστηριχθῇ, εἶναι ὅτι τὸ σύμβολο «ς», ὅπως καὶ τὰ ἄλλα δύο «Κόππα» καὶ «Σαμπῖ», ἦταν «ξένα σώματα» μέσα στὸ ᾽Ελληνικὸ ᾽Αλφάβητο, πὺ προῆλθαν ἀπὸ προηγούμενο ἀρχαῖο ἑλληνικὸ συμβολισμό, τὰ ὁποῖα μάλιστα ἀλλοίωσαν τὸν κανὸνα σχηματισμοῦ καὶ ἐκφωνήσεως τῆς ὀλογράφου παραστάσεως τῶν γραμμάτων, ὥστε τὰ ἀπέβαλε ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀλφαβήτου. Μιὰ τρίτῃ ἐκδοχή, ἡ ὁποία μάλιστα προέρχεται σὰν συμπέρασμα ἀπὸ σοβαρὲς παρατηρήσεις, ἐνδείξεις, εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω: Καὶ τὰ τρία γράμματα «ςῖγμα», «Κόππα» καὶ «Σαμπῖ», καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ «Θῆτα», ἔχουν ἓνα κοινὸ χαρακτηριστικὸ συμβολικὸ γνῶρισμα, πὺ ἀνάγεται στὴ φιλοσοφικὴ κοσμογονικὴ θεώρησι τῆς δημιουργίας καὶ λειτουργίας τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Τὰ τρία ἐξ αὐτῶν ἔχουν ἤδη χαθῇ ἀπὸ τὸ ᾽Ελληνικὸ ᾽Αλφάβητο, ἐνὼ τὸ «Θῆτα» ἔχει πρὸς τὸ παρὸν χαθῇ στὴν προφορά του διεθνῶς.

Ὅπως ἀποδεικνύεται στὸν δεῦτερο τόμο τῆς μελέτης μου «*Ο Μυστικός Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα κ.λπ.*», οἱ ἀρχαῖοι μῦστες εἶχαν πλήρη γνῶσι τοῦ τρόπου δημιουργίας καὶ λειτουργίας τῶν στοιχείων τοῦ Σύμπαντος, εἶχαν πλήρη γνῶσι τῆς βιολογικῆς δημιουργίας καὶ ἀναπτύξεως τῆς ζωῆς, ἐγνώριζαν αὐτὰ πὺ μόλις τώρα ἐπαληθεύονται, ἐγνώριζαν δηλαδή ὅτι ὅλη ἡ δημιουργία καθὼς καὶ ἡ λειτουργία της τόσο στὸν Μεγάκοσμο ὅσο καὶ στὸν Μικρόκοσμο ἀκολουθεῖ τὴν τέ-

λεια μαθηματική καὶ μάλιστα τὴν «Χρυσὴ Σπειροειδῇ Ἑλικά», πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἤδη γνωστὴ μαθηματικὴ ἀκολουθία τοῦ Πυθαγόρα 1, Φ, Φ², Φ³... Φ¹³, ὅπου Φ εἶναι ὁ χρυσοῦς ἀριθμός. [Τὴν πατρότητα τῆς μορφῆς τῆς ἀκολουθίας αὐτῆς ἔκλεψε ὁ Ἰταλὸς μαθηματικὸς καὶ ἔμπορος Fibonacci, καὶ ἔτσι σήμερα εἶναι γνωστὴ ὡς «ἀκολουθία Fibonacci»]. Ὁλιγόστροφο τμήμα τῆς ἄνω τελείως Χρυσῆς Μαθηματικῆς Ἑλίκας ἀποτελεῖ τὸ σύμβολο τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου.

Αὐτὲς τὶς γνώσεις, πού ἦσαν πολὺ πρόωρες γιὰ τὴν ἐποχὴ τους ἢ μάλλον πού ἦσαν ἀπόκρυφες γνώσεις παλαιότερων σοφῶν καὶ πού διαιωνίζοντο ἀπὸ μύστη σὲ μύστη, ἔπρεπε νὰ τὶς διαφυλάξουν καὶ νὰ συνεχίσουν τὴν διαιωνισί τους μὲ τὸν πλέον κατάλληλο τρόπο: τὸν ἀπόκρυφο συμβολισμό. Καὶ γιὰ τὴν περίπτωσι ἐπέλεξαν τὸ τέλειο ἀποκαλυπτικὸ σύμβολο «ς». Πλὴν ὅμως ξένες ἐπεμβάσεις τρίτων, πού ἐπεδίδικαν νὰ οἰκειοποιηθοῦν τὶς τόσο μεγάλες ἀπόκρυφες ἀλήθειες, ἐπέτυχαν τὴν ἑξαφάνισι, τὴν ἀλλοίωσι, διαστρέβλωσι τοῦ πραγματικοῦ Μυστικοῦ Κώδικος, πού ἐκρύπτετο στὴν μορφή τοῦ συμβόλου «ς», τοῦ ἔκτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου καὶ ἔτσι ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζον κατὰ καιροὺς τὶς ἄνω ἀλήθειες στὶς δικές τους κοσμογονικὲς θεωρήσεις. Ἡ τοιαύτη οἰκειοποίησι εἶναι μάλιστα καὶ ἱστορικὰ βεβαιωμένη ἀπὸ μιὰ χαρακτηριστικὴ ἐθνότη-τα. (Βλέπε «Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα», Β' τόμος: «Τὸ Δένδρο τῆς Ζωῆς» κλπ.).

Ἀλλὰ τώρα ἦλθε πλέον τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἄρχισαν νὰ ἀποκαλύπτονται μία-μία, δειλὰ-δειλὰ, ὅλες οἱ ἀπόκρυφες ἀλήθειες πού εἶναι κρυμμένες μέσα στὴν εἰδικὴ συμβολικὴ διάπλασι τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν λέξεων ἢ φράσεων καὶ γενικὰ μέσα στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΒΥΣΟΥΛΗΣ

Τὸ Μακρυνὸ Ὅραμα

Πιερίδες κι Ὀλύμπιες Μοῦσες,
βγάλτε ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὰ φαντασμένα μου ὄνειρα.
Μακρύνετε τοὺς λογισμούς μου ἀπ' τὶς μεγάλες ἐλπίδες.
Μαστιγώστε τὴν ψυχὴ μου γιὰ ἀπύθμενη ἀγάπη
πρὸς τὴν αἰώνια πατρίδα.
Μὰ ἀφῆστε τὴν περιέργειά μου
νὰ τριγυρίζει ἀκούραστη στὸ ἀδιόρατο μέλλον,
πού δημιουργεῖται ἀπὸ τὴ θέληση
τοῦ αἰωνίου πνεύματος. Κι' ἀπ' τῶν ἀνθρώπων
τίς ἐλπίδες, τίς σκέψεις, τίς πράξεις.

Στὸ σκοτάδι τὸ κρῦο, στῶν ἀνθρώπων τὰ βάσανα, στῆς τυραννίας τὴ βία,
ἐν' ἀπόμακρο φῶς διαφαίνεται.
Πλησιάζει κοντὰ μας.
Ζωντανεῦει τὰ ὄνειρα.
Εἶν' ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ, πού μὲ φῶς ἐκδηλώνεται.
Προσπαθεῖ νὰ φωτίσει ξανὰ τὰ σκοτάδια τῆς Οἰκουμένης
μὲ τὸ φῶς τῆς ἐλπίδας, τὸ φῶς τὸ ἐλληνικό,
τὸ Ὀλύμπιο Φῶς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΨΥΧΟΓΥΙΟΣ

Ἑσπερινὸ

Θαρρῶ, πῶς ἔνωρίς ἐκίνησα,
μὰ ὁ ἑαυτὸς βαρὺς.
Χαράσσ' ἐπικύκλους, περισσοὺς κι' ἀνάμελους.
Περίεργ' ἢ σκεδαζόμενη κι' ἀνάλαφρη βίωση,

κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.¹
στίχος ἀνέλπιδος,
συρραφή ἀναντίστοιχος.

Πρέπει τὰ ἡλιοτρόπια νὰ σπείρω...
'Ελικοειδεῖς ἐπιθυμίες καὶ σκοποὶ.
'Υπουργός, κρυπτή ἀναγωγή, δαιμονική:

κόσμος δαιμόνων πλήρης.²

Πληθωρική ἢ προσφορά συντροφῆς.
Τραχὺ τὸ διάφορον.

Βίος θολὸς καὶ ἥρεμος.
Διαύγεια στὴ σκέψη ποθητή.
Διερωτῶμαι,
ἂν ἀφελῶς διακηρύττω!
Βαθὺ τὸ ἔδαφος
καὶ ποιὸς ἐγώ
ἀντιστάθμισμα
-φρὴν βαθεῖα—³
νὰ διαθέτω;

Βυσσοδομῶ.
Ποιητικὰ πονήματα,
δοκίμια διστακτικά.
Τ' ὠραῖον ἐπικίνδυνο·
πλησίως ἔλκον τοὺς ἐραστές.
'Αφόρητα.

Πόλις δύσοσμη καὶ κακοήθης
μακρὰ 'πὸ λιμένα
τὴν δόμησιν ἐπιλέγει

θλιμμέν' ἐσπέρα, ἡ τωρινή.
Νεοφερμένος ἀπορῶ στὴν πόλι σου!

1. 'Οδ. Δ 837.

2. Κοινὸ ἀρχαϊκόν.

3. 'Ιλ. Τ 125.

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Τυχαῖες (;) παραποιήσεις

Στους «Τάϊμς» (21-1-1990) έγγραφε από κάποιον «συγγραφέα», ότι η Μασσαλία ήταν πόλις Φοινίκων. Ἀσφαλῶς ὁ συγγραφεὺς δὲν ἀποτείνεται σ' ὅσους ξέρουν, ἀλλὰ σ' ὅσους ἀγνοοῦν. Τοὺς πληροφορεῖ ότι ἡ Μασσαλία ἰδρύθη ἀπὸ τοὺς Φοίνικες, μὲ προφανῆ σκοπὸ νὰ ἀνεβάσῃ στὴν ἐκτίμησι τῶν ἀναγνωστῶν τῶν «Τάϊμς» τοὺς Φοίνικες. Πάλι καλὰ ποὺ δὲν ὑπεστήριξε, ὅτι ἡ Μασσαλία ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν Ἑλεάζαρ, γιὸ τοῦ Μαλαχία, ἐγγονὸ τοῦ Ἀββακούμ.

Εἶναι γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι ἡ Μασσαλία ὑπῆρξε ἀποικία τῶν Φωκαέων, ποὺ ἀπὸ τὴν Ἰωνία μετέβησαν ἐκεῖ. Ὁ Τίμαιος ἐτυμολογεῖ τὸ ὄνομα τῆς Μασσαλίας ἀπὸ τὴν ἐντολή, τὴν ὁποία ἔδωσε ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου τῶν Φωκαέων (μᾶλλον ὁ Εὐξείνιος) πρὸς ἀλιέα νὰ δέσῃ τὸ «ἀπόγειον σχοινίου». Ἔτσι «ἀπὸ γοῦν τοῦ ἀλιέως καὶ τοῦ μᾶσαι ὠνόμασται». Ὁ Στράβων (Δ') περιγράφει πῶς ἔκτισαν οἱ Φωκαεῖς ἐπὶ πετρώδους ἐδάφους τὴν πόλι, τὴν ὁποία περιέβαλαν μὲ ἀπόρθητα τείχη. Στὴν ἀκρόπολι τῆς Μασσαλίας ἀνηγέρθη μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἄλλος τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος (Ἐφέσιον), τῆς ὁποίας πρώτη ἱέρεια διετέλεσε ἡ Ἀριστάρχη. Πλέον τῶν πεντακοσίων ἐτῶν ἡ Ἑλληνικὴ Μασσαλία ἐκυριάρχησε ναυτικῶς τῆς Μεσογείου καὶ ἵδρυσε πολλὰς ἀποικίας π.χ. Ἐμπόριον, Ἀντίπολις, Ρόδος, Ἀγάθη, Ἡμεροσκοπίον, Ὀλβία κ.τ.λ. Ἡ Νίκαια μάλιστα ἦτο καὶ αὕτη ἀποικιακὴ πόλις τῶν Φωκαέων τῆς Μασσαλίας.

Πολιτικῶς ἡ διοίκησις ἦτο ἀριστοκρατικὴ ἀποτελουμένη ἐξ ἐξακοσίων «τιμούχων», οἱ ὅποιοι ὤφειλαν νὰ εἶναι τουλάχιστον ἀπὸ τρεῖς γενεὲς Μασσαλιωτικῆς καταγωγῆς. **Στρατιωτικῶς** διέθετε ἰσχυρὸ ναύσταθμον καὶ ἀξιόλογο στρατό, ὥστε κατάρθωσε νὰ ἀποκρούσῃ ὅλες τὰς ἐπιθέσεις τῶν βαρβάρων. **Πολιτιστικῶς** ἀνεδείχθη εἰς λαμπρὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅπου σύχναζαν Γαλάτες, Ρωμαῖοι καὶ ἄλλοι βάρβαροι, γιὰ νὰ μαθαίνουν τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τίς ἐπιστήμες, ἰδίως τὴν ἰατρικὴν. Ἀξιοσημεῖωτη ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ δρᾶσι τῶν Μασσαλιωτῶν ὡς **πρώτων ὠκεανοπόρων ἐξερευνητῶν** ὅπως τοῦ Εὐθυμίου, Ἀνώνωνος καὶ τοῦ Πυθέα, ὁ ὁποῖος ἐξερεύνησε τὴν Θούλη καὶ συνέγραψε ἐνδιαφέροντα βιβλία, π.χ. «Περὶ Ὠκεανοῦ», «Γῆς περίοδος» κ.τ.λ. Ἀκόμη καὶ σήμερα τὸ Δημαρχεῖο τῆς Μασσαλίας φέρει τὴν ἐπιγραφὴν: «Δημαρχεῖον Φωκαέων» — καὶ φυσικὰ ὄχι Φοινίκων.

Τὸ δεῦτερο κροῦσμα παραπληροφορήσεως μᾶς ἦλθε ἀπὸ τὴν «Οὐάσιγκτων Πόστ» (30-1-90), ὅπου ὁ Πλούταρχος βαπτίζεται Ρωμαῖος! Χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλῃ, ὁ ἀρθρογράφος σημειώνει: «ὅπως ὁ Πλούταρχος, ὁ Ρωμαῖος ἱστορικὸς εἶπε...». Ὁ ἱστορικὸς καὶ φιλόσοφος Πλούταρχος, ὁ ἐπικαλούμενος «πάσης σοφίας ὀφθαλμός», δὲν ἦταν βέβαια Ρωμαῖος, ἀλλὰ Ἕλλην ἀπὸ τὴ Βοιωτία. Ἐγεννήθη στὴν Χαῖρῶνεια (περὶ τὸ 50 μ.Χ.) καὶ ἀπέθανε στοὺς Δελφοὺς (περὶ τὸ 125 μ.Χ.). Ἀριστοκρατικὸς ἐκ καταγωγῆς καὶ ἐκ μορφώσεως ἀνέλαβε ὑψίστα ἀξιώματα, ὅπως «Ἀνώτατος Ἱερεὺς καὶ Ἐπόπτης» τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν, «Ἀγωνοθέ-

της», «Βοιωτάρχης», «Τελετάρχης» κ.τ.λ. Τα έργα του Πλουτάρχου από τα «Ἡθικά» μέχρι τοὺς «Βίους» ἐπέδρασαν ἀποφασιστικά στὴν ἀνθρώπινη σκέψη. Μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν τοῦ Πλουτάρχου περιλαμβάνονται: ὁ Γκαίτε, ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας, ὁ Μελάγχθων, ὁ Καλβίνος, ὁ Μόμμσεν, ὁ Ἑρασμος, ὁ Ρουσσώ, ὁ Οὐάσιγκτων, ὁ Φραγκλῖνος, ὁ Καρλάυλλ καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπιφανῶν προσωπικοτήτων. Ὁ Ἄγγλος Βασιλεὺς Ἰάκωβος Α΄ ἐδιάβαζε Πλούταρχο στὸ Ἑλληνικὸ πρωτότυπο καὶ ἦταν τόσο ἡ ἀγάπη τῶν Ἄγγλων πρὸς τὸν Πλούταρχο, ὥστε γύρω στὸ 1680 εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἀπὸ 41 φιλολόγους μετέφρασαν τοὺς «Βίους».

Τέλος εἶναι εὐχάριστο τὸ γεγονὸς ὅτι μία Ἑλληνικὴ ἐφημερίς, συγκεκριμένως ΤΑ ΝΕΑ (16-2-90), ἐπεσήμανε καὶ ἐσχολίασε τὰς προαναφερθεῖσες ὑποπτες παραποιήσεις.

Ποιοὶ ἐνοχλοῦνται

Τόσα χρόνια ὁ «Δαυλὸς» ἀγωνίζεται γιὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν εὐρύτερη ἔννοιά της καὶ γιὰ ὅ,τι αὐτὴ ἐκπροσωπεῖ. Σὲ πολλοὺς τομεῖς ὁ «Δαυλὸς» ὑπῆρξε καὶ εἶναι σκαπανεὺς, πρωτοπόρος. Ἀξιόλογοι πνευματικοὶ ἄνθρωποι ποὺ παρακολουθοῦν τὴν ἀρθρογραφία καὶ τίς ἐρευνες τοῦ περιοδικοῦ ἀναγνωρίζουν τουλάχιστον τὴν προσπάθεια. Μιὰ προσπάθεια μοναδική στὴν Ἑλλάδα. Χρειάζεται ἐδῶ ἀκριβῶς νὰ ἐπισημανθῇ, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσπάθεια σημασία ἔχει καὶ ὁ τρόπος διεξαγωγῆς της, ποὺ εἶναι ὁλότελα Ἑλληνικὸς καὶ λέγεται: ἐλεύθερος διάλογος.

Τόσα χρόνια οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀσχολούμενοι μὲ τὸν Ἑλληνισμό, ὅπως Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, Ἀκαδημία, Πανεπιστήμια, Ἰδρύματα κ.τ.λ., συστηματικῶς ἀγνοοῦν τὸν «Δαυλὸ», ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Φυσικὰ ὁ «Δαυλὸς» δὲν ἀνέλαβε τὴν προσπάθειά του γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν. Οὔτε ἐπηρεάζεται ὁ ἀγῶνας του ἐπειδὴ σκοπίμως δὲν τὸν «ἀναγνωρίζουν». Προφανῶς κάτι δὲν ἔχει γίνει ἀντιληπτὸ ἀπὸ μερικοῦς. Ὁ «Δαυλὸς» εἶναι πρᾶξι καθήκοντος, καὶ ὅπως ὅλες οἱ πρᾶξεις καθήκοντος δὲν χρειάζεται τὴν «ἀναγνώρισι» τρίτων γιὰ νὰ ἔχη ἀξία. Ἀλλως τε τί εἶδους «ἀναγνώρισι» νὰ περιμένη κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν ἀντιλαμβάνονται, καὶ τὸ χειρότερο δὲν πιστεύουν στὸν Ἑλληνισμό.

Μολαταῦτα ὑπάρχει μία μεγάλη ἀμοιβή, ποὺ καθημερινῶς ἀπολαμβάνει ὁ «Δαυλὸς». Εἶναι ἡ αἴσθησι τοῦ δικαίου τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὸν ὀρθὸ λόγο, ποὺ ταυτόσημα εἶναι ὁ «Ἑλληνικὸς Λόγος». Κι' ὅταν λέμε ΔΑΥΛΟΣ, ἐννοοῦμε καὶ ὅλους ἐκείνους, ποὺ ψυχικὰ ἀγκαλιάζουν τὴν προσπάθεια τοῦ περιοδικοῦ. Ἐνὸς περιοδικοῦ ποὺ δείχνει στοὺς ἀναγνώστες τὴν ἱστορικὴ σπονδύλωσι τῶν χιλιετιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ ποὺ ἀποδεικνύει τὴν ὑπεροχὴ τῆς ἑλληνικῆς ιδέας, τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ σκόπος αὐτὸς τοῦ «Δαυλοῦ» φυσικὰ ἐνοχλεῖ ὀρισμένους. Τοὺς καταλαβαίνουμε καὶ τοὺς ξέρουμε.

Αἴσα

Ἡ Ἑλεάνα συνέχιζε νὰ τοῦ ξύνει ἐλαφρὰ τὸ σβέρκο, ἀκριβῶς ἐκεῖ ποῦ ἀκούμπουσαν τὰ γυριστά, σγουρὰ μαλλιά του, γαργαλώντας τον προκαταβολικὰ μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ. Ἦξερε, πῶς αὐτὸ τὸν μούρλαινε μὲ μιὰ τρέλλα, ποῦ ἐπενεργοῦσε ἀντίθετα ἀκόμα καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ φύση του. Ἦταν κατευναστικὴ σὰν ἡλεκτροσόκ ἢ ἐπίδρασή της, κι αὐτὸ τοῦ χρειαζότανε τώρα δὲ τοῦ Μάριου, γιατί ξανάρχισε νὰ παραπονιέται μὲ κείνο τὸν μυξιάρικο μονόλογο, νὰ τὰ ἔχει μὲ τοὺς φίλους του, μὲ τὰ σπιτία τους, μὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους. «Μὰ τί ἄλλο θές;», τοῦ ἔλεγε, ἐνῶ τὸ νυχάκι της ἔκανε περίφημα τὴ δουλειὰ του ἐκεῖ, στὴ βάση τοῦ κρανίου. «Τὸ σπιτάκι σου τὸ ἐξοχικὸ τὸ ἔχεις, καὶ μάλιστα δίπλα-δίπλα μὲ τὰ ἐξοχικὰ τῶν φίλων σου, ὅπως τὸ ἔθελες σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ. Ἐχεις ἀρχίσει νὰ πετυχαίνεις σὰν συγγραφέας, σοῦ ῥθε καὶ ἡ κληρονομιά, τί ἄλλο θές;». Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι αὐτὰ ἦσαν ἤδη πάρα πολλὰ. Ἀν μάλιστα ἀναλογιστεῖ κανεὶς ὅτι ἡ Ἑλεάνα δὲν εἶπε οὔτε τὸ ἓνα τρίτο ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα τόσο τοῦ Μάριου ὅσο καὶ τῆς εὐνοϊκῆς συγκυρίας πᾶνω στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Μάριου, τότε μάλλον θὰ ἔπρεπε νὰ χαρακτηριστεῖ αὐτὸς ὁ κύριος σὰν ἐξαιρετικὰ ἀχάριστος καὶ τουλάχιστον ἡμιπαράφρων, ὁπότε νομίζω πῶς δὲ θὰ ὑπῆρχε κανένας θεατὴς ἢ ἀναγνώστης ποῦ νὰ μὴν συγκατάνευε γιὰ μιὰ ἐξακολούθηση αὐτῆς τῆς ξυστικῆς ἐνέργειας τοῦ νυχιοῦ, ποῦ ἔχε τόσο κατευναστικὰ ἀποτελέσματα.

Πρῶτος, σ' αὐτὸν τὸν ἀμφιθεατρικὸ λοφίσκο ποῦ ἔβλεπε στὸν κόλπο τῆς Ἀναβύσσου, εἶχε ἐγκατασταθεῖ ὁ Μάριος. Ἐχτισε τὴ βιλλίτα του, ἔβαλε τὶς κότες, τὴν κασίκα καὶ τὸ γαῖδαρο, καὶ τότε συνειδητοποίησε πῶς τοῦ ἔλειπαν καὶ οἱ φίλοι. Ὅμως μ' αὐτοὺς τοὺς φίλους τὰ λέγαν μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ, πῶς δηλαδὴ θὰ τὰ καταφέρνανε ν' ἀπομονωθοῦν ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, πῶς νὰ κτίσουνε τὴ δική τους κοινωνία ἔτσι, ποῦ νὰ μὴν τοὺς πιάνει τὸ δηλητήριο, ἢ κακογλωσσιά, ἢ μοχθηρία καὶ ἢ δυσπιστία ὡς οὐσίες δυσωδέστερες

καὶ ἀπὸ τὰ καυσαέρια —, πῶς νὰ γίνουμε αὐτόνομοι μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους, μὲ τὶς φιλοσοφίες τους, τὰ βιβλία τους, τὴν ποίησιν. Ὅλοι οἱ φίλοι του γράφανε· ὥσπου μιὰ μέρα ὁ Μάριος τοὺς πῆγε στὸ ἐξοχικὸ του, ποῦ τελικὰ ἔγινε καὶ μόνιμη κατοικία του. Εἶδανε τοῦ κόλπου τὴ θεά, μαγευτήκανε ἀπὸ τὴ φύση τῆς θεᾶς, παίξανε μὲ τὶς γάτες, τὶς κότες, τοὺς κουτούλησε καὶ ἡ κασίκα, μιὰ καὶ πρώτη φορὰ ἦταν ποῦ τοὺς ἔβλεπε, κι αὐτὸ ἦταν: ἕνας-ἕνας ἄρχισε νὰ συμμαζεῦεται δίπλα στοῦ Μάριου, καὶ μὲ τὰ χρόνια κτίσανε κι αὐτοὶ τὴ δική τους κοινωνία: τὸ σπιτί τοῦ Μάριου μὲ τὰ τέσσερα ἄλλα σπιτία τῶν φίλων του δίπλα-δίπλα καὶ μ' ἓνα γερὸ φράγμα τριγύρω, ἓνα φράκτη, ποῦ ὁ Μάριος ἐπέμενε νὰ τὸν κάνουμε ἀπὸ ἀτόφιο μπετόν κι ὄχι ἀπὸ τσιμεντόλιθους, εἶπε καὶ βάλανε κι ἓνα διπλὸ, παράλληλο, συρματοπλέγμα πάνω-πάνω καὶ στὸν ἐνδιάμεσο κενὸ χῶρο τύλιξε γυριστὸ συρματοπλέγμα. Φρούριο σωστό, ποῦ ὅσο κτιζότανε, τοῦ Μάριου ἡ καρδιά χοροπήδαγε μέσα στὸ στήθος του σὰν τὴ βελόνα μιᾶς ραπτομηχανῆς, ποῦ ὑφαίνει τὸ κουκκούλι τοῦ μεταξοσκώληκα. Γιατὶ οἱ φίλοι του εἶχανε περὶπου τὰ ἴδια μ' αὐτὸν γούστα, γιατί ὅλοι τοὺς διαβάζανε, ἄκουγαν κλασσικὴ μουσικὴ, ζωγράφιζαν καὶ κυρίως εἶχανε ἓνανε τρόπο σκέψης τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τόσο πολὺ διέφεραν, ποῦ τὸν συρφετό, ἀπὸ ποῦ οἱ φίλοι ξεχώριζαν, συχνὰ τὸν ἔπιαναν τὰ γέλια.

Ὅστόσο νὰ ποῦ γυρνᾷ καὶ λέει σήμερα τῆς Ἑλεάνας ὁ Μάριος, πῶς: «Ξέρεις, ὁ Κώστας, ὅταν τοῦ ἔπα πόσα εἰσπράττω ἀπὸ τὰ βιβλία, ἄφησε ἓνα νευρικὸ τικ κάτω ἀπὸ τὸ μάτι, ποῦ λὲς ὅτι τοῦ ταρακούνησαν τὴ σακκουλίτσα ζερβὰ-δεξιὰ μὲ τὸ χέρι». Ἡ Ἑλεάνα ἄμέσως δὲν μίλησε, καὶ ὁ Μάριος: «Ξέρεις, ὅταν τοῦ ἔπα τοῦ Πετρῆ γιὰ τὴ τιμητικὴ σύνταξη ποῦ πῆρα, ξέρεις πῶς μοῦ ξεφούρνισε ἓνα: “··· Βρέ, γιὰ δὲς ποῦ πᾶνε!”». Ἡ Ἑλεάνα τότε ἄρχισε τὰ γνωστά: «Μικροπράγματα» καί: «Ἔ, καλὰ, μὴν κάνεις ἔτσι». Ὅστόσο τὰ πράγματα μπορεῖ νὰ ἦταν μικρά, ὅμως ἦταν καὶ πολλὰ-πολ-

λά πού ἐπαναλαμβάνονταν ἔτσι, πού τελικά ὁ Μάριος μπορεῖ νὰ τοὺς χάρισε ὅλο τὸν ὑπόλοιπο φράκτη, ὅμως ἔκτισε ἕνα δικό του χώρισμα, πού τὸν ἀπομόνωνε ἀπὸ αὐτοὺς, τοὺς καρδιακοὺς του φίλους.

Μέσα στὸ καινούργιο του παίσιό πιά ὁ μεταξοσκώληκας προσπάθησε νὰ βουλευτεῖ ὅσο μπορούσε καλύτερα. Εἶχε τὴν Ἑλεάνα, τὰ παιδιά, τὰ ζῶα. Μὰ ὁ Μάριος εἶχε ἀρχίσει νὰ βάζει μὲ τὸν ἑαυτό του στοιχήματα γιὰ τὸ ποῖαν ἦταν τώρα ἡ σειρὰ νὰ ῥθεῖ, γιὰ νὰ ξομπλιάσει τ' ἀδέρφια του. Μιὰ τοῦ ἐρχόταν ὁ μικρὸς του γιός, μιὰ ἡ κόρη του καὶ μιὰ ὁ μεγάλος κι ἀφήνανε συκοφαντίες, ἀλήθειες καὶ ψευτιές ἕνα σωρό, πού τελικά γέμισαν ἔνανε λάκκο ἀπὸ κουτσουλιές κι ἀπὸ πάνω, νὰ 'σου ἕνα βουνό. Ἡ μπόχα ἀφόρητη. Ὁ Μάριος καὶ ἡ Ἑλεάνα ἀναγκάστηκαν ν' ἀποσυρθοῦνε στὴ σοφίττα ἐπάνω, φέρανε καὶ τὸν μαρμαρό πού τοὺς ἔκανε ἕνα χώρισμα. Ὁ διάδρομος χωρίστηκε στὰ δυό.

Μολαταῦτα, ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα γιὰ νὰ μεταφραστοῦνε τὰ ἔργα τοῦ Μάριου κι ἔπρεπε αὐτὸς νὰ συνεισφέρει τὸ εἰκοσιπέντε τὰ ἑκατὸ — ἀπ' ὅλους τοὺς συγγραφεῖς ζητᾶνε πόσοστό, ὅσο ψηλὰ κι ἂν βρῖσκονται, μὴν ἀκοῦτε —, τότε ἡ Ἑλεάνα ἔπιασε τίς γκρίνιες: «Πλάκωσε ὁ χειμώνας, κι ἐγὼ δὲν ἔχω ἀκόμα γούνινο παλτὸ» καὶ κάτι τέτοια. (Φυσικά, καινούργιο γούνινο παλτὸ ἐννοοῦσε). Ὁ Μάριος ἔνιωσε μέσα του ἕνα κενό, σὰ νὰ βρισκόταν στὴν ἀφετηρία, στὸ Στάδιο, ἀλλὰ νὰ μὴν ἦταν παρὰ μονάχα ἡ ἀφετηρία, γιὰτὶ ὁ δρομέας εἶχε πάρει δρόμο. Ἐνῶσε λοιπὸν σὰν μιὰ εὐθεῖα γραμμὴ, μονότονη καὶ κουτὴ. Ὅταν ἡ Ἑλεάνα τοῦ σκάρωσε κι ἄλλες λαδιές, ἔβαλε κι αὐτὸς τὸν μηχανικό, μάζεψε ὅλες αὐτὲς τίς γραμμὲς καὶ τράβηξε πάνω ἀπὸ τὴ σοφίττα ἕνα ρετιρεδάκι. Χώθηκε μόνος.

Ὡστόσο κατόπιν ὁ Μάριος μὴ ἔχοντας ποῖον ἄλλο νὰ πιάσει, καταπιάστηκε μὲ τὸν

ἑαυτό του, πού τὸν βρῆκε πανέτοιμο ν' ἀρχίσει τὰ γλειψίματα γιὰ ἕνα δεύτερο ἔστω Βραβεῖο τῆς Ἀκαδημίας. Τὸν συχάθηκε τότε τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ ἔλεεινὸ σκουλήκι τὸν ἑαυτό του, αὐτὸ πού σερνόταν, γιὰ νὰ χωρέσει νὰ μπεῖ στὸ ρετιρεδάκι πού ἦταν πάνω ἀπὸ τὴ σοφίττα, αὐτὸν τὸν μονήρη τύπο τὸν ἑαυτό του, πού τουρτουρίζε τὰ βράδυα πάνω στὴ σκεπὴ σὰν εὐνοχισμένος γάτος, τέτοια συχασιὰ ἐνίωσε, πού ἔδωσε μιὰ καὶ βγήκε, νὰ πάει νὰ βρεῖ τὸν ὑποσυνείδητο ἑαυτό του, τὸν ἀρχέγονο τύπο.

Αὐτὸς ὅμως παραῆταν πρωτόγονος. Σχεδὸν τὸν ἄκουσε νὰ μουγγρίζει μέσα στὰ δάση ζητώντας τροφή. Ὁχι. Στὸν πρωτογονισμό δὲν κρυβόταν ἡ Καθάρια Φωνή. Αὐτὸ πού ἄκουγε, ἦταν μὲν φωνὴ ἀλλὰ βραχνή, νοθευμένη ἀπὸ τὸν πόθο γιὰ τὸ τσιμποῦσι, ζαλισμένη ἀπὸ τὴν πιθανότητα ἐνὸς διαφέροντος.

Καῦμένη Μάριε! Σὲ φαντάζομαι καθισμένο ἀνακούρκουδα, ἐκεῖ πάνω στὴ σοφίττα τῆς σοφίττας, νὰ ξεπαγιάζεις ἀπὸ τὸ κρύο καὶ νὰ γίνεσαι ἕνα κουβάρι. Νὰ μαζεύεσαι, νὰ μαζεύεσαι, νὰ γίνεσαι ὅσο πού παίρνει λιγότερος, σὰν νὰ σ' ὀρμήνεψε αὐτὸ τὸ ὑποσυνείδητο, πὼς μονάχα ἔτσι θὰ βρεῖς τὴ λύση. Καὶ νὰ μαζεύεσαι, νὰ μαζεύεσαι, μέχρι πού νὰ ταυτίζεσαι μὲ μιὰ τελεία, μ' ἕνα μηδέν, γιὰτὶ ὅλα ἀπὸ κεῖ πέρα ξεκίνησαν. Καὶ νὰ νομίζεις πὼς ἐκεῖ βρῆκες τὴ τελειότητα, γιὰτὶ στὸ μηδέν δὲν ὑπάρχει τίποτα πού νὰ μπορεῖ νὰ τὸ βαραίνει τὸ μίasma, μέχρι πού, πανικοβλημένος, ἀνακαλύπτεις πὼς καὶ τὸ μηδέν σου εἶναι ἀδηφάγο, γιὰτὶ δὲν μπορεῖ νὰ νιώσει τὴν οὐσία του, ἂν δὲν συγκριθεῖ μὲ κάτι ὑπαρκτό. Καὶ δὲν δίστασε νὰ ξαναφτιάξει τὸν κόσμο, αὐτὸν πού μέσα του σὲ ξαναῤῥιξε, μονάχα — τ' ἀκοῦς αὐτό, Μάριε; —, μονάχα γιὰ νὰ νιώσει ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης του τὴν τελειότητα τῆς ἀνυπαρξίας τῶν πάντων.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Μόνον ή ανάληψη ιδιωτικῶν πρωτοβουλιῶν

Ἀθήνα 27/2/1990

Πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ»

Διαβάσαμε με προσοχὴ καὶ εὐλάβεια σὲ εἰδικὴ μεγάλη συγκέντρωση τὸ ἐκπληκτικὸ 98ο τεῦχος τοῦ «ΔΑΥΛΟΥ» (Φεβρουάριος 1990), ποὺ ἀναφέρεται στοὺς "Ἕλληνες τῆς Νοτίου Ἰταλίας, τῆς Νοτίου Ρωσίας καὶ τῆς Ἀλβανίας, καθὼς καὶ τὰ βαθυστόχαστα ἄρθρα περὶ ἑλληνισμοῦ, ἑλληνικότητος καὶ «κράτους ποὺ καταβροχθίζει τὸ Ἔθνος».

Ἡ συγκίνηση καὶ τραγικὴ ἀλήθεια, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὰ μεστὰ πατριωτισμοῦ αὐτὰ κείμενα, εἶναι ἀποκαλυπτικὴ γιὰ τὴν πολιτικὴ ἔθνικῆς μειοδοσίας ποὺ συστηματικὰ ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸ Ρωμέικο κράτος.

Πιστεύουμε ἀκράδαντα, ὅτι μοναδικὴ ἐλπίς, γιὰ νὰ διατηρηθεῖ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος, εἶναι ἡ ἀνάληψη ιδιωτικῶν πρωτοβουλιῶν ἀπὸ γενναίους καὶ ἀνιδιοτελεῖς πατριῶτες, μιᾶς καὶ τὸ σημερινὸ κράτος σχεδὸν αὐτοαναιρέθηκε.

Θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἔθνικὴ σας προσφορά.

Μὲ Τιμὴ

Δημ. Σουτζος

Ταξίαρχος ἐ.ἀ., συγγραφεὺς

Παν. Τσίνας

Συγγραφεὺς, τ. Διευθυντῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης

Σπ. Νόνικας

Οἰκονομολόγος, συγγραφεὺς

Π. Βυσσούλης

Ἱατρός, συγγραφεὺς

Δ. Κυρίτης

Δικηγόρος

Τ. Σορῶτος

Ἐκδότης

Τ. Κάπας

Συγγραφεὺς

Αἰσchrή διεθνῆς ἐκστρατεία τοῦ Μισελληνισμοῦ

Κύριε διευθυντά,

Διάβασα στὴν ἔγκριτη ἡμερίδα τῶν Ἀθηνῶν «Ἑστία» τῆς 28ης Νοεμβρίου 1989 τὰ ἀκόλουθα:

«Ὁ παγκοσμίως γνωστὸς Ἀμερικανικὸς ἐκδοτικὸς οἶκος Timelife Books ἐκυκλοφόρησε προσφάτως ἱστορικὴν σειρὰν

ἐξ εἴκοσι βιβλίων, καλυπτόντων τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς μέχρι σήμερον. Τὴν σειρὰν συνοδεύει ἐπίτομον τεῦχος 60 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον Chronology of World History, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ἀξία μνημονεύσεως γεγονότα ἀναγράφονται ὑπὸ τοὺς

τίτλους Εὐρώπη - Ἀσία - Ἀφρική - Ἀμερική, ἤτοι ἀναλόγως τοῦ τόπου ὅπου ἔλαβον χώραν.

» Ἀνατρέχοντες εἰς τὴν περίοδον 500-400 π.Χ., ἤτοι τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα, τὸν «Χρυσοῦν» ἀποκληθέντα, παρατηροῦμεν ὅτι τὰ μόνα ἀξιωμακόμενα γεγονότα εἶναι ὁ 1ος (!) Πελοποννησιακὸς πόλεμος (431-404 π.Χ.) καὶ ἡ σύγκρουσις μεταξὺ Πληβείων καὶ Πατρικίων εἰς Ῥώμην! Ὁ Μαραθῶν (490 π.Χ.), ἡ Σαλαμίς καὶ αἱ Θερμοπύλαι (480 π.Χ.) καὶ αἱ Πλαταιαὶ (479 π.Χ.), εἰς τὰς ὁποίας ἡ Ἑλλάς μόνη ἀνέκοψε τὴν πλημμυρίδα τῆς Ἀσιατικῆς βαρβαρότητος, δὲν θεωροῦνται ἄξια ἀναφορᾶς! Προχωροῦντες εἰς τὸν ἐπόμενον 4ον αἰῶνα π.Χ. βλέπομεν τὸν Μ. Ἀλέξανδρον διαπρέποντα ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ Μακεδονικοῦ ἱππικοῦ εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας (338 π.Χ.)... 2 ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεώς του! Τὸ θαῦμα τοῦτο ἐγένετο, διότι ἡ γέννησις καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἑλληνος στρατηλάτου ἀναγράφονται ὡς γενόμενα ἀντιστοίχως τὸ 336 καὶ 304 π.Χ. ἀντὶ τῶν ὁρθῶν 356 καὶ 323 π.Χ.

» Ἐξ ὧν ἀνωτέρω, ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ, ἐξετέθησαν, ἀδιασείστως προκύπτει ὅτι ἔχομεν ἐνώπιόν μας μίαν συστηματικὴν καὶ κατευθυνομένην προσπάθειαν μειώσεως τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ αἰῶνος. Ἀσήμαντα γεγονότα μηδεμίαν ἐπίδρασιν ἀσκήσαντα εἰς τὴν καθόλου ἱστορίαν ἐξαίρονται καὶ ὑπογραμμίζονται, ἐνῶ ἄλλα κοσμοϊστορικῆς σημασίας, ὅπως ἡ πεζοναυμαχία τῆς Μυκάλης μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν (489 π.Χ.), ἡ μάχη τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Μ. Ἀλέξανδρον κατὰ τῶν Περσῶν (334 π.Χ.), ἡ ἀπόκρουσις τῆς πολιορκίας τῆς

Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Ἀράβων (625 μ.Χ.) καὶ ἄλλα πολλὰ μέχρι τοῦ διπλοῦ Ἑλληνικοῦ ΟΧΙ, τὸ 1940 καὶ τὸ 1941, τὸ ὁποῖον, κατὰ κοινὴν τῶν (τότε) ἀντιπάλων ὁμολογίαν, ἥλλαξεν κυριολεκτικῶς τὴν τύχην τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, μηδεμιᾶς τυγχάνουν μνείας!

» Τίθεται ὁθεν τὸ ἐρώτημα: Ποῖος ὁ ὀπισθεν τῆς τοιαύτης αἰσχροῦς ἀνθελληνικῆς ἐκστρατείας κρυπτόμενος; Διὰ τὴν γεγονότα, ὡς ἡ ἐγκατάστασις τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν Γῆν τῆς Χαναάν (1200 π.Χ.) καὶ ἡ κατὰ κτησις τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Δαυὶδ (1005-965 π.Χ.) θεωροῦνται ὑπέρτερα εἰς σημασίαν τῆς νίκης τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Γέλωνα εἰς τὴν Ἰμέραν τῆς Σικελίας τὸ 479 π.Χ. κατὰ τῶν Καρχηδονίων ἢ τῆς ἐν Ἰσοῦ (333 π.Χ.) μάχης τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου κατὰ τῶν Περσῶν; Εἶναι δυνατόν εἰς ἱστορικὰ βιβλία παγκοσμίου κυκλοφορίας νὰ ἀναφέρεται ὁ ἀνὺπαρκτος ναὸς τοῦ Σολομῶντος καὶ νὰ ἀγνοῖται ὁ Παρθενών; Ἐπὶ τέλους, οὐδεὶς ἐκ τῆς λεγομένης πνευματικῆς ἡγεσίας συγκινεῖται πλέον εἰς τὸν περιέργον αὐτὸν τόπον; Ἀκόμη καὶ ὅταν θίγωνται τὰ ὅσια καὶ ἱερά;»

★ ★ ★

Τὰ μόνα ποὺ θέλω νὰ προσθέσω εἶναι τὰ ἀκόλουθα: Ἐφθασε τὸ τέλος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους; Θὰ μᾶς «σβήσουν ἀπὸ τὸν χάρτη» τόσο μεθοδικὰ καὶ εὐκολα; Ἄς ἀντισταθοῦμε μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις! Τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον εἶναι μιὰ ἀντίστασις καὶ ἐνα ἐρέθισμα πρὸς ἀφύπνισίν μας.

Μετὰ Τιμῆς

Ἑμμανουὴλ Γ. Καραμανώλης

Δικηγόρος

Λάρισα

Ἡ ἀνέγερση ἐκκλησιῶν στοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους

Ἀξιότιμε κύριε διευθυντά,

Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ ἄρθρον «*Ποιὰ τεχνολογία ἐφαρμόσθηκε στὰ προκατακλυσμαῖα τεῖχη τῆς Ἑλλάδας;*» τοῦ συνεργάτου σας κ. Ἡ. Τσατσόμοιρου («*Δαυλός*», τεύχος Νοεμβρίου, σσ. 5387-5392). Παρὰ τὸ ὅτι συμφωνῶ μὲ τὴν κεντρικὴ θέ-

ση τοῦ συνεργάτου σας, ὅτι δηλαδὴ τὰ πανάρχαια τεῖχη τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου πρέπει νὰ μελετηθοῦν μὲ τὸν δέοντα σεβασμὸν, μὲ ἐνα ἄλλο σημεῖο τοῦ ἁρθρου τοῦ διαφωνῶ. Γράφει μεταξὺ ἄλλων ὁ κ. Τσατσόμοιρος: «*Γιατὶ δὲν τὸν πληροφοροῦν [δηλ. τὸν σύγχρονον Ἑλληνα] γιὰ τόσο σπουδαῖα*

πράγματα τοῦ τόπου μας [δηλ. γιὰ τὰ προκατακλυσμαῖα τείχη τῆς Ἑλλάδος] καὶ τὸν ἀπασχολοῦν μὲ τὰ εὐτελέστατα τῶν Ρωμαιοβυζαντινῶν χρόνων ἢ τῶν χρόνων τοῦ σκότους τῆς Τουρκοκρατίας;» (οἱ ἐπεξηγήσεις ἐντὸς τῶν ἀγκυλῶν δικές μου).

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ διαφωνήσω μὲ τὸν συνεργάτη σας. Δὲν νομίζω ὅτι ὁ χαρακτηρισμός «εὐτελέστατα» ἀρμόζει στὰ δημιουργήματα τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς, μιᾶς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ ὅποια βαθύτατα ἐπηρέασε ὅλη τὴν λοιπὴ Εὐρώπη ἀλλὰ καὶ τὶς ἰσλαμικὲς χώρες. Πῶς θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ χαρακτηρίσῃ «εὐτελέστατα» ἀρχιτεκτονικὰ δημιουργήματα τὴν Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸν ναὸ τῆς Ἀχειροποιήτου στὴν Θεσσαλονίκη, τὴν ἐκκλησία τῆς Καταπολιανῆς στὴν Πάρο, τοὺς Ἀγίους Θεοδώρους τοῦ Μυστῆρα, τὴν Παναγία τῶν Χαλκῶν στὴν Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ ἐλάχιστες μόνο ἀπὸ τὶς βυζαντινὲς ἐκκλησίες ποὺ ὑπάρχουν στὸν τόπο μας;

Πιστεύω πῶς ἡ Βυζαντινὴ παράδοση ἢ τόσο συκοφαντημένη ἀπὸ τὸν Γίβωνα - εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ συνθέτουν

τὴν πολιτιστικὴ μας ταυτότητα. Τὸ νὰ κρατᾷ κάποιος μιὰ ἀπορριπτικὴ στάση ἔναντι τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του εἶναι, νομίζω, λάθος, διότι προσπαθεῖ νὰ ἀγνοήσῃ τὸ ἐγγύτερο παρελθόν του. Ἄς μὴ λησμονοῦμε τέλος, πῶς μεγίστη ὑπῆρξε ἡ συμβολὴ τοῦ Βυζαντίου — καὶ εἰδικώτερα τῶν χρόνων τῆς Μακεδονικῆς Δυναστείας - στὴν διάσωση τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν Ἀναγέννηση.

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι συμφωνῶ μὲ τὴν κεντρικὴ θέσιν τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Τστσόμοιρου. Τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὰ μνημεῖα τῆς παναρχαίας ἱστορίας μας πρέπει καὶ νὰ μελετῶνται καὶ νὰ συζητῶνται καὶ νὰ προβάλλωνται. Ἄς μοῦ ἐπιτρέψῃ ὅμως νὰ ἐκφράσω τὴν ριζικὴ μου διαφωνία, ὅταν γράφει γιὰ «εὐτελέστατα [μνημεῖα] τῶν Ρωμαιοβυζαντινῶν χρόνων».

Μετὰ τιμῆς

Μιχαὴλ Γ. Δανίκας

Μηχανολόγος

Δράμα

Σημείωση «Δ»:

Ὁ κ. Η. Τσ. ἐπέκρινε στὸ ἄρθρο του τὴν ἀνέγερση ἐκκλησιῶν πάνω στοὺς χώρους καὶ τοὺς ἀρχιτεκτονικοὺς θησαυροὺς τῆς ἀρχαιοελληνικῆς κληρονομιάς. Οἱ προτιμήσεις πρὸς τὴν α ἢ β ἀρχιτεκτονικὴ τεχνοτροπία εἶναι καθαρῶς προσωπικὴ ὑπόθεση — καὶ δὲν μποροῦν συνεπῶς νὰ ἀποτελέσουν θέμα συζητήσεως.

Καὶ πάλι οἱ ἐκκλησίες ἐπὶ ἀρχαίων ναῶν

Κύριε Λάμπρου,

Σὰς ἀποστέλλω τὸ βιβλίον «*Ριζίτικα Τραγῶδια Κρήτης*» τοῦ ἀειμνήστου Χανιώτη ἀρχιμουσικοῦ καὶ συνθέτη Μιχαὴλ Βλαζάκη. Βέβαια τὸ «εὐρωπαϊκό» μας αὐτὶ δὲν εἶναι συνηθισμένο σὲ ἀκούσματα αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἀλλὰ γιὰ εὐλογία καὶ ὄχι γιὰ ψυχαγωγία, μὲ τὴ σημερινὴ σημασία τῆς λέξεως, προσφέρω τοὺς δίσκους αὐτοῦς.

Σὰς ἀποστέλλω καὶ μερικά ποιήματα, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ ποιητῆ κ. Νικολάου Κατσοῦρου, ἀπὸ τὴν κωμόπολιν Ἀλικιανοῦ

Κυδωνίας, συμβολαιογράφου καὶ ἀμίσθου ὑποθηκοφύλακος. Ἐν παρόδῳ σὰς πληροφορῶ, ὅτι ἐπιχωριάζουν οἱ ἄκλιτες γενικὲς στὰ τοπωνύμια: Ἀσκούφου (Ἀσκυφος δὲν συναντᾶται), Ἀκαράνου (Ἀκαράνος), Βουλγάρω, Τζερμιάδω κ.ἄ. Ἀπὸ τὸ «Ager Populus», ποῦ σὰς ἀνέφερα στὴν προηγούμενη ἐπιστολή μου, ἐτυμολογεῖται τὸ Ἀτσιπόπουλο, χωριὸ τοῦ νομοῦ Ρεθύμνης.

Συχνὰ ἐβλεπα παλαιότερα κατσίκες δεμένες σὲ βωμούς!.. Πολλοὶ χριστιανικοὶ ναοὶ ὑπάρχουν ἐπὶ θεμελίων καὶ ἐρείπιων

ἀρχαίων ναῶν. Ἄν ἐτιμᾶτο θεά, τώρα τιμᾶται ἁγία καὶ ἀντιστοίχως ἂν ἐτιμᾶτο θεός, τώρα ἅγιος. Ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις. Στὰ Σφακιά, στὸ Φραγκοκάστελο, ὑπῆρχε ἡ ἀρχαία πόλις *Νικήτα*, καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἀρχαίου ναοῦ ἀνήγειραν ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Νικήτα, ἀσχέτου μὲ τὴ μεγαλόνησο (Γότθου) καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς του κα-

τέφθαναν ὅλοι οἱ Δωριεῖς καὶ ἔπαιρναν μέρος σὲ ἀγῶνες σκοποβολῆς καὶ λιθοβολίας (15 Σεπτεμβρίου).

Διατελῶ μὲ ἄκρα ὑπόληψη

Ἑμμανουήλ Ἀντ. Γαμπᾶς

Ἑλευθερίου Βενιζέλου 99
731 32 Χανιά

Δὲν ἐνδιαφέρει τὴν τηλεόραση ἡ Γλῶσσα...

Ἀξιότιμε κ. διευθυντά,

Ἐκ τοῦ προγράμματος τῆς Ἑλληνικῆς Ῥαδιοφωνίας ἤκουσα μετ' εὐχαριστήσεως τὸ θαυμάσιον καὶ μεστὸν περιεχομένου μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Χρήστου Σαρτζετάκη. Τοῦτο μετεδόθη ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐνάρξεως τοῦ Νέου Ἑτους. Σπανιώτατα πολιτικὸς θίγει μὲ καίριο τρόπον τὴν ἀνάγκη ἀκεραιότητος τῆς Γλῶσσικῆς Παιδείας.

Ἀνέμενον λοιπὸν μετὰ προσμονῆς, ἵνα μελετήσω τὴν ἐπαύριον τὸ γραπτὸν κείμενον τοῦ μηνύματος. Ὅμως οὐδεὶς ἐκδότης ἐφημερίδος (ἐξ ὧσων ἡμπόρεσα νὰ εὔρω) ἐπέδειξε τὴν προσήκουσαν εὐαισθησίαν, ἵ-

να, πέραν τοῦ σχολιασμοῦ ἀποσπασμάτων τῆς ὁμιλίας, τυπώσῃ τὸ ὅλον κείμενον. Ἐπιτρέπεται ἡ τηλεοπία νὰ θέτῃ ἐκτὸς πᾶσαν ἄλλην μορφήν ἐπικοινωνίας; Ἐπιτέλους δὲν ἐνημερώνονται οἱ πάντες διὰ τοῦ τηλεοπτικοῦ μέσου τῶν ἐμπορικῶν διαφημίσεων! Διὰ ταῦτα, παρακαλῶ, ἂν τοῦτο περιέχεται ἐντὸς τῶν δυνατοτήτων τῆς Συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ, δημοσιεύσατε τὸ παρὸν μέσφ τῶν στηλῶν τοῦ «Δαυλοῦ».

Εὐχαριστῶ

Κωνσταντῖνος Ψυχογιός

Φυσικὸς
Πεζὰ Ἑρακλείου
Κρήτης

Ἀθῆναι, ἡ πόλις τῆς ἀκαλαισθησίας

Κύριε διευθυντά,

Ὁ προσφάτως ἀναδειχθεὶς δήμαρχος -- μόνον διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν εἰς τὸ Κοινοβούλιον ἀναρρίχησιν τοῦ προκατόχου του -- ἔφθασεν ἤδη εἰς τὸ ἄωτον τῶν ἀπὸ τῆς δημοτικῆς καθέδρας ἐπενεχθεισῶν εἰς βάρος τῆς πόλεως κακοτεχνιῶν. Πρὶν ὅμως φθάσωμεν εἰς τὴν ἐπιχειρουμένην κουλτουραλικὴν κακοποίησιν τοῦ Συντάγματος, διὰ τὴν δικαιολόγησιν τῆς ὁποίας ἐπεστρατεύθη προσφάτως καὶ ἕτερος τῆς συνομοταξίας αὐτῆς, ὁ περίφημος ἐπιλεγόμενος... Χατζηλάστιχος, ὅς μνημονεύσωμεν τὸν γελοῖον ἐκείνον «ἀνθοστολισμὸν» κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν διὰ τῆς ἀναρτήσεως γλαστρῶν μὲ σπαράγγια καὶ ἀζαλέας εἰς τοὺς φανοστάτας ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ μέχρι τῆς Ὀμονοίας, ποὺ πολὺ θὰ μᾶς ἐνδιέφερε ἡ ἐν προκειμένῳ περὶ τῆς

σχετικῆς σπατάλης τῶν δημοτικῶν χρημάτων γνώμη τοῦ κ. Ζολῶτα.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος, τῆς ὁποίας τὴν κλασσικὴν μορφήν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιδιώξουν ν' ἀποκαταστήσουν οἱ κηδόμενοι τῆς ἐμφανίσεως τῆς πόλεως, ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν τῆς ἐκείνων μνημείων, τοῦ συμπλέγματος π.χ. τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ Θησέως πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰπποδαμείας, ποὺ ἐξωρίσθη κάποτε εἰς τὴν πλατεῖαν Κυριακοῦ, τοῦ «Ζαχαράτου», τοῦ «Ζαβορίτη» καὶ τῶν τράμ, ἀφοῦ παντοῦ εἰς τὸν κόσμον τὰ ἐπαναφέρουν, στὴν Βιέννη, τὴν Κοπεγχάγη καὶ τὸν Σάν Φρανσίσκο. Καὶ νὰ παραμερισθοῦν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀσυνάρτητα δημιουργήματα διαφόρων κουλτουραλιστῶν δημάρχων, ὅπως τοῦ περιφήμου «Δρομέως», ποὺ κατὰ τὰς ἑορτὰς εἶχε

περιφραχθῇ, διὰ τὰ ἐπισκευασθῶν αἱ ζημίαι ποῦ μὲ τὸ βάρος του ἐπέφερε εἰς τὸν κάτωθι ὑπόγειον σταθμὸν τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου, τοῦ ἀτέχνου «μνημείου ἐθνικῆς συμφιλίωσης» καὶ τοῦ περιττοῦ ἀνθίνου ὥρολογίου, ποῦ δὲν τὸ χρειάζεται ὁ Κολοκοτρώνης, διὰ τὰ ἐνθυμηθῇ πῶς καιρὸς εἶναι ν' ἀλλάξουν πολλὰ στὴν πόλιν τῆς Παλλάδος!

Καὶ ὅσον διὰ τοὺς ρύπους, ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν δὲν χρειάζεται καθόλου νὰ μείνῃ πρωτεύουσα. Ὁ γράφων ὑπέδειξε πρό τι-
νων ἐτῶν τρόπους, διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἡ πό-
λις μας ἀπὸ τὸ ἄγος ποῦ τῆς ἐκόμισε πρό
αἰῶνος σχεδὸν ὁ Σταμάτης Κλεάνθης, μὲ
τὴν ἀνάδειξίν της εἰς πρωτεύουσαν τοῦ

Κράτους. Εὐχερὲς εἶναι σήμερα — μὲ τὸν
περιορισμὸν τῆς σπατάλης ποῦ προὔπολό-
γισε ὁ κ. Γιατράκος — νὰ τοποθετηθῇ ἄλ-
λοῦ ἢ πρωτεύουσα καὶ ἡ αὐτὴν συνοδεύου-
σα ρυπογόνος βιομηχανία καὶ κυκλοφορία
αὐτοκινήτων. Καὶ «μετρὸ» φυσικὰ δὲν μᾶς
χρειάζεται, διὰ τὰ παραμείνουν αἱ Ἀθῆναι
παγκόσμιος πολιτιστικὴ πρωτεύουσα. Ἡ
δὲ Ὀλυμπιάς τοῦ 1996 ἄς τελεσθῇ κάπου
μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, εἰς σημεῖον τῆς
Ἑλλάδος ποῦ νὰ τὴν χωρῇ.

Μετὰ τιμῆς

Σπυρ. Μ. Εὐλάμπιος

Μηχανολόγος

Μητσαίων 21

117 42 Ἀθῆναι

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Α. ΚΡΑΝΗΣ

Χελιδόνι

*Ὡ πανέμορφο καὶ σπαθοφτέρουγο χελιδόνι,
ἀπὸ πάνω εἶσαι σὰ μαύρη νύχτα,
γιατὶ κουβαλᾷς κάτι ἀπὸ τὴ μυστηριακὴ ὁμορφιά της,
ἀπὸ κάτω εἶσαι σὰ λευκὴ ὄρχις,
γιατὶ ἀπηχεῖς κάτι ἀπὸ τὸ ἐξωτικὸ κάλλος της·
ἐσύ, ποῦ χαρτογραφεῖς μὲ τὸ ὄνειρικὸ πέταγμά σου
τὶς ἐσχατιὲς τοῦ ἁρινοῦ ὀρίζοντα·
ἐσύ, ποῦ ζυγιάζεσαι σὰ χαρταετός,
ρίχνοντας τὴ σκιά σου στὴν ἐπικράτεια τῶν ρόδων,
σαλπίζοντας τὰ νικητήρια τῆς ἐλπίδας,
μαζὶ μὲ τὰ κοντάκι τῶν βυζαντινότητων ἀηδονιῶν,
χαῖρε, χελιδόνι, ποῦ μᾶς φέρνεις τὸ ἄρωμα τῆς ζωῆς
καρφιστωμένο στὸ αἰσιόδοξο λίκνο τοῦ ράμφους σου.
Χαῖρε, χελιδόνι, ποῦ μᾶς προσφέρεις θυμίαμα σαγῆνης
μὲ τὴν αἰθέρια ὄχρηση τοῦ φτερουγίσματός σου.*

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΜΙΧΑΗΛ Φ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἡ πλατωνικὴ διαλεκτικὴ
στό ἔργο τοῦ Ἱ. Ν. Θεοδωρακοπούλου*

Μιά έκδοση τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσός» τῆς φιλοσοφικῆς μελέτης τοῦ καθηγητῆ Μιχαήλ Φ. Δημητρακοπούλου, πού διδάσκει φιλοσοφία στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Δημητρακόπουλος δείχνει μὲ ἐπιχειρήματα συσχετιστικῆς ἐμβάθυνσης, πόσο ὁ Πλάτων διέπει τὴ σκέψη τοῦ Ἱωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου· πόσους διαλεκτικούς κραδασμούς δέχεται ὁ Θεοδωρακόπουλος στὴ φιλοσοφικὴ του προβληματικὴ ἀπὸ τίς στοχαστικὲς ἀναδιπλώσεις τῆς πολυσυλλεκτικὰ διαρθρωμένης διαλεκτικῆς τοῦ Πλάτωνος.

Στὰ Προλεγόμενα (σσ. 127-129) ἀναλύεται ἡ ἀξία τῆς συσχέτισης τοῦ Πλάτωνος μὲ τὸν Θεοδωρακόπουλο: «ὁ *Ι.Ν.Θ.* δὲν ἐρμηνεύει μόνον τὸν Πλάτωνα, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἐξοχος πλατωνικός νοῦς. Ἡ διαλεκτικὴ... τοῦ Πλάτωνος μᾶς βοηθεῖ τόσο νὰ προσπελάσωμε τὴν ἐσώτερη ὑφή τοῦ φιλοσοφικοῦ βάθους τοῦ *Ι.Ν.Θ.*, ὅσο καὶ νὰ εἰσδύσωμε στὸ κεντρικὸ νόημα τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας. Μὲ ἄλλα λόγια, ὅση βαρύτητα ἐνέχει ἡ διαλεκτικὴ τέχνη γιὰ τὸ πλατωνικὸ φιλοσόφημα, ἄλλη τόση σημασία ἀποκτᾷ ἡ ἴδια μέθοδος τοῦ διανοεῖσθαι καὶ γενικὰ τοῦ φιλοσοφικῶς σκέπτεσθαι στὸ πνευματικὸ ἔργο τοῦ *Ι.Ν.Θ.*» (σελ. 128). Προχωρώντας ὁ συγγραφέας στὴν εἰσχώρηση τόσο στὴν προσωκρατικὴ καὶ σωκρατικὴ διαλεκτικὴ ὅσο καὶ στὴ σοφιστικὴ διακριβώνει, πῶς «... εἶναι σύμφωνο καὶ μὲ τὴ σκέψη τοῦ *Ι.Ν.Θ.* τὸ γεγονός, ὅτι ὅλη ἡ ὄντολογία καὶ μεταφυσικὴ στὸν Πλάτωνα, δηλ. ὅλη ἡ φιλοσοφία του, εἶναι κατ' οὐσίαν διαλεκτικὴ» (σελ. 131). Ὁ Πλάτων εἶναι ὁ μεγάλος δάσκαλος γιὰ κάθε φιλόσοφο. Διδάσκει καὶ φρονηματίζει κάθε γρηγοροῦσα φιλοσοφικὴ συνείδηση. Παρατηρεῖται ἀκόμη πῶς, βάσει τῆς πλατωνικῆς διαλεκτικῆς, «μὲ ἰδέες γνῶρίζονται τὰ πράγματα» (σελ. 136).

Ὁ κ. Δημητρακόπουλος συμπεραίνει, ὅτι «ἡ πλατωνικὴ φιλοσοφία εἶναι ἐπιστήμη τοῦ ὁμολογοῦντος λόγου, ὁ δὲ *Ι.Ν.Θ.* ὁ ἀκάματος πόριμος πένης τοῦ ὀπλιτικοῦ σωκρατι-

Πρώτη αὐγὴ

Ξεχειλίζει ὁ χρόνος μέσα στὸ ἄπειρο. Οἱ καιροὶ δένονται μεταξύ τους σὰν ἀλυσίδα καὶ γίνονται οἱ ἐποχὲς τὸ λαμπερὸ διάδημα τοῦ Γαλαξία. Τὸ χτές, τὸ σήμερα, τὸ αὔριο σημαδεύουν τὴ ζωὴ μας ἀνέγγιχτα κι ἀδιάφορα. Προχωροῦν μπρὸς στὸ αἰώνιο, τὸ ἄγνωστο, τὴ λήθη καὶ τὴ σιωπὴ.

Αὐτοὶ οἱ πάγοι τῆς αἰώνιας σιωπῆς, πού δὲν ἔχουν ὄνομα ἐξὸν ἀπ' τὴν Ἱστορίαν, πού καταγράφει ἐπάνω τους τὸ πεπρωμένο τῆς Γῆς, τὴν ἀνθρώπινη παρουσία, τὸ ζωικὸ καὶ φυτικὸ βασίλειο, τὴν παντοδυναμία τῶν ὠκεανῶν, τὴν περηφάνεια τῶν βουνοκορφῶν, τὴν ἀπελπισία τῶν ἐρήμων καὶ κυρίως τὸν ἐγωισμό καὶ τὴν ματαιοδοξία τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτὴ τὴν αἰώνια σιωπὴ, τὸν λήθαργο τοῦ μάρμαρου καὶ τοῦ ξύλου, τὴ μυστικοπάθεια τῶν ἐρειπωμένων ναῶν, τὴ σιωπὴ τῶν Πυραμίδων, τῆς Παγόδας, τὸ ἄσπιλο χιόνι τῶν Ἱμαλαῶν, τὴν ἄκρη τοῦ Βορρᾶ καὶ τοῦ Νότου, τῶν αἰώνιων

κοῦ λόγου μέσ' στὰ φαινόμενα καὶ νοήματα» (σελ. 137-138). Πρέπει μάλιστα νὰ ἐξαρθῇ τὸ συμπέρασμα σχετικὰ μὲ τὶς ἐπισημάνσεις τοῦ Θεοδωρακόπουλου τὶς ἀφορῶσες στὴν πλατωνικὴ διαλεκτικὴ ὡς ἑτερολογικὴ σχέση καὶ θεωρία τῶν ἰδεῶν: «*ἐμεῖς ἔχομε τὴ γνώμη, ὅτι οἱ ἰδέες τελοῦν σὲ μιὰ προδιαλεκτικὴ "κοινωνία" καὶ "ὁμολογία" μεταξὺ τους, ἔστω καὶ ἂν ὁ λόγος ἀξιοποιεῖ αὐτὴ τὴν ἀδιάφορη διαλεκτικὴ σχέση καθαρὰ λογικομεθοδολογικῶς γιὰ τὴν ἐρμηνεία τῶν φαινομένων καὶ τὴν ἴδια του τὴν κίνηση καὶ ζωὴ. Γιατὶ καὶ ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ἓνα κρᾶμα ἀειδῶν καὶ ὁρατῶν μερῶν, ἀθανάτων καὶ θνητῶν στοιχείων καὶ βρίσκεται ἐσαεὶ στὴ μέση τῶν διττῶν κατευθύνσεων*» (σελ. 145).

Ὁ καθηγητὴς Δημητρακόπουλος μᾶς μυεῖ στὴν πλατωνικὴ φιλοσοφικὴ προβληματική, μὲ ὀδηγητικὸ νῆμα τὶς ἐμπειρωτικὲς συλλήψεις τοῦ Θεοδωρακόπουλου ἀλλὰ μέσφ τῆς δικτῆς του φιλοσοφικῆς ἐρμηνευτικῆς.

Νίκος Χ. Χαρακάκος

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ, *Φιλοσοφία τοῦ Πνεύματος*, Τόμ. Α΄

Στὴν Εἰσαγωγὴ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ τοῦ κ. Μ.Μ. (σσ. 15-22) ὑπογραμμίζεται ἡ ἀναλλοίωτη ποιότης τῆς ἑλληνικῆς συνειδήσεως. Τονίζεται, ὅτι «*ἡ ἐνότητα τῆς ἑλληνικῆς συνειδήσεως ἔχει ἀνεξάλειπτα ἐπισφραγισθῇ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν γλῶσσα μας, τὴν ἐπιβίωση ἀρχέγονων διθυραμβικῶν καταλοίπων καὶ ἱστορικῶν θεσμίων μὲ ἰσχύ καὶ συνοχὴ ἀκατανίκητη*» (σελ. 19). Ὁ κ. Μαρκάκης ἐξηγεῖ τί τὸν ὤθησε νὰ γράψῃ τὴν *Φιλοσοφία τοῦ Πνεύματος*: «*Θέλησα νὰ φιλοσοφήσω πάνω στὸ ἔργο καὶ στὰ πρόσωπα τῶν δασκάλων μου, ὡς ἐνδιάθετη παιδαγωγικὴ ἀναγκαιότητα, καὶ νὰ δῶ τὴ συνάφεια τοῦ ἔργου μὲ τὴν ζωὴ τους. Κανένα πνευματικὸ ἐνέργημα καὶ ἐπίτευγμα δὲν μπορεῖ νὰ διαχωρισθῇ ἀπὸ τὴν προσωπικὴ πνευματικότητα τοῦ δημιουργοῦ του, τὴν ἀτομικὴ του ζωὴ καὶ τὴν ἀτομικὴ του μοίρα*» (σελ. 19).

Τὸ Α΄ μέρος τοῦ βιβλίου (σσ. 23-178) ἐντρυφεῖ στὴν καιρικότητα τοῦ διθυράμβου. Στὸ Α΄ κεφάλαιο ἀναλύεται ἡ μορφολογία τοῦ χρόνου στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ποίηση, στὸ Β΄ ἡ μετάβαση ἀπὸ τὸν λόγον στὸ ὄν, στὸ Γ΄ ἡ μυθολογία τοῦ πνεύματος, στὸ Δ΄ τὸ θετικὸ πνεῦμα καὶ ὁ μυθικὸς στοχασμός, στὸ Ε΄ ἡ πολιτικὴ τέχνη καὶ τὸ λυκόφως τοῦ διθυράμβου, στὸ ΣΤ΄ ἡ κλασσικὴ τέχνη ὡς αἰσθητικὴ τῆς ἐλευθερίας καὶ στὸ Ζ΄ τὸ θρησκευτικὸ βίωμα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Στὸ Β΄ μέρος (σσ. 179-282) ἀναλύεται ἡ βυζαντινὴ μορφολογία τῆς νεοελληνικῆς συνειδήσεως. Τὸ Γ΄ μέρος (σσ. 283-335) ἀναπτύσσει τὴν μορφολογία τῆς νεοελληνικῆς αὐτοσυνειδήσεως. Στὸ Α΄ κεφάλαιο ἐξετάζονται τὰ μεγέθη τῆς

→
πάγων, τὴ σιωπὴ τῶν δέντρων, τῶν θαλασσῶν, τῆς βροχῆς στοὺς δρόμους, μὲ τὶ ὄνομα νὰ τὴν βαφτίσω, τώρα ποὺ ἀκούω πάλι μέσα μου νὰ χτυπᾷ τὸ σκῆπτρο τῆς ἡ Βασίλισσα τῶν Βασιλισσῶν, ἡ Νύχτα.

Ἡ τελευταία νύχτα τοῦ χρόνου.

Κλείνω τὰ μάτια μου λοιπὸν καὶ προσεύχομαι. «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας». Τίποτε ἄλλο πιὸ ἀπλό, πιὸ ἱερό, πιὸ ἀπέρητο τὴ στιγμή τούτη ἀπ' τὴν ταπεινὴ δέηση μιᾶς γυναίκας, μιᾶς μητέρας, μιᾶς ἀδελφῆς.

Σὲ σένα, πάναγνη αὐγὴ τοῦ καινούργιου χρόνου, ἀπευθύνω τὴν κραυγὴ μου. Μὴ μολύνεις τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων σου ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ρόδων, ποὺ ἔχουν ψυχὴ, ἔχουν ρυθμὸ, ἔχουν ζωὴ κρυμμένη στὶς ρίζες τους.

Μὴ μολυνθεῖς ἀκόμα ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο αἷμα, τὸ ρῦπος τῆς ἀδιαλλαξίας, τῆς ψευτιᾶς, τὴν ἐχτρητὰ τοῦ πάθους ποὺ κονταροχτυπᾷ τὶς ψυχές μας.

Ἐσὺ τοῦλάχιστον μέινε ἀθάνα, ἀγνή, ἀειπάρθενε, τὶς πρώτες αὐτές ὥρες ποὺ

→

νεοελληνικής αὐτοσυνειδησίας, στὸ Β' πρόσωπα συντελέσαντα εἰς αὐτὴν τὴν αὐτοσυνειδησία, στὸ Γ' φιλοσοφικὲς προσωπικότητες, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται ὁ φιλόσοφος-ποιητὴς Ὀδυσσεύς Ἑλύτης. Στὸν ἐπίλογό του (σσ. 337-338) ὁ κ. Μαρκάκης διευκρινίζει ὅτι: «*ἡ ποίηση, ἡ φιλοσοφικὴ ὑψιπέτεια, τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ θετικοῦ πνεύματος καὶ ἡ πολιτικὴ ἢ ἡ πολεμικὴ πράξις ἀπετέλεσαν... ἐπιστημονικὰ κρίσιμες διαστάσεις... πού ἔδωσαν βάθος στὴν πρόθεσή μας καὶ συνοχή στὴν διαπραγμάτευση*» (σελ. 337). Ἀρκούντως ἐνδιαφέρον εἶναι καὶ τὸ Παράρτημα (σσ. 339-446), ὅπου ὑπάρχουν: σύστημα μιᾶς Φιλοσοφίας τῆς πράξεως, ἡ Φιλοσοφία τοῦ ωραίου, ἡ Φιλοσοφία τοῦ βιώματος, ἡ Φιλοσοφία τῆς ἀγωγῆς. Στὸ Παράρτημα ἐκδιπλοῦται φιλοσοφικὸς στοχασμὸς τοῦ συγγραφέως, χαρακτηριζόμενος ἀπὸ μεθοδολογικὸ πλουραλισμὸ καὶ σύζευξη φιλοσοφικῆς διατύπωσης μὲ ἐκτίμηση θεωριῶν καὶ συστημάτων.

Ἡ *Φιλοσοφία τοῦ Πνεύματος* τοῦ κ. Μαρκάκη διασφαλίζει ἀριότητα τοῦ φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ ἀπὸ τὴν εἰλικρινῆ πρόθεση τοῦ κ. Μαρκάκη νὰ συνεισφέρῃ τὸν συλλογιστικὸ του μόχθο στὴν Φιλοσοφία.

Νίκος Χ. Χαρακάκος

ΠΑΥΛΟΣ Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ, *Κοινωνικὴ Ψυχολογία*

Κατέχει στὴν ἐντέλεια τὸ ἀντικείμενό του, τὴν Κοινωνικὴ Ψυχολογία, ὁ καθηγητὴς Παῦλος Α. Κυριακίδης. Τὴν διδάσκει στὴν Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων. Ἔτσι τὸ σύγγραμμά του, ἐμβριθὲς καὶ κατατοπιστικὸ, μᾶς προσφέρει γνώσεις καὶ κρίσεις. Στὸν πρόλογο (σελ. 3) ὁ κ. Κυριακίδης ἐπισημαίνει τὴν φιλοσοφικὴ καὶ ἀνθρωπολογικὴ προβληματικὴ τῆς Κοινωνικῆς Ψυχολογίας. Τὸ Α' κεφάλαιο (σσ. 9-26) ἀσχολεῖται μὲ τίς βάσεις τῆς Κοινωνικῆς Ψυχολογίας. Στὸ Β' κεφάλαιο (σσ. 27-46) μελετᾶται ἡ ἔννοια τῆς ἐπικοινωνίας, θεμελιώδης στὴν Κοινωνικὴ Ψυχολογία. Τὸ Γ' κεφάλαιο (σσ. 47-77) προσδιορίζει τὰ κίνητρα τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου. Στὸ Δ' κεφάλαιο (σσ. 79-86) ἀναλύεται ἡ γλῶσσα καὶ ὁ κοινωνικὸς-ψυχολογικὸς τῆς ρόλος. Τὸ Ε' κεφάλαιο (σσ. 87-111) μελετᾶ τὴν κοινωνικοποίηση καὶ τὴν κοινωνικὴ-ψυχολογικὴ τῆς σημασία. Στὸ ΣΤ' κεφάλαιο (σσ. 113-125) μελετᾶται ὁ κοινωνικὸς ρόλος, ὁ καθωρισμένος, δηλαδή, τρόπος συμπεριφορᾶς ἐνὸς ἀτόμου κατέχοντος μία κοινωνικὴ θέση ἐναντὶ τῶν ἄλλων ἀτόμων. Τὸ Ζ' κεφάλαιο (σσ. 127-168) καταπιάνεται μὲ τὴν Ψυχολογία τῆς Ὁμάδος. Στὸ Η' κεφάλαιο (σσ. 169-181) ἐπισημαίνεται ἡ ἀξία τῆς ἡγεσίας.

Τὸ σύγγραμμα τοῦ καθηγητοῦ Κυριακίδη καλύπτει μὲ πληρότητα τὴν προβληματικὴ τῆς Κοινωνικῆς Ψυχολογίας.

Νίκος Χ. Χαρακάκος

→
γεννίεσαι, στὴν αἰωνιότητα. Αὔριο, τὸ ξέρουμε κι αὐτό, θὰ γονατίσεις, θὰ λυγίσεις κι ἐσύ στὴν αἰώνια μοίρα τοῦ κεραυνοῦ, πού στέλνει ὁ ἄνθρωπος στὸν ἄλλο ἄνθρωπο.

Ὁ Δίας δὲν κατοικεῖ πιά στὸν Ὀλυμπο, τὸν γκρέμισαν οἱ βέβηλοι, πού θέλησαν νὰ περιφέρεται στίς πολιτείες, στοὺς δρόμους, ἀνάμεσα σὲ ἀγύρτες καὶ ἄρχοντες τοῦ ὑποκόσμου, σὲ λαθρέμπορους ὄπλων καὶ ναρκωτικῶν. Ὁ Δίας λησμονήθηκε...

Καὶ σύ, ἀμόλυντη μικρὴ στιγμὴ, στιγμούλα τοῦ καινούργιου χρόνου, φορᾶς ἀκόμα τὴ σεπτὴ ἐσθῆτα μιᾶς κόρης τῶν Παναθηναίων. Χαιρετισμὸς στὴν πρώτη αὐγὴ τοῦ χρόνου, καὶ προχωρεῖς πρὸς τὸ ὕψωμα τῆς αἰωνιότητος.

Σὲ σένα ἀπευθύνω τὸν χαιρετισμό μου. Κι' ἀπ' τὰ χεῖλη μου τὸ φίλημα τοῦτο, ἄνθος εὐλάβειας γέρνει στὸ σμιλευτό σου στήθος.

Λούλα Δ. Κωνσταντινίδου